

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
ROMANTIC
COMEDY

the

ENEMY

SARAH ADAMS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Düşman

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düşman© 2020 yazan Sarah Adams

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

İlk baskı Ağustos 2020

*Kitap tasarımı Sarah Adams Kapak
tasarımı Sarah Adams Düzenleme
Jenn Lockwood*

WWW.AuthorSarahAdams.com

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28

Bölüm 29

Bir yıl sonra... 'Sarah

Adamsda tan Yazar

HakkındaTeşekkür

OceanofPDF.com

the
ENEMY

SARAH ADAMS

OceanofPDF.com

Her bölümü yazdığım kadar hızlı okuyan ve karakterlerime benim kadar aşık olan Ashley için. Ryan sonsuza dek senin olacak :)

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

HAZİRAN

Onu görmeyeli 12 yıl oldu.

Kendini beğenmiş yüzünün beni öpmek için eğilmesinin, dudaklarımız birleşmeden hemen önce durmasının, sırtmasının ve sonra dönüp hayatımdan sonsuza dek çıkıp gitmesinin üzerinden on iki yıl geçti. O gün sersemlemiş ve hayretler içinde kalmıştım. Keşke ayak parmaklarını kırsaydım. Onun yerine, öldürmek için içeri girdiğinde gözlerimi kapattım. Bütün lise hayatımızı birbirimizi öldürmeye çalışarak geçirdikten sonra beni öptüğü düşüncesiyle çenemi nasıl yukarı kaldırdığımı, omurgamda bir ürperti hissettiğimi hatırlayarak utanıyorum. Gözlerim kapandığı anda yenilgiyi kabul ettim. O zamanki savaşımızı kazanmış olmasından nefret ediyorum.

Ama bu gece... *bu gece*, savaşı dirilteceğim.

Ve zafer benim olacak.

Artık düşmandan bir öpücük almak için heyecanlanan o saf, küçük mezun değilim. Şimdi otuz yaşıdayım ve Charleston'ın en gözde mekânlarından biri olan Darlin' Donuts'ın çoğunluk sahibiyim. En iyi arkadaşım Stacy ile birlikte fırını üç yıl önce açtık ve o beri de başarının tadını çıkarıyoruz.

Sadece Güneyli gurme çörek kraliçesi olmakla kalmıyorum, aynı zamanda beni her gece randevu için arayan erkekleri de geri çeviriyorum. Tamam... her gece biraz abartılı. Ama kesinlikle haftada üç kez falan. Haftada iki kez. Haftada bir. Ortalamanın üstünde, tamam mı?

Mesele şu ki, şu anda benim için çok şey var. Kariyer başarısı. Bir sürü arkadaş

-Çünkü en iyi arkadaşlar aileden çıkar, değil mi? Ve lisedeki boyumdan en az 10 santim daha uzunum (10 santim diye okuyun). Hepsinden iyisi, ben

katil bir kanatlı eyeliner'ı mükemmelleştirdi ve tüm gece boyunca barın karşısındaki erkeklerin bana bakmasını sağlayan küçük siyah bir elbise ile eşleştirdi.

Üzgünüm, çocuklar. Bakabilirsiniz ama dokunamazsınız.

Kısacası, bu gece -baş düşmanımla tekrar yüz yüze geleceğim gece-yetişkin hayatımda görüldüğüm en iyi şekilde görüldüğümünden emin oldum. Çünkü kırmızı dudaklarımdan çıkan kelimeleri işaretleyin: Bu gece, Ryan Henderson'ı siyah ince topuklu ayaklarımın altında ezeceğim.

Kaçırdığı her şeyi görecektim ve yerde ağlayarak bacaklarıma sarılacak, yıllar önce geride bıraktığı öpücüğü ona vermem için bana yalvaracak.

Ve nihayet kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum. Bekliyorum, geçen saniyeleri ölçüyorum, bir kadının topuklu ayakkabılarının *tık tık tık* sesleri yaklaşıyor.

Biraz daha yaklaş.

Ugh. Normal bir insan gibi sıranın en ucunu seçerek beni geçti. Neden ortayı seçmek zorundaydım ki?

"Hey oradaki!" Seslendim. "Neden yanımdakini almıyorsun?"

Tıkırtıları aniden durdu ve birden sesimin ne kadar ürkütücü çıktığının farkına vardım.

Çünkü... evet, şu anda süslü küçük kokteyl elbisem kalçalarıma kadar yükselmiş bir şekilde tuvalette oturuyorum ve uzun süre klozette oturmaktan başka çaresi olmayan bir kadının belli belirsiz karıncalanmaları bacaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Uh, sanırım bu kabinde iyiyim." Kadın şüphesiz sevgilisine, beş dakika içinde buradan çıkmazsa onu öldürenin ortadaki kabindeki kadın olduğunu söyleyen çılgınca bir mesaj atıyor.

Mümkün olduğunca az seri katil gibi konuşmaya çalışarak gülüyorum çünkü her Ryan Henderson partiye gelebilir ve onun çirkin yüzünü görmek için önce benim orada olmam gerekiyor. (Çirkin olduğunu varsayıyorum çünkü bu sayede geceleri daha rahat uyuyabiliyorum).

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim! Ben normalim, yemin ederim. Tuvalet kağıdım bitmişti, bana bir rulo verebilirsin diye umuyordum."

"Ah." Sesi hâlâ çok uzakta. Kabinime yaklaşırsa ürkütücü bir şey yapmayacağımdan emin değil.

Bu arada ben burada oturmuş, porselen tahtta kurutuluyorum ve Bayan Barbie Heels kararını verirken ayaklarımı bir daha asla hissedemeyeceğimden endişeleniyorum.

Görünüşe göre artık karaborsada tuvalet kâğıdı satıyorum. "İçinde beş dolar ve yarısı kullanılmış kırmızı bir ruj tüpü var."

Bu onu harekete geçirdi. Banyo kapısından dışarı çıktı. Anlaşılan Barbie'nin ruj rengi kırmızı değil ve bana yaklaşmaktansa mesane enfeksiyonu riskini göze almaya karar vermiş. Telefonumu aptal gibi masada bırakmamış olsaydım, Stacy'ye mesaj atıp gelip beni kurtarmasını isteyebilirdim. Ama hayır, dünyanın geri kalanı gibi telefonuma takıntılı olmadığımı kanıtlamam ve onu masanın üzerinde bırakmam gerekiyordu.

Yine de Stacy telepatik kankalık sinyallerimi alıyor olmalı. Uzun zamandır buradayım. Ya kaçırıldığımdan ya da ciddi bir mide sorunu yaşadığımdan endişeleniyor olmalı. İkisi de beni kardeşi gibi sevdiğini iddia eden birinin ortaya çıkmasını gerektirir.

Stacy aynı zamanda adet kramplarından daha çok nefret ettiğim adamla yeniden bir araya gelmemin de nedeni. O ve nişanlısı Logan lise aşıklarıydı ve on beş yılı aşkın bir ilişkiden sonra (evet, beni doğru duydunuz) nihayet evleniyorlar. Logan gidip Ryan'dan sağdıcı olmasını istemeseydi Stacy için çok heyecanlanırdım.

Tartışmalı olduğunu düşünsem de Stacy sağdıcın damadın bekârlığa veda partisine katılmasının geleneksel olduğunu söylüyor ki bu akşam da öyle olacak. Aslında bu ortak bir bekarlığa veda partisi, çünkü Stacy ve Logan her şeyi birlikte yapan sinir bozucu derecede aşık çiftlerden biri. Bir Facebook profilini paylaşıyorlar, her yemeğin akşam yemeği kısmını sipariş ediyorlar, böylece paylaşabiliyorlar ve hatta çakışan doktor randevuları bile alıyorlar. Bu yüzden partilerini birleştirdiklerini duyurduklarında gerçekten hiç şaşırmadım. Hepimiz süslü bir bar gezintisi yapıyoruz ve bu gece ters gidebilecek en az yüz şey düşünebiliyorum. Ama hepsi Ryan'ın başına geldi.

- 1) İçkisine müshil kattım.
- 2) Oturmadan önce koltuğuna süper yapıştırıcı sıkıyorum.
- 3) Arabasını ateşe verdim. (Merak etmeyin, o kurtulana kadar bekleyeceğim... belki.)

Daha da devam edebilirim ama siz anladınız.

Logan ve Ryan'ın mezun olduktan ve farklı eyaletlerde yaşamaya başladıktan sonra bile neden yakın arkadaş kaldıklarını bir türlü anlayamıyorum. Bazen Ryan'ın bunca zamandır neyin peşinde olduğunu merak ediyorum ama Stacy'ye sormaya cesaret edemiyorum çünkü uzun zamandır katı bir '*şeytandan bahsetmek yok*' kuralı uyguluyorum.

ve ben bunu bozmayı reddediyorum. Hem Stacy hem de Logan, Ryan'ın adının en ufak bir şekilde geçmesinin bile onları bütün bir hafta boyunca arkadaşlık köpek kulübesine sokacağını biliyorlar. Acımasız mıyım? Evet. Kesinlikle. Ama benim için sorun değil.

Ryan'sız on iki mutlu yıl geçirdim. Neredeyse mutlu. Beş yıl önce nişanlığımın beni aldattığı ve düğünümü iptal etmek zorunda kaldığım zaman berbattı. Onun dışında, bir şekilde üzerime çullanıp beni gölgede bırakacağı endişesi olmadan on iki yıl boyunca başarılı oldum. Ve eğer bu tuvaletten çıkabilirsem, yeni keşfettiğim tüm başarıyı Ryan'ın yüzüne vurabilirim.

Neyse ki kapının tekrar açıldığını duyuyorum ve bu sefer çizgilerimi bozmamaya kararlı bir şekilde daha dik oturuyorum. Kadın yanımdaki kabini seçtiği için kader benim tarafımda. Gevezelik ederek riske girmemeye karar vererek doğrudan konuya giriyorum. "Umm. Selam. Sizi korkutmak istemem... ama bir süredir buradayım ve merak ediyordum da-"

Tuvalet duvarının altından bir el fırlayıp bir buket tuvalet kâğıdını tuttuğunda sözümü kesiyorum. "Evet, evet, al bakalım."

Evet! Evet! Nihayet! İşte şimdi takdir edebileceğim bir kadın. Ruh kardeşleri. anlayan kadınlar! Kısa bir süre ona kırmızı ruj vermeyi ve numaralarımızı değiştirmeyi teklif etmeyi düşünüyorum ama vazgeçiyorum.

Tüm işlerim tamamlandığında, esaretten kurtulmuş bir rehine gibi banyodan çıkıyorum. *Dünyaya geri dönmek güzel. Kardashianlar hâlâ ünlü mü?*

Karanlık, ince koridordan bara doğru ilerliyorum. Müzik göğsümde nabız gibi atıyor ve topuklarım 1.80 boyundaki Güneyli bir aptaldan ziyade podyumdaki 1.80 boyundaki bir Amazon'un kendinden emin adımlarıyla yere vuruyor.

Şu anda, koridordan modaya uygun spor barına adım atarken kendime güvenim tam ve kararlılığım yüksek. Kolumdan sertçe tutulup kenara çekilmeden önce odayı tarayacak zamanım yok.

"Ow! Ne-"

"O burada," diye fısıldıyor Stacy yüksek sesle yüzüme. *Vay be*, çok mu içmiş ne? Ona bir Tic-Tac vermem gerekecek.

"Kim var burada?" Ama kimden biliyorum. Sadece sahte ilgisizliğimle karaktere .

"Mesajlarımı almadın mı?" Sesi çılgınca geliyor. Bu beni biraz güldürüyor çünkü gecenin ilk durağı rağmen şimdiden biraz çakırkeyif olduğunu biliyorum. Stacy hafif sıklettir. Ve Stacy ne zaman

çakırkeyif olduğunda, bir reality şovun yıldızına dönüşür. Hangi reality şov? Çok da önemli değil. Sarhoş bir kız hepsinin itici gücüdür.

"Hayır, telefonumu masanın üzerinde bıraktım."

Stacy dehşete düşmüş görünüyor. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü ben-önemli olmadığını kanıtlıyordum. Ne zamandır burada?"

"Yaklaşık beş dakika. Barın orada duruyor."

Sinirlerim zonkluyor çünkü işte bu. On iki yıl sonra, baş düşmanım bir kez daha benimle aynı odada duruyor ve ben onu tamamen ezmeye niyetliyim.

Küçük siyah elbisem tüm kıvrımlarımı sarıyor ve gevşek dalgalı, bal kahvesi saçlarım omurgamı gıdıklıyor. Bu elbiseyi tam da bu durum için saklıyordum. Yakası yüksek ama sırtı açık, seksi ve tatlının mükemmel bir kombinasyonu. Elbiselerin kefali de diyebilirsiniz. *Önü iş, arkası parti*. Daha da iyisi, ince uzun kolları omuz dövmemin neredeyse tamamını kapatıyor ve kürek kemiğimin üzerinden sadece soluk sarı ayçiçeği yapraklarının küçük bir şeridi görünüyor.

Arkamı dönüp bardaki tüm erkekleri taramadan önce derin bir nefes alıyorum. Tarıyorum. Tekrar taradım. *Bir kez daha taradım* çünkü... "O burada değil."

"Evet, öyle," diyor Stacy, içime bir şeylerin battığını hissettiren bir şekilde. "Tam şurada." Barı işaret ediyor ve ben de başımı ona doğru çeviriyorum.

"Hayır. O. Değil," diyorum dişlerimin arasından. "Yağlı saçlı ve çürümüş dişli çirkin bir adam görmüyorum!" Yüzüme yapışmış bir gülümsemeyle fısıltı şeklinde bağırdığım o şeyi yapıyorum. Korkunç bir şey.

Stacy benim çılgınlığım karşısında geri adım atmıyor. *Bu işin burada ve şimdi bittiğini* söyleyen bir bakış atıyor. "Çünkü Ryan çirkin ya da yağlı değil."

"Ama öyle olduğunu söylemiştin!" Sesim artık çok çaresiz geliyor. Bir kese kağıdının içinde nefes almama saniyeler kaldı.

Stacy sarışın başını sallıyor ve eğer şu anda tamamen çıldırmış olmasaydım, ona yeni röflelerinin ne kadar güzel görüldüğünü söylerdim.

"Hayır. *Sen* hep öyle olduğunu düşündün, ben de seni hiç düzeltmedim."

"Neden! Bu, bir kızı türden bir şey."

Gözleri irileşir ve ağzı açık kalır. "Şaka yapıyor olmalısın! En son ne zaman bir şeylerden bahsetmeye çalışsam

Ryan hakkında, on beş dolarlık şarap bardağını alıp restoranın ficus ağacına döktün!"

Bunu ben yaptım. Ve bunun arkasındayım.

"Şimdi! Beğenin ya da beğenmeyin, Ryan burada ve çirkin, yağlı ya da hijyenik değil, bu yüzden büyük kız külotlarınızı giyme ve kadın olma zamanı."

Haklı. O haklı. Bu moral konuşması iyiydi. Başımı sallayarak onaylıyorum, tünelden çıkmadan önce futbolcular gibi heyecanlanmaya çalışıyorum. İçimde yeni bir adrenalinin dolaştığını hissediyorum - beynimin yüksek alarm durumuna geçmesini tetikleyen bir elektrik şoku. Çünkü birdenbire oyun, daha doğrusu rakip değişti.

"Hangisi o?" Gözlerim bardaki ateşi keserken Stacy ile omuz omuza gidiyorum.

"Miss USA'in üzerine örttüğü lacivert takım elbise."

Tabii ki.

Tabii ki.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

HAZİRAN

Ryan sanki gözlerimi üzerinde hissediyormuş gibi omzunun üzerinden bakmak için tam o anı seçiyor. Bakışları benimkilerle kilitlenirken oda tünelleşiyor ve aramızda görünmez bir ip geriliyor. İçime keskin bir nefes çekiyorum, karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. Yüzündeki çocuksuluk gitmiş. Sırık gibi kolları ve bacakları yok. Bana bakan hâlâ Ryan, ama adam olan Ryan. Ryan 2.0. Akçaağaç sırlı ve serpintilerle kaplı Ryan.

Benim olduğumu anlayınca vücudunu bana doğru çeviriyor ve bir dirseğini maun bara dayıyor. İnce lacivert takım elbisesinin ceketini zorlanmaya itiraz ediyor ve geniş omuzlarını sıkıca çekiyor. Üst düğmesi açık beyaz bir elbise gömleği giyiyor ve güneşte epey vakit geçirdiğini fısıldayan küçük bir ten üçgenini gösteriyor. Koyu kahverengi saçları okyanustaki gelgitler gibi karışık ve dalgalı. Üzerinden güven damlıyor ve benimkilerin hepsini yok ediyor.

Birdenbire elbisem çok küçük geldi. Kalçalarım çok büyük. Uyluk boşluğumdan esen bir rüzgar yok çünkü öyle bir boşluğum yok. Elbise arkadan çok aşağıya iniyor ve normalde sütyenimin altında dalgalanan küçük yağ parçasının yapışkan kuplar takmama rağmen görünmesinden endişeleniyorum. Kırmızı benim dudak rengim mi? Bunun benim güç kıyafetim olması gerekiyordu. Truva atım. Ateşli ve güçlü görünürsem, içimde ateşli ve güçlü hissedecektim. İşe yaramıyor, bu yüzden numara yapmaktan başka çarem yok.

Dünyadaki tüm *patron bebeklere* görünmez bir S.O.S. gönderiyorum ve telepatik olarak bana tüm feminist güçlerini göndermeleri için yalvarıyorum. Ryan'ın ağzı bir sırtışa dönüştüğünde, gülümsemiyorum. Koyu renk gözleri üzerimde gezinirken, irkilmiyorum. Ve o tam boyuna doğru düzeldiğinde.

ceketinin orta düğmesini açıp bana doğru yürümeye başladığında yere düşüp masanın altına saklanmıyorum. Ama *gerçekten* çok istiyorum.

"Oh, kahretsin! Buraya geliyor," diyor Stacy. "Dinle, bilmen gereken çok şey var-"

"Şşşt," diye tıslıyorum ona. "Kendimden emin ve karşı konulmaz görünmek için tüm enerjimi kullanmalıyım." Ryan "la göz temasını henüz kesmedim ve Stacy "yle aramızda geçen çılgınca konuşmayı görmüğü olması hoşuma gitmese de ondan kaçmadığımı bilmesine seviniyorum.

O yaklaştıkça midem boğazıma kaçıyor ve hasta olabileceğimi düşünüyorum. Elmer Fudd'ı beklerken Adonis'le karşılaşmaktan *nefret ediyorum*. Şimdi bana doğru yaklaşıyor ve müzik, kalbimin hızlı çarpması ve Stacy'nin Fransız manikürü de öyle. Kolumu onun dramatik tutuşundan kurtarıyorum ve Ryan "la göz temasını sadece Stacy "ye *beni utandırma* diyen bir bakış atacak kadar kesiyorum! Bu uyarıyı anlıyor, çünkü bana sık sık yapıyor. Birbirimizi internette dolaşan bir sonraki meme olmaktan böyle koruyoruz.

Arkamı döndüğümde Ryan "ı tam karşımda buluyorum, elleri cebinde, sırtması bine çıkmış ve bakışları yüzümde bir delik açıyor.

Bir numaralı hata Ryan'dan uzağa bakmaktı.

İkinci hatam en büyük rakibimi küçümsemek oldu.

Ryan'ın gözleri eskiden çamur rengindeydi. Şimdi ise %90 bitter çikolatayla çevrelenmiş derin fındık havuzları gibi.

"Haziran Böceği," diye gürlüyor sesi bana -güney çekimi eskisinden biraz daha az, ama bir şekilde daha seksi ve...HAYIR! Hayır. Hayır. Hayır.

Bunun böyle olmaması gerekiyordu. Başarılı olan benim. Girişimcilikte başarılı olmak için dişiyile tırnağıyla mücadele eden kişi. Düşmanımı sahte pürüzsüz formumla sersemletebilmek için bulabildiğim en yüksek güçlü şekillendirici iç çamaşırının içine kendimi sıkıştırırken havada zıplamak zorunda kalan kişi. Üzerimde böyle yükselirken onu stilettolarımın altında nasıl ezebilirim ki?

"Bana o isimle hitap etme." Ellerimi yumruk yaptım.

Şu anda bir çatışmaya girmiş durumdayız. Bir toz fırtınasının ortasında bir barın dışında da olabilirdik, çünkü ikimizin de elleri tabancalarımızın üzerinde, sadece diğerinin kaçmasına cesaret ediyoruz.

"Eee," diyor Stacy rahatsız bir kıkırdamayla, aramıza bakarak. "Ryan, belli ki June'u hatırlıyorsun."

İkimiz de bir şey söylemiyoruz. İkimiz de gülümsemiyoruz. Aslında *ben gülümsemiyorum* demeliyim. Ryan'ın ağzında hala o kurt gibi sırıtış var. Ondan nefret ediyorum. Sanki aklımı okuyor ve çoktan kazandığını düşündüğü için bana gülüyor.

"Tamam, ben buradan uzak bir yere gideceğim." Stacy, Logan ve partinin geri kalanının toplandığı bara doğru ilerliyor.

Ve şimdi sadece ben ve Ryan bu karanlık, gürültülü barın köşesinde yalnızız. Birini öldürüp paçayı kurtarmak için mükemmel bir yer.

"Dinle, June-"

Hayır! Hayır! Hiçbir şekilde bu konuşmayı başlatamaz ve daha en başından üstünlük iddia edemez. Genç tartışmalarımızda Ryan'ın ilk konuşan kişi olmasına asla izin vermemeyi öğrendim. Onların çoğunu kazanmış olabilir ama bunu kazanamayacak. Truva atı, işte geliyorum.

Ona yaklaşıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve sert göğsünü dürtüyorum. "Hayır, sen dinle Ryan Henderson. Hâlâ benden daha iyi olduğunu düşündüğünü gözlerinden anlayabiliyorum. Ama tahmin et ne oldu? Yanılıyorsun dostum!" Keşke dostum demeseydim ama heyecanımı seviyorum. "Ben lisede onu itip kakmana izin veren ve karşılık vermeyen o küçük kız değilim."

Ryan kıkırdayarak destansı monologumu bölüyor, gök gürültümü çalmaya çalışıyor. "Hangi dünyada geri itmedin?"

Onu görmezden geliyorum, topuğumun sivri ucunu ayakkabısının üstüne yerleştirip bastırma dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine, gök gürültüsü çalınmadan devam ediyorum. "O zamanlar senin için çenemi yukarı kaldırmış olabilirim, ama artık değil. Ben kendi fırınımı açmak ve tüm Güney Carolina'da tanınan bir marka yaratmak için tırnaklarıyla kazıyarak çalışan yetişkin bir kadını. Ben doğanın bir gücüyüm, bu yüzden doğum belgeni iptal etmemi istemiyorsan bu hafta benimle uğraşma." Bir adım geri atıyorum ve sonunda dudaklarıma bir gülümseme değmesine izin veriyorum. "Ama kim bilir? Belki yeterince nazik olursan sana mutfağında bulaşık yıkayabileceğin bir iş verebilirim."

Şu anda yanıyorum. Dünyanın bir yerlerinde Taylor Swift bu Bad Blood canlandırması yüzünden omurgasında bir karıncalanma hissediyordur. Damarlarımda dolaşan adrenalin yüzünden bir maraton koşabilir ya da bir kamyonu kaldırabilmişim gibi hissediyorum.

Ta ki Logan'ın diğer sağdıçlarından Alex gelip Ryan'ın omzuna vurana ve kanımı donduran o sözleri söyleyene kadar. "İşte , Bay Büyük Şef! Sizi burada gördüğüme şaşırdım.

Artık biz sıradan insanlara bir hafta zaman ayıramayacak kadar gözde biri olduğunu sanıyordum."

Pardon, ne dedin?

Kahramanca konuŖmamdan arta kalan hızlı nefes alıp vermelerim artık kesiliyor ve yerini kulaklarımdaki çınlamaya bırakıyor. Ryan'ın bakışlarıyla tereddütle karşılaşıyorum. Dudaklarında sessiz bir gülümseme var. Bilmiş bir gülümseme. "Önemli bir şey değil. Biraz ara vermem gerekiyordu."

"Ha!" Alex sanki şakanın içindeymişim gibi kocaman aptal bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Michelin şefi olmak ne zamandan beri büyük bir olay değil?"

Ryan hâlâ Alex'e bakmıyor. Gözleri bana kilitlenmiş, koyu çikolata gözbebeklerinde yırtıcı bir parıltı parlıyor.

"Michelin şefi mi?" Bacaklarımlın sallanmaya başladığını hissederek soruyorum.

Alex Ryan'ın omzunu sıkıyor. "Senin adına sevindim dostum! Logan da bize senin üç yıldız alan en genç şef olduğunu söylüyordu. Bu çok saçma."

Beni hemen gömün.

Ryan şef mi?! Tabii ki öyle. Az önce adama ne kadar başarılı olduğumu söyleyerek kendimi aptal durumuna düşürdüm ve burada, sektördeki en prestijli üç mutfak yıldızıyla yüzsüzce konuşuyor. *Eğlenceli değil mi?* Nasıl oluyor da bu adama göre hep ikinci sırada kalıyorum?

Ryan "a attığım öldürücü bakış ı fark edince Alex "in gülümsemesi kayboluyor ve tek kelime etmeden geri bağılıyor. *Akıllı adam.* Ryan ve benim koridorda kendi taraflarımıza çekildiğimiz ve birbirimizin yanından geçmek zorunda kaldığımızda insanların bize baktığı, çünkü çok yaklaştığımızda birinin kanının akma ihtimalinin her zaman olduğu lise günlerine döndük.

Ryan'ın kendi tarafında durmaması dışında. Bir adım öne çıkarak -kişisel alanımı ihlal ediyor- kulağıma yaklaşıyor ve elini pazumun yan tarafına koyarak izleyenler için romantik bir illüzyon yaratıyor. İstemesem de onun hem serin hem de baharatlı kokusunu derin bir nefesle içime çekiyorum. Vahşi doğada avlandığını bilen bir hayvan gibi donup kalıyorum. Nefesi yüzümün yan tarafını sıyrıyor ve hâlâ ondan etkileniyor gibi hissetmekten nefret ediyorum.

Çenemi yukarı kaldırmayacağım.

"İş teklifi için teşekkürler, Haziran Böceğı, ama sanırım ben böyle iyiyim. Oh, bu arada" -sesi nazik bir fısıltıya dönüşüyor- "topuğunun altına tuvalet kağıdı yapışmış."

Ryan'ın süslü deri elbise ayakkabısını kullanarak onu altında ezmem gereken stiletto'nun altından tuvalet kağıdını çıkardığını görmek için tam zamanında bakışlarımı aşağı indirdim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

RYAN

"Ne dedin?" diye soruyor Noah Prescott, telefonumun diğer ucundaki, önümüzdeki üç yıl için ruhumu satmamı sağlamaya çalışan restoran işletmecisi. "O gürültüde seni duyamıyorum. Neredesin?"

"Bekle. Dışarı çıkıyorum." Bir insanın eve gittiğinde aksanının bu kadar hızlı geri gelmesi şaşırtıcı ve korkutucu.

Kalabalık spor barından ön kapıya doğru ilerliyorum, insanların bana çarpıp durmasından, içkilerini ayakkabılarıma bulaştırmalarından hoşlanmıyorum. Saat gece 1:30 civarı ve gecenin dördüncü (ve son) . Hava ter, tekila ve pişmanlık kokuyor. Partimizdeki herkesin ayık olmadığını söyleyelim, ama hiçbirisi June Broaden kadar ayık değil.

Dürüst olmak gerekirse, şehre onunla yeni bir başlangıç yapma niyetiyle gelmişim. O baltayı gömmeyi ve köprüünün altından çok sular akmasını planlamıştım. Liseden beri konuşmuyorduk, eski düşmanlığımızı unutmak için bolca zamanımız olacağını düşünmüştüm.

Yanılmışım.

June'un yeşil gözleri bana kilitlendiğinde, nefretinin daha da alevlendiğini gördüm. Hiçbir şey solmadı. Bir şekilde yoğunlaştı. Ve işte yine on sekiz yaşındaydım, beni çıldırtan kadınla karşı karşıyaydım - ama en çok da onu ne kadar çok istediğimden. Yanakları kızarmış, gözleri kısılmıştı ve baltayı gömmek gibi bir niyeti olmadığını görebiliyordum. Hayır, eldiveni aşağı attı. Aramızdaki bu eski alev hala tutuşuyor ve onu şimdi her zamankinden daha çok öpmek istiyorum.

Lise mezuniyet törenimizden sonra, neredeyse yapıyordum. June'un mükemmel dudaklarına bir santim kadar yaklaşmışım ki gerçekler üzerime çöktü. Onu mezuniyet gününde öpemezdim, onca yıllık düellomuzdan sonra olmazdı. Hele de o gece toparlanıp Fransa'ya uçacağımı ve *Le Cordon Bleu*'deki görevime başlayacağımı bildiğim halde. Sonunda June'un dudaklarının tadına bakmak ve onları sonsuza dek geride bırakmak zorunda kalmak zalimce bir işkence olurdu.

Her şeyi olduğu gibi bırakmak ve sevgililer yerine düşmanlar olarak ayrılmak daha iyiydi.

Tüm bunların kötü yanı, bunca yıl sonra bile durumumun pek değişmemiş olması. June hala benden nefret ediyor ve ben hala sadece geçici olarak şehirdeyim. Bu düğünden sonra Chicago'ya geri döneceğim ve ya Noah'ın açacağı yeni gurme restoranında yönetici şef olmak için bir sözleşme imzalayacağım ya da son dört yıldır çalıştığım diğer lüks mutfığa gömüleceğim.

"Şimdi beni duyabiliyor musun?" Noah'ya soruyorum, kendimi biraz fazla cep telefonu reklamlarındaki adam gibi hissediyorum.

"Evet, bu daha iyi. ?"

"Charleston'da bir arkadaşımın bekarlığa veda partisinde."

"Ah, bu arka planda neden bu kadar çok kadın sesi duyduğumu açıklıyor."

Elimi sıcak tutmak için cebime sokuyorum. Charleston'daki kış mevsimi Chicago'daki kışla kıyaslanamaz ama yine de şu anda boynumu soğuktan saklamak için omuzlarımı kulaklarıma kadar yükseltmek istememe neden olacak kadar soğuk.

"Hayır, öyle bir şey değil. Nişanlısı ve nedimeleriyle ortak bir bekarlığa veda bar gezintisi."

Noah tiksinti dolu bir ses çıkarır. "Bu berbat bir şey. Zaten zavallı adamın özgürlüğünü elinden alıyor; bekârlığa veda partisini de mi alması gerekiyordu?"

Evet, ben de Noah'ı sevmiyorum.

"Belirli bir şey için mi aradın, Noah?" Gecenin bu saatinde arıyor olmasına gözümü bile kırpmıyorum, çünkü Noah'ın gece gündüz çok çalıştığını duymuştum. Uykuya ihtiyacı yok ve geri kalanımızın da olmadığını düşünüyor gibi görünüyor. Kendisini savunmak gerekirse, bu çoğunlukla doğru. Restoran sektörü acımasızdır. Hayatta kalmak için önde olmak gerek.

"Oh, evet. *Bask* için yatırımcıları resmen bulduğumu ve hepsinin de istedikleri şefin siz olduğunuz konusunda hemfikir olduğunu size bildirmek istiyordum.

mutfak. Tüm yemek deneyimini sizin ve mutfak tarzınızın etrafında şekillendireceğiz. Geriye kalan tek şey sizin bu belgeleri imzalamanız ve biz de pazarlama çalışmalarına başlayabiliriz."

Gözlerimi kısıtırıp kapatıyorum çünkü 1) Bütün gece bar bar dolaşıp bunu sürekli yapan biriymişim gibi davranmaktan yorgun düştüm. 2) Bu işi istediğimden bile emin değilim. 3) Pencereden, kendisine iki beden büyük somon rengi gömlekli bir salağın June'un yanındaki bar taburesine kaydığını ve sohbet etmeye başladığını görebiliyorum. Bütün gece beni görmezden geldi ama şu anda Bay Izod'a karşı son derece dikkatli.

Odaklanabilmek için sırtımı pencereye dönüyorum. Noah'nın bana hayatımın işini teklif ettiğini (biliyorum çünkü bana teklif ettiğinden beri bunu en az elli kez hatırlattı) ve bunu kaçırırsam aptal olacağımı biliyorum. Ülkenin çeşitli yerlerinde, beni Chicago'da işe almaya çalıştığı restorana benzer üç restoran daha açtı. Diğer üç restoranın hepsi de *Yılın Restoranı* ödülleri kazandı ve eminim bu restoran da aynı ödülü kazanacak. Noah, insanların yemek yeme deneyimlerine bakış açısını yeniden keşfederek restoran işini tersine çevirdi. Çünkü onun restoranları tam olarak bir deneyim.

Görünüşe göre sessizliğim Noah'a tereddüt ettiğimi belli ediyor. "Ryan, bunu kaçırma. *Bask* kariyerini bambaşka bir alana taşıyacak."

"Michelin yıldızlarının bunu yapması gerektiğini sanıyordum."

Alay ediyor. "Onlar buzdağının sadece görünen kısmı."

İnsanların böyle ifadeler kullanmasından nefret ediyorum. Bu ne anlama geliyor ki? Hayatımın önümüzdeki üç yılını yüksek bahisli bir restoran oyununda yorucu saatler boyunca çalışmak için imzalamamı istiyorsanız, bunun bana tam olarak nasıl fayda sağlayacağını gösteren bir Powerpoint sunumu yapın. Bana "buzdağının görünen kısmı" gibi anlamsız cevaplar vermeyin çünkü ben buzulbilimci değilim. Ve evet, huysuzum. Omzumun üzerinden bakıp Izod Man'in June'un omzuna dokunduğunu görmemle bir ilgisi yok. Sadece bir tesadüf.

Noah'ya, "Bunu düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacım var," diyorum.

İçini çekiyor ve elini seyrelmiş saçlarında gezdirdiğini hayal edebiliyorum. Çünkü içinde bulunduğumuz bu iş, sadece para aşkı için bu işi yapan bir adama bunu yapar - saçınızı alır ve size *Le Douchebag Suprême* adında eşsiz bir kolonya bırakır. Bir şefin ve bir restorancının hayatı farklı olsa da, birkaç ortak noktaları var: genellikle bir sonraki güne taşan uzun günler, yüksek stresli çalışma saatleri,

ve sürekli hoş gitmeyenleri memnun etme ihtiyacı. Eğer yaptığınız işi seviyorsanız her şeye değer.

Sadece artık emin değilim.

"Peki, tamam. Bak ne diyeceğim, karar vermek için sana hafta sonuna kadar süre veriyorum. Ama yatırımcıları uzun süre mutlu edemem. Martin'in adını birden fazla kez andıklarını duydum. Eğer kabul etmezsen ona bu pozisyonu teklif etmeyi planlıyorlar."

"Ay sonu," diye karşı çıkıyorum.

"Ne?"

"Karar vermek için ay sonuna kadar süre istiyorum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? İkimiz de işi kabul edeceğini biliyoruz, o halde neyi düşünmen gerekiyor? Maaş mı? Çünkü sana zaten çok yüksek miktarda para teklif ediyoruz, ama yatırımcılara geri dönebilirim."

"Sorun para değil. Sadece biraz zamana ihtiyacım var." Sesim kesik kesik ve kesin çıkıyor. Sanki dostmuşuz ve ona sırrımı açacakmışım gibi konuşmaya çalışmasına sinirleniyorum. Ortak tanıdıklarla birkaç kez yemekte dirsek temasında bulunduk ama arkadaş değiliz ve öyleymişiz gibi davranmaya niyetim yok. Aslında, sahip olduğum tek arkadaşım şu anda o barda nişanlısıyla alevli rom shotları içiyor.

Gözlerim Logan ve Stacy'den June'un elinde başka bir kokteyllle oturduğu bara kayıyor. Daha fazla içmemeliydi. Kadın zaten iki bar önce çakırkeyifti. Acaba benim varlığım mı onu tekrar içmeye itiyor? Hâlâ onu sinirlendirdiğim için mi? Bu düşünce beni gülümsetiyor.

Çünkü hala benimkinin altına giriyor.

"Yatırımcılarınıza ay sonuna kadar cevabımı alacaklarını söyleyin. Arkamdan iş çevirip Martin'le anlaşma yapma, çünkü ikimiz de biliyoruz ki o benim kadar iyi değil ve onun adı restoranı benimki kadar ileri taşıyamaz."

"Ryan-"

Bir kelime daha edemeden telefonu kapattım. Ve evet, biraz ukala bir pislikmişim gibi görünebilir, ama öyleyim çünkü. Bu iş tanımıyla birlikte geliyor. Herkesin ayağını öperek hayatta benim kadar yükseklerle tırmanamazsınız. Sektörümde başarılı olmak istiyorsam insanların bana saygı duymasını sağlamam gerektiğini öğrendim.

Bu yüzden o işi istediğimden emin değilim. Bir pislik olmaktan birazcık yoruldum.

Barın kapısı açılıyor ve Logan kafasını dışarı uzatıyor. "Ryan! O zavallı kışını Charleston'a kadar bütün gece telefonda konuşasın diye getirmedi. Gel buraya!" Kelimeleri birbirine karışıyor ve yarın hayattan nefret edeceğini biliyorum.

Telefonumu cebime koyup bara geri dönüyorum. İçeri adımımı atar atmaz neredeyse her kadının kafası bana dönüyor. Biri hariç hepsi.

Logan kolunu omzuma atıyor ve nefesi dört yüz kiloluk bir defans oyuncusu gibi içime işliyor. "Eğlenceli parti, değil mi?! Harika vakit geçiriyorum, kardeşim." Logan ne zaman sarhoş olsa, karpuzlu şarapları gizlice içen on sekiz yaşındaki bir öğrenci birliği üyesi gibi konuşur. Kadehini havaya kaldırır. "Gelmiş geçmiş en iyi bekârlığa *veda* partisi!" diye bağırıyor ve sonra kulağımın *dibinde* avazı çıktığı kadar bağırıyor. Artık sağırım.

Barın etrafında dolaşırken bana tutunmaya devam ediyor. "Stacy nerede? Sanırım tasmanı geri takmamız gerekiyor."

"Tuvalete gitti." Sonra aniden durdu ve yürümemi engellemek için kolumdan tuttu. Yüzü şimdi o kadar ciddi ki, üzerime atlayacak diye endişeleniyorum. "Ryan, kardeşim" -bana asla kardeşim demez- "sana benim için ne kadar önemli olduğunu söylemiş miydin?" Oh, güzel. Sarhoşluğunun en içten kısmına girdik. Bir sonraki aşamaya geçmeden onu eve götürmeliyim: Çıplak Logan.

"Evet, evet, biz kankayız. Gidip sana biraz su getirelim."

Başını sallıyor. Belli ki kalbinden geçenlerin hepsini söylememiştii. "Ben ciddiym dostum. Senin için yapabileceğim bir şey olursa. Sadece söyle. Ciddiyim. Mesela gömleğime ihtiyacın var mı? O senin!"

Ve evet, düğmelerini açıyor. Sanırım "Çıplak Logan" çoktan harekete geçti.

"Gömleğini çıkarmayı bırak." Onu omzundan tutup diğer sağdıçlardan birkaçının toplanıp sarhoş bir şekilde *Tinder*'da gezindiği masaya doğru sürüklemeye başladım. Adamlardan biri bir kadına sabah kesinlikle pişman olacağı bir mesaj göndermek üzereydi, ben de telefonunu kapıp cebine attım. Kaşlarını çatıyor ve itiraz ediyor, benim oyunbozanlık yaptığım ile ilgili bir şeyler söylüyor.

Odanın öbür ucunda Stacy'nin nedimelerini görüyorum, hepsi de barın duvarına Sharpie ile numaralarını yazıyor. Burası "duvara çiz" tarzı bir bar değil.

Atılmalarına saniyeler kaldığına eminim.

Ama bunun olacağını biliyordum. Bu yüzden bir içkiden sonra kendimi kestim. Birinin grupta mantığın sesi olması gerekiyor. Bu ve yirmili yaşlarımın başından beri parti yapmadığım için. Hayat bana arkadaşlarımla geç saatlere kadar dışarı çıkacak kadar boş zaman vermedi. Artık nasıl gevşeyeceğimi bildiğimden bile emin değilim.

"Otur," diyorum ve Logan'ı bir sandalyeye oturtuyorum. Bana bakıyor ve şimdi elinden lolipopu alınmış suratı asık bir çocuk . "Ben gidip Stacy'yi bulayım, sonra da sizi bırakayım." Masadaki birkaç adam beni yuhladı. "Görünüşe göre herkesi ben çağırıyorum."

Bir an sonra müzik kesiliyor ve birinin mikrofona duyuyorum. Arkamı dönüyorum ve June'u karaoke sahnesinde, mikrofonu iki elinin arasına almış, ağzı diş ameliyatından uyuşmuş ve yarı yarıya anestezinin etkisi altındaymış gibi gülümserken görüyorum. Yine de gecenin başında olduğu kadar sevimli görünüyor. Biraz daha fazla değilse bile, çünkü şimdi topuklu ayakkabılarını çıkarmış ve gevşemiş. gizlice aşık olduğum kıza daha çok benziyor ve bu midemi bulandırıyor.

"Helllloooo, bayanlar ve baylar! Bu gece kim eğlenmek ister?!" diye bağılıyor mikrofona. Hoparlörlerden keskin bir vınlama sesi yükseldiğinde kulaklarım kanıyor. Bardaki diğer herkes o kadar kendinden geçmiş ki fark etmiyorlar bile. Sanki Lady Gaga sahneye yeni çıkmış gibi yuhalıyor ve bağıyorlar.

"Güzel!" June mikrofonu standdan söküyor ve adım atıyor. Aslında orada oldukça doğal görünüyor. "Çünkü bütün gece parti yapacağız!"

Hayır, gitmeyeceğiz. Bar otuz dakika içinde kapanacak.

"Ama önce" -ayakkabısından tuvalet kağıdını çıkardığım gecenin başından beri gözleri ilk kez bana dikilmişti- "Hepinizi arkadaşım Ryan Henderson'la tanıştırmak istiyorum! Buraya gel, Chefy!!"

Bir şeyler planladığını bilmeliydim. Ne olacağını sanıyor? Oraya çıkacağım ve mikrofonu elime tutuşturup şarkı söylemem için beni kandıracak ve herkesin önünde kendimi utandıracak mı? Görünüşe göre, benden dört içki daha fazla içtiğinin farkında değil.

Gülümsüyorum ve başımı *hayır* sallayarak olay çıkarmamaya çalışıyorum.

June, kendini yeniden dengelemek için mikrofon standını yakalamadan önce tökezleyerek sağa doğru savruluyor. "Oh, ama, parti bozan olmayın, *Bay Darcy!!*" Bu

June'un bana hâlâ Bay Darcy demesine gülüyorum. Ortaokulda en iyi arkadaşımı onun en iyi arkadaşından uzak tutmaya çalıştığımdan beri bunu yapıyor, yani "Darcy gibi davranıyor".

Bar sarhoşların cesaretlendirmesiyle çalkalanıyor. Açık bir elbise giymiş çarpıcı bir kızıl yanıma yaklaşıyor ve kolunu benimkine doluyor. "Eğer utanıyorsan ben de seninle gelirim." *Evet, hayır.*

Kolumu çekiyorum ve June'un öfkeli ifadesiyle karşılaşmak için yukarı bakıyorum.

Yerimden kıpırdamadığım için mi yoksa güzel kızıl saçlı yüzünden mi? "Üzgünüm. Böyle bir şey olmayacak," diye seslenerek kalabalığı yatıştırmaya çalışıyorum.

"Hadi Ryan! June'la şarkı söyle," diye bağılıyor Stacy banyodan dönüp Logan'ın kucığına oturduktan sonra.

Ama June benimle şarkı söylemek istemiyor. Bunların hepsi bu gece başlattığı savaşın bir parçası. Beni aşağılamanın bir yolunu arıyor. Beni birkaç çentik aşağı düşürmek için. Buraya eski düşmanlığımızı gömmek niyetiyle gelmiş olsam da, onu tekrar görmek bende de aynı oyunu oynama isteği uyandırdı. Eskiden June ile düello yapmayı severdim. O zamanlar flört etmek gibi geliyordu, şimdi de öyle geliyor. Bu yüzden onun savaşına katılacağım ama onun kurallarına göre oynamayacağım.

Oyun devam ediyor, June Bug.

June ile göz göze geliyorum ve sırtarak ceketimi çıkarıyorum. Ben sahneye doğru yürürken gülümsemesi bozuluyor çünkü bu raundu bu kadar kolay kazandığına inanamıyor.

Sahneye yaklaşırken ensem parlak ışıklardan ısınıyor ve o da bir adım geri atıyor. Merdivenlerle uğraşmıyorum ve bunun yerine büyük bir adım atıyorum -doğrudan June'un önüne. Şimdi kapana kısılmış bir hayvan gibi görünüyor. Tehlikeyi seziyor. Yaklaşıyorum ve ceketimi minik omuzlarına doladığımda onu şaşırtıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, dramatik bir şekilde cekete bakarak. Zihni ne olduğunu anlayamayacak kadar yavaş hareket ediyor.

"Dışarısı soğuk ve gittiğimizde donmanı istemiyorum." Kolumu ona dolayarak sahneden çıkmasına eşlik ettim. Merdivenlerden iner inmez benden koptu ve geriye doğru tökezledi.

"Bana dokunmayın. Herkes bir performans istiyor ve eğer karaoke gecesinde şarkı söyleyemeyecek kadar iyiyse, o zaman ben yaparım!" Şu anda ne kadar güçlü görüldüğünü düşünmesi çok sevimli. Onu işaret parmağım ve başparmağımın yerden kaldırdı cebime koyabilirim.

"Bir dahaki sefere sahneye çıkabilirsin. Bu gece seni eve götürüyorum."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum!" demeye çalıştığını düşünüyorum. Ama gerçekten, "Himenotgonnanywerewiffuuu!!" gibi çıktı.

"Doğru. Arabada bana bağır. Adresini hatırlayabiliyor musun?" Onu, Stacy ve Logan'ın şaşkın ifadelerle izledikleri masaya doğru çekerek söylüyorum. Onlar da bu yeni oyunun ne olduğunu anlamaya çalışıyorlar.

Alex'in telefonunu önündeki masaya geri atıyorum ve June'un topuklu ayakkabılarını alıyorum. Yanından geçerken Stacy bize bakıyor. "GÜLE GÜLE, JUNIE! Seni çok seviyorum."

Yarın kimse bu geceyi hatırlamayacak.

"Onunla gitmeyeceğim!" June elimden kurtulmaya çalışıyor ama ona izin vermiyorum. Sanırım yere yığılmasına saniyeler kaldı ve onu Ebola'ya yakalanmasına izin vermeyecek kadar çok önemsiyorum. Ayrıca Izod Man bütün gece ona baktı ve ona zerre kadar güvenmiyorum. Bu bar gezintisi resmen sona erdi.

"SENİ SEVİYORUM, RYAN!" Bardan çıkmadan hemen önce bunu bana kimin bağırdığını tahmin edebilir misiniz? Evet, Logan. Görünüşe göre, otuzlu yaşlarında içki içmemesi gereken tek kişi ben değilmişim.

"Herkes iyi geceler. Logan, bir Uber çağır," diyorum June'u kollarıma alıp bardan dışarı çıkarmadan önce, o yol boyunca tekmeler atıp bağıırken.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

RYAN

Bir şekilde June'u arabama bindirdim ve kimse beni polise ihbar etmedi. Bardan otoparka kadar yol boyunca avazı çıktığı kadar *ABDUCTION* diye bağırdığı düşünülürse bu bir mucize. Neyse ki, bir Pazar gecesi sabahın ikisinde, sokaklarda uyanık olan tek insan evsiz ya da tamamen sarhoş ya da her ikisi de. Ama sanırım yanından geçip gittiğimiz herkese el sallayıp gülümsemem, kötü bir şey olduğuna dair şüphelerini azalttı.

Şimdi arabadayız. Arabayı çalıştırdım, June dışarı fırladı ve onu yolcu koltuğuna geri oturtmak için peşinden koşmam gerekti ve bir kez daha yerimize oturduğumuzda, onu bağladım ve çocuk kilitlerine bastım. Şu anda bunun gerçekten kaçırılmaya ne kadar benzediği konusunda endişelenmemeyi seçiyorum. Ama bunu onun iyiliği için yapıyorum. *Bir dakika, psikopatlar da böyle mi der?*

Rüzgâra karşı üç yapraklı June'a bakıyorum ve her zaman bu kadar çok içip içmediğini merak ediyorum. Ama bir şekilde cevabın hayır olduğunu biliyorum (muhtemelen ilk içkisinin yarısında zaten çakırkeyif olduğu için). Sanırım bu geceki aşırı düşkünlüğünün nedeni benim ve nedenini öğrenmek istiyorum.

Artık uysal. Sakinleştirici ile vurulmuş bir kaplan ve cama yaslanmış bayılmak üzere. Onu otel odama geri götürmek zorunda kalacak kadar *kendinden* geçmeden önce adresini öğrenmem gerekiyor, çünkü *'gecenin ikisinde otel odasına baygın bir kız taşıyan adam'* gerçekten repertuarıma eklemek istediğim bir görünüm değil.

June başını cama yaslıyor, elini çenesinin altında birleştiriyor ve bir inilti çıkarıyor. Acınası bir ses. Ceketim hâlâ omuzlarında, onu bütünüyle yutuyor. Rimeli gözlerinin altına biraz bulaşmış.

Gözlerinde ve dudaklarında artık sadece hafif bir kırmızı tonu var. Sıkıntıdan patlamış gibi görünüyor ve bu gece ne kadar başarılı olduğunu yüzüne vururken yansıtmak istediği ifadenin bu olduğundan şüpheliyim. Yine de onunla bu şekilde ilgilenen kişi olmak hoşuma gidiyor -aynı zamanda onu biraz çözen kişi de benim.

Son on iki yıldır hayatımı koşturmaktan başka bir şey yapmıyorum. Başarıdan başarıya koşuyor, taşları deviriyor ve altlarında *bir şeyler* bulmaya çalışıyorum. O şeyin ne olduğunu henüz bilmiyorum çünkü onu hiç bulamadım. Sadece bir sonraki taşla doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Ama bu gece June'u tekrar görmek -aramızdaki kıvılcımın yeniden alevlendiğini hissetmek- beni duraksattı. Sanki kalbim hayata geri dönmeye çalışıyor. Ve onun da bunun farkında olduğunu biliyorum. Bütün gece meşgul olmaya ve benimle göz teması kurmamaya çalışarak kendini unutturacak kadar sarhoş olması bunun kanıtı.

Evet, ama seni bana bakarken gördüm, June.

Orada bir şey var. Hissediyorum. Onu bulmak için sadece onun oyununu oynamam ve nefretinin katmanlarını soyamam gerekiyor.

June'un adresini sorduğumda, birkaç tutarsız kelime mırıldanıyor ve uyuyabilmesi için beni susturmaya çalışıyormuş gibi elini bana doğru sallıyor. Pes ediyorum ve sızmasına izin veriyorum. Çantasına uzanıp telefonunu çıkardım ve haritalar uygulamasını açtım. Neyse ki adresini *evin* altına kaydetmiş ve yol tarifine başlıyorum.

On dakika sonra, küçük beyaz bir bungalovun önüne yanaştım. Motoru durdurdum ve June'un inmesine yardım etmek için arabanın etrafından dolaştım. Biraz tökezliyor, bacakları işlevsel uzuvlardan çok spagetti eriştesi gibi hareket ediyor, ben de onu kucağıma alıp ön kapıya kadar taşıyorum. Parlak, deniz mavisi renkli ön kapının önünde duraklıyorum ve biriyle yaşayıp yaşamadığına dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Eğer bir erkek arkadaşı olsaydı, bu gece onunla gelir miydi? Evli olmadığını biliyorum, çünkü onu tekrar gördüğümde yaptığım ilk şeyin yüzük parmağını değerlendirmek olduğuna inansanız iyi olur. *Neredeyse* onda gördüğüm ilk şey buydu.

Birinin cevap verip vermediğini görmek için kapıyı tekmeleyebilirim, ama risk almaktan her zaman , bu yüzden şansımı deneyeceğim. June'u kapının yanına yere bıraktım. Ben çantasını alıp karıştırmaya başlarken kafasını geriye atıp dış cephe kaplamasına yaslandı. Ve *cesur* şövalyenin yanından geçip doğrudan *ürkütücü adamın* içine daldım, çünkü acele etmiyorum,

İçindekileri zihnime not ediyorum. Yine de heyecan verici bir şey yok. Biraz sakız, kredi kartı ve kimliği, bir tüp ruj, bir saç bağı, bir adamın telefon numarası (*oops, parmaklarımdan fırlayıp rüzgara karıştı*), cep telefonu ve anahtarlar.

Ön kapının kilidini açtıktan sonra June'u tekrar kucaklayıp içeri taşıyorum, en büyük düşmanın onu düğün şapelinden yeni çıkmış şurup gibi tatlı bir çift gibi evinin eşiğinden geçirmesi fikrinden ne kadar geri tepeceğini düşünüp eğleniyorum. Uyandığında onunla dalga geçmek için yüzük parmağına bir bant takmayı düşünüyorum.

İçeri girdiğimizde ayağımla kapıyı arkamızdan kapatıp bizi karanlığa gömüyorum. Doğrusu, bu gecenin başında, gecenin sonunda June'u evine geri götürmeyi hayal etmiş olabilirim. Söylemeye gerek yok, fantezim bundan ÇOK daha farklı görünüyordu.

Bir düğmeyi çevirip ışıkları açıyorum. June'un evi sade ama rahat. Hoşuma gitti. Chicago'daki dairemin tam tersi. Benimkinde koyu renk mobilyalar, sert yüzeyler ve geniş bir şehir manzarası varken, June'da pelüş sarı bir kanep, orta yüzyıldan kalma bir sehpa, sulamayı hatırladığını kanıtlayan gelişen bir keman yaprağı incir ağacı ve arkadaşları ve ailesiyle gülümsediği fotoğraf çerçeveleri var.

Ayrıca...bekle. Üzerinde Nick Lachey'nin yüzü olan bir yastık mı o? Evet. Kesinlikle öyle. Kesinlikle öyle. Daha da rahatsız edici olanı, sanırım kanepenin ucunda ona uygun katlanmış bir battaniye var. Gidip kontrol ederdim ama açıkçası korkuyorum. June'un gizli bir Nick Lachey mega-grup üyesi olduğunu ve yıllardır ona ürkütücü hayran mektupları göndermek için dergilerden mektuplar kestiğini öğrenmeye hazır değilim. Mantıklı bir açıklaması olduğunu varsaymak ve yolumuza devam etmek daha iyi.

Lachey'nin yüzünü çok fazla yüzeyde görmenin yanı sıra, buradaki tüm hava bende ayakkabılarımı tekmeleme, manşetlerimi açma, kollarımı sıvama, o koltuğa gömülme ve yarın öğlene kadar uyuma isteği uyandırıyor. Bu, siyah deri koltuğuma bakarken hiç duymadığım bir dürtü. Ama içimden bir ses bu gece burada uyursam, sabah uyandığımda June'un elinde bir kasap bıçağıyla bedenimin üzerinde gezindiğini göreceğimi söylüyor. Bu yüzden onun yerine evinin içinde ilerliyorum, odasını bulmadan önce bir banyo, bir ofis ve bir mutfaktan geçiyorum.

Işığı açıyorum ve yatağındaki mercan rengi, fırfırlı yastıklara bakıp gülümsüyorum. Burada hiç erkek yaşamıyor. Ve herhangi bir erkekle çekilmiş tek bir çerçeveli fotoğrafı bile yoktu, yani bir erkek arkadaşı olduğunu sanmıyorum. Sanırım bizim evimizde hile yapıyorum.

şu anda. Düşman hatlarının arkasındayım, savaş planlarına göz atıyorum.

Ve eğer June'un planlarının banyo kapısında asılı gördüğüm dantelli mavi sütyenle bir ilgisi varsa, ben gidiciyim. Ama aynı zamanda bir centilmenim, bu yüzden June'u yatağına yatırıp şifonyerine doğru ilerlemeden önce sütyene dört kez bakmıyorum. Pamuklu bir tişört ve pijama şortu çıkarıp kucağına atıyorum. Hâlâ oturuyor ama gözleri kapalı, omuzları sarkmış.

"Şunları giy ve giyindiğinde bağır."

Ağır göz kapakları aralanıyor ve kaşlarını çatıyor. "Senden hoşlanmıyorum." "Evet, anladım." Ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Anladığınızı sanmıyorum." Kelimeleri hâlâ ağır ağır geveliyor ama onu çok iyi anlıyorum. Saçları omuzlarından birinin üzerinden sarkıyor ve yatağının kenarına oturmuş, takım elbisemin ceketini battaniye gibi giyiyor. Ona çok yakışıyor. "Seni haaattteee."

"Neden?" Sormamam gerektiğini bilerek ama aynı zamanda bu filtrelenmemiş gerçeği öğrenmeye karşı koyamayarak soruyorum.

Bir omzunu kaldırıyor ve indiriyor. "Çünkü her zaman yaptığımız şey bu. Birbirimizden nefret ediyoruz."

Haklı ve bunun farkına varmak beni tuhaf bir şekilde üzüyor. June ve ben lisedeyken her konuda kavga ederdik. En iyi arkadaşlarımız çıktıkları için birbirimizin yanında olmaktan başka çaremiz yoktu, ama bu zorunlu takılmalar sırasında birbirimizi mümkün olduğunca kızdırmaya özen gösterdik. Eğer June sinemaya gitmek isterse, herkesi bowling oynamaya gitmemiz gerektiğine ikna ederdim. Ben bir yılbaşı partisi planladığımda, o daha büyük ve daha iyi bir parti planlıyordu. Stacy ve Logan hepimizi bir *arkadaş yemeğine* (yani sadece dördümüzü) ikna ettiyse, June'u kızdırmak için bir randevu ayarlardım. Bunların hepsi, artı en az yüz zararsız şaka.

Evet, geriye dönüp baktığımda June'a karşı dünyanın en iyi adamı değildim. Aradaki fark, benim rahatsız ediciliğim asla gerçek bir saldırı değildi. Bana dikkatini vermesini sağlamanın tek yolu buydu. Ve ben de onun dikkatinin üzerimde olmasını istiyordum.

"Ama en kötüsü..." Uykulu sözleri düşüncelerimi yarıp geçiyor. "Çenemi sana doğru eğdim ve sen çekip gittin."

"Çenenin yukarı mı kaldırdın? Sen neden bahsediyorsun?" Biraz daha yaklaştım.

Başını yastığına gömmek için yan yatar. Küçük siyah elbisesinin etekleri bir santim daha yukarı kalkıyor ve aniden yanlıs hissettiriyor

Ayıkken izni olmadan odasında durmak, resim çerçevelerini, kırlentlerini görmek ve dürüst düşüncelerini duymak yanlıştı.

Ben davetsiz bir misafirim, zaten davet edilmediğim bir partiye geç kalıyorum.

Ama sonra June yastığına doğru mırıldanıyor ve belki de o kadar da davetsiz bir misafir olmadığımı düşünüyorum. "Mezuniyet gününde beni öpmeni istedim ama sen çekip gittin."

Başım dönüyor. June o zamanlar benden nefret etmiyor muydu? O da benimle aynı oyunu mu oynuyordu?

Odayı geçip June'un yatağının yanında duruyorum ve yorganını üzerine çekiyorum. Bu gece o elbiseyle uyumak zorunda kalacak, çünkü onu çıkarmamın imkanı yok.

Yanında çok uzun süre oyalandıktan ve hatta belki saçlarını yüzünden çektikten sonra, çekip gitmeseydim hayat nasıl olurdu diye merak ediyorum.

Ya o gün onu öpseydim?

Bu gece onun yanında uyuyabilir miydim? Şu an olduğumdan daha mutlu olur muydum?

Keşke'ler gecenin geri kalanında, kelimelerin asla köşeye ulaşamadığı sinir bozucu bir ekran koruyucu gibi beynimin etrafında dönüp duruyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yıllar önce doğru kararı verdiğime kendimi ikna edemiyorum. Ve daha da kötüsü, aynı kararı ikinci kez verip vermeyeceğimi hala bilemiyorum.

Tek bildiğim June'un benden nefret ettiğini söylediği. Ama ben ondan nefret etmiyorum. Aslında, sanırım onun için o zamanki kadar deli oluyorum. Belki yanlış bir karar ve belki sabah daha net düşüneceğim ama June'un dikkatini tekrar çekeceğim. Görünüşe göre strateji lisedeki ile tamamen aynı.

Onun derisinin altına girmeliyim.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

HAZİRAN

En iyi arkadaşımı öldüreceğim.

Devam edin ve bana turuncu bir tulum giydirip ömür boyu hapse atın, çünkü Stacy Williams benim için öldü.

Bekârlığa veda partisini Pazar gecesi planlayacak kadar aklını mı kaçırmış? Yani PAZARTESİ'den önceki gece, yani sabah beşte kalkıp fırını açmam gün. (Evde hesap yapanlar için, bu benim yatağıma düşmemden sadece iki buçuk saat sonrasına denk geliyor).

Ondan nefret ediyorum. Gözlerimi kısarak açmadan önce on beş kez daha homurdanıyorum ve *tanrım*, bu dönen bir oda.

Bu nasıl oldu ki? Yirmili yaşlarımdan başından beri bir gecede iki kadehten fazla içmemiştim. Genelde çok dikkatliyimdir, özellikle de ertesi gün fırını açmam gerektiğini bildiğimden. Ama dün gece Ryan'ın benden sadece birkaç adım ötede olması beynimin mantıklı düşünen kısmına garip şeyler yaptı. Yemek yiyemeyecek kadar gergindim ve içtiklerimin sayısını unuttum (bunu asla yapmadığımı söylemiş miydin?). Kombinasyon acımasız ve hayat değiştiriciydi. Bir daha asla başka bir kokteyle dokunmayacağım için hayatımı değiştirdi.

Kadınlar Ryan'ın etrafında sanki dünyanın oksijeni aniden tükeniyormuş ve o süper özel, hiç bitmeyen kaynağı dudaklarının arkasında tutuyormuş gibi dolanıyorlardı. Söylediği her şey bir fıçı kahkaha topluyordu. Herkesin komik olduğunu düşündüğü bu adam bir stand-up komedyeni olmalıydı. Konuşma Majesteleri için tapınma olmayan bir konuya zar zor döndüğünde, küçük bir *sevgili* konuyu hemen ona geri çeker ve o konuşurken özel oksijen dudaklarına bakardı.

Ooooh, Ryan, sen bir şefsin! Ryan, prestijli bir mutfak işletmek nasıl bir şey? Ne kadar büyük kasların var, Ryan!

Tekrar yukarı çıkmaya çalışan tekila mı yoksa Ryan'ı düşünmek mi kusma isteği uyandırıyor bilmiyorum ama mide bulantısı gerçek.

Sonunda gözlerimi açabildiğimde, bir adamın gri takım elbise ceketine sarıldığımı fark ediyorum ve ceketı yere fırlatıyorum. Hatıralar sanki kafama arı kovanı koymuşum gibi üzerime saldırıyor. Ryan dün gece beni eve getirdi. *ŞOK*. Evime geldi. *SOKTU*. Beni yatağıma yatırdı. *STING*. Üzerimi battaniye ile örttü. *STING, STING*.

Ve...oh hayır. Beni öpmesini dilediğimi itiraf ettim!

Şimdi gerçekten hasta olacağım. Oh, ama endişelenme. Yatağımanın yanında içinde yeni bir çöp torbası olan bir çöp sepeti var, çünkü Ryan bugün akşamdan kalma olacağımı bildiği için onu oraya koymuş. *Güzel*. Güzel, güzel, güzel.

Başım zonkluyor ve vücudum sanki üzerinden bir kamyon geçmiş, geri vitesle takmış ve sonra bir kez daha geçmiş gibi hissediyor. Dürüst olmak gerekirse, keşke öyle olsaydı. O zaman bu haftanın geri kalanında Ryan'la yüzleşmek zorunda kalmazdım.

Tek yapmak istediğim burada yatağımda uzanıp gün boyu sızlanmak ama yapamıyorum. Her ne kadar Stacy'nin vardiyasını önceden düşünmüş olsam da, bir gecede dört barın tüm içeriğini içmeye çalışacağımı tahmin etmemiştim ve yine de bu sabah en iyi durumda olacağımı düşünmüştüm. Her nasılsa, hepsi Ryan'ın suçu. Suçu onun üzerine atmak iyi hissettiriyor.

Yorganı üstümden atarak bacaklarımı yatağıın kenarından ayırdım ve dik oturdum. Düşmanımın evimde olduğuna dair bir başka ipucunu hemen fark ettim. İki küçük aspirin hapi, dolu bir bardak suyun yanında masumca durmuş, benimle alay ediyordu. Elbette, dostça bir jest olabilirdi: *Umarım yakında daha iyi hissedersin, June!* Ama Ryan'ı tanırım. Bu onun *yine kazandım* deme şekli.

O hapları istemiyorum bile, onlara ihtiyacım bile yok!

Ama ayağı kalkıp yaralı bir salyangoz hızıyla odayı geçtiğimde geri dönüp hayatım buna bağlıymış gibi aspirini içiyorum. Ryan asla bilmeyecek.

Yirmi dakika sonra kendimi hala Azrail gibi hissediyorum (ve öyle görünüyorum) ama gözlerimin altındaki rimeli sildim, dişlerimi iki dakika boyunca fırçaladım ve eski bir makbuzun üzerine karaladığım, bir daha asla içmeyeceğime dair bir sözleşme imzaladım. Ayrıca duşta tüm pişmanlıklarımı temizlemeye . Ama işe yaramadı. Geçen her dakika, dün geceki davranışlarımdan daha fazla nefret ettiğimi fark ediyorum.

Giyindikten ve gözlerimin altındaki yeni halkaları gizlemek için yeni bir kat makyaj yaptıktan sonra mutfığa gidiyorum. Evimin etrafında daha fazla ipucu var ve çılgılık atmak istiyorum. Tezgâhımın üzerinde taze bir cezve kahve (*otomatik demleme özelliğini nasıl çalıştırdı? Bütün ay uğraştım!*) ve yanında en sevdiğim kupa duruyor. Ön yüzünde Nick Lachey'nin masum bir fotoğrafı var, ancak sıcak sıvıyla doldurduğunuzda gömleği kayboluyor ve muhteşem yontulmuş altılı ortaya çıkıyor. *Gelmiş geçmiş en iyi sihir numarası*. Ama bu konumuzun dışında.

Tüm bu küçük "iyilikler" onun sahneyi hazırlamasından başka bir şey değildir.

Bana patronun o olduğunu söylüyor. Bana patavatsızlıklarımı hatırlatıyor.

Sırf ona *inat* diye başka bir kupa dolduruyorum, bir yudum alıyorum ve kahretsin, inanılmaz kahve yapıyor! Bu çok aptalca. Ryan artık benim için önemli değil. Ona aşık değilim. Seksi olduğunu düşünmüyorum. DÜŞÜNMÜYORUM. Ve takım elbisesinin ceketini sadece bir kez kokladım, o da şeytanın yumurtasının ne kadar iğrenç bir kolonya sürdüğünü görmek için. Tamam, iki kere kokladım. Üç kez. DÖRT, TANRIM!

Evimin dört bir yanına saçılmış Ryan'ı hatırlatan onca şeyi hazmedemeyerek, huzur içinde içmek için kahvemi ön verandaya çıkarıyorum. Verandadaki koltuğa doğru parmak uçlarımla ilerliyorum, üzerime kahve dökmeden yudumlamaya çalışıyorum, o sırada ayağım dün bir şekilde gözden kaçırdığım bir pakete çarpıyor. Küçük ve tanıdık bir bantla bantlanmıştı, kimin gönderdiğini hemen anladım.

Telefonumu çıkarıyorum ve saat erken olmasına rağmen annemi arıyorum çünkü çoktan uyanmış olacağını biliyorum. Verandadaki sandalyeye yerleşip telefonumu kulağıma dayıyorum ve kutuyu açıp puantiyeli kağıt mendili kenara iterek hediye çıkarıyorum.

"Günaydın, hayatım!" Annem öyle neşeli bir ses tonuyla konuşuyor ki sırtıtmaktan kendimi . Mesele şu ki, ben Güneyliyim ama annem taşralı. Güney'de kime sorsanız size arada büyük bir fark olduğunu söyleyecektir. Ailesi Kentucky'den, orada cümlelerin sonundaki g sesini asla telaffuz etmezsiniz ve yeterince yemek yediğinizde "bir tazıdaki kene kadar tok" olursunuz. Yağmur fırtınasının arasından sızan güneş ışığı gibi.

"Bu sweatshirt'ü nereden buldun?" Şimdiye kadar yaratılmış en muhteşem giysiyi elimde tutarak soruyorum.

Diğer taraftan annemin heyecanla alkışladığını duyuyorum. "Bu en iyisi, değil mi? Bir ay önce aldım ve ulaşmasını beklemek işkenceydi.

Sen. 90'lar *Hot-tees* adında küçük bir Etsy dükkanında buldum. Anladın mı?"

Televizyonda gördüğünüz, gerçek olamayacak kadar iyi görünen anneleri bilir misiniz? İzlerken göğsünüzde kıskançlık hissi büyür, çünkü *o kadar harika biri gerçekten yoktur?* Ama o var. Onun adı Bonnie Broaden ve o benim bir metre boyunda, sarı saçları, her zaman çantasına uyan ayak tırnakları ve bu özel klişe hakkında bildiğinizi düşündüğünüz her şeyi sorgulamanıza neden olacak ilerici fikirleri olan Güneyli havai fişek annem.

Sadece benim gibi bir anne, 1990'ların seksi erkeklerinin kralına adanmış her benzersiz hayran ürününü satın alarak beş yıl süren bir iç şakaya kendini adar: Nick Lachey.

Beş yıl önce, düğünümü son dakikada "*işler yolunda gitmedi*" gibi zayıf bir bahaneyle iptal ettiğimde, ailemin kızgın ve sorularla dolu olmasını bekliyordum. Ama annem şişmiş, kan çanağına dönmüş gözlerime bir kez baktı, bu konuda konuşmak isteyip istemediğimi sordu, ben de kesin bir hayır cevabıyla karşılık verdim ve bir daha beni hiç sorgulamadı. Mekânın iptali, düğün hediyelerimin iadesi ve Ben'le artık evlenemeyeceğimizi bildirmek için tüm konuklarla iletişime geçme işleriyle ilgilendi; üstelik tek bir neden bile talep etmeden. Bazen geriye dönüp bakıyorum ve keşke birbirimiz için doğru kişi olmadığımız bahanesinin arkasına saklanmak yerine herkese gerçeği doğru şekilde söyleseydim diyorum ama o zaman bu sözleri yüksek sesle söylemek çok acı veriyordu.

Düğünümün olacağı gün, annem sabahın köründe bir elinde kocaman bir fincan kahve, diğer elinde kocaman bir hediye poşetiyle kapıma geldi. Çantayı açıp, üzerinde lisede aşık olduğum Nick Lachey'nin resmi olan kocaman bir polar battaniye çıkardığımda, "Bugün evlenmeyeceksen, dünyadaki en sevdiğin erkeğe sarılıp yatabilirsin diye düşündüm" dedi.

İşte bu kadar.

O zamandan beri her bayramda, her doğum gününde ve bazen zor bir hafta geçirdiğimi anladığında kapımda buna benzer hediyeler buluyorum.

Bugünün hazinesi ise tüm zamanların favorisi. Üzerinde 98° grubunun kırmızı fermuarlı tulumlarıyla çekilmiş bir fotoğrafı bulunan ve yan tarafında "*Turn up the heat!*" yazan beyaz pamuklu büyükanne tarzı bir kazak.

Kısacası, altından daha iyi ve okuldaki en popüler kız olacağım. Şey, aslında, muhtemelen markette trolleneceğim

On üç yaşındakiler çünkü ben yetişkin bir kadını ve 90'lardan kalma erkek grubu kıyafetleri giymemeliyim, ama umurumda değil. Ufaklıkların aşağılayıcı sözlerini göze alıyorum çünkü anneme ve onun bana gönderdiği bu sevgi biblolarına tapıyorum. Onlar bizim olayımız. Gizli kodumuz. Kanka bilekliklerimiz de diyebilirsiniz.

Bazen bana tüm bu koşulsuz sevgiyi verdiği ve Ben'le aramızda olanları ona hala anlatmadığım için kendimi suçlu hissediyorum, ancak zaman geçtikçe bu anıları kilitlediğim çelik kasadan çıkarmak daha da zorlaşıyor. Artık bana zarar veremeyecekleri bir yerde mühürlü kalmaları daha iyi.

Ya da... en azından kimsenin beni incittiğini göremeyeceği bir yerde.

Anneme tişörtü övmeyi bitirdikten sonra bekarlığa veda partisinden bahsediyoruz. Anneme gecenin daha mutlu bir versiyonunu anlatıyorum, yanlışlıkla sarhoş olduğum ve kendimi aptal durumuna düşürdüğüm kısımların etrafından dolaşıyorum (havalı anneler bile bu kısımları duymak istemez). Ama çoğunlukla tüm enerjimi Ryan'dan ve onun şu anda ne kadar seksi ve başarılı olduğundan, beni eve sağ salım getirdiğinden, bana kahve yaptığından ve yatağımın yanına aspirin koyduğundan bahsetmekten kaçınmak için kullanıyorum. *Ah, pislik.*

Hepsini bir arada böyle söylediğinizde, tam da istediği gibi onu parlak zırlı şövalye olarak resmediyorsunuz. Bu onun taktiği, bunu biliyorum ve onun dünyayı tamamen ele geçirme kampanyasına yardım etmeyeceğim.

Annemle konuşmamı bitirdikten sonra üzerime yeni seksi sweatshirt'ümü geçirip (*Evet beyler, bekârim ve kaynaşmaya tamamen hazırım*) içeri giriyorum. Ne yazık ki Ryan hâlâ aklımda. Onu dışarı çıkarmalıyım. Sırf Ryan'ı ne kadar umursamadığımı kendime kanıtlamak için dün gece yanımda taşıdığım çantayı bulup karıştırıyorum ve gizli silahımı çıkarmaya niyetleniyorum: rastgele bir adamın numarasını.

Tabii, neye benzediğini hatırlamıyorum... Sanırım kahverengi saçları vardı? Ve kendime numarasını atmamı mı yoksa sabah ilk iş onu aramamı mı söylediğimi hatırlamıyorum, bu yüzden sanırım aradaki farkı paylaşıp ona mesaj atacağım. Ryan'ın artık benim için hiçbir şey ifade etmediğini kendime hatırlatmak için sevimli bir adamla eğlenceli bir akşam yemeği randevusu tam da ihtiyacım olan şey.

Telefon numarasının burada olmaması dışında. Bir psikopatın notuyla değiştirilmiş.

O bir . Bana sonra teşekkür edersin.

Daha sonra ona teşekkür etmeyeceğim. Şampuanını daha sonra Elmer yapıştırıcısıyla değiştireceğim.

Sabah 6 civarında Darlin' Donuts'ın otoparkına giriyorum, çalışanım Nichole'un arabasını görüyorum ve artık gece vardiyasında çalışmak zorunda olmadığım için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. İşletme sahibi olmanın avantajları: İstemediğim sürece sabah 3'ten sabah 6'ya kadar hamur hazırlamak zorunda kalmıyorum - ki bunu asla yapmıyorum. Saat altıda burada olmak yeterince kötü. Ve dürüst olmak gerekirse, şu anda eve gidip uyuyabileceğim anlamına gelse tüm bu fırını en yüksek teklifi verene verebilirim. *Tam beş dolar mı?! Tabii, neden olmasın! Artık eve gidebilir miyim?*

Ne yazık ki o kadar erken ki, satın alma seçeneği sunmak için sokakta kimsenin yanından bile geçemiyorum. Ayrıca, sokağımızın karşısında satılık bir yer var. Eminim pazarda biri olsaydı, o küçük kulübeyi anında kapardı. Bu saçma varsayım üzerinde durduğuma göre gerçekten akşamdan kalma olmalıyım.

Fırıncılık görevimden azat edilmek yerine, bütün sabah hamur açarken başımı okşamak, fritözdeki çöreklerin kokusunu duyunca kurabiyelerimi fırlatma dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum.

Saat on sularında, sabah yoğunluğu azaldıktan ve en popüler çöreklerimiz neredeyse tükendikten sonra Stacy'nin fırına girdiğini görüyorum. Güneş gözlüğü takmış, beyzbol şapkası takmış ve sarı at kuyruğu dün gecedan kalan buklelerle sırtından aşağı sallanıyor. Kimse onun gerçekten yemek yediğini bilmeden birkaç bin kaloriyi gizlice almaya çalışan bir ünlü gibi görünüyor.

Tezgâha yaklaşırken, "Buralarda yüzünü gösterdiğine göre cesursun," diyorum.

"Sanki biri beni öldürmeye çalışmış ama sonra vücuduma yavaşça ve acıyla işkence etmeye devam edebilmek için beni hayatta tutmaya karar vermiş gibi hissediyorum."

"Gerçekten mi? Harika hissediyorum." "Öyle mi?!"

Çarpan başıma yardımcı olması için güneş gözlüğü takma lüksüm yok, bu yüzden Stacy buz gibi bakışlarımı en ön sıradan izliyor. "Hayır! İki saat uyudum."

Uyanıp dükkanı açmak zorunda kalmadan önce. Tanrım, bir daha asla alkole dokunmayacağım. Bundan sonra bu büyükanne için erik suyu."

Stacy gülme cüretini gösterdi, çünkü görünüşe göre bugün yumruk yemeyi umuyordu. "Bu senin hatan. Kimse o son birkaç Jell-O shot'ı zorla boğazından geçirmedi."

"Hayır, Pazar gecesi bekarlığa veda partisi planladığın için bu senin hatan!"

Stacy omuz silkiyor. "Pazar geceleri daha az yoğun oluyor."

"Evet, şaka yapmıyorum. Hiçbir mantıklı insan ertesi gün işe akşamdan kalma gitmek istemez."

"Ryan McHotChef'in yanında soğukkanlılığını kaybettiğin için bana kızma."

Parmağımla onu işaret ediyorum. "Birincisi, bu berbat bir lakap. İkincisi, zaten ince bir buzun üzerindesiniz hanımefendi. Böyle devam ederseniz kalbinizi İsa'ya vermeniz gerekecek."

"öğrendim ve tıpkı Bonnie gibi konuşuyorsun."

"Teşekkür ederim."

Kıkırdıyor ve çörek tezgahının etrafında dönerek yanımda duruyor. *Cesurca bir hareket.* "Tamam, külotunu çıkarmanın zamanı geldi, çünkü konuşmamız gerek." Sesindeki bir şey bana ayrılmak üzere olduğumuzu hissettiriyor. Ben de öyle dedim. İç çekip güneş gözlüklerini çıkardığında cesaretlenmiyorum.

"Tanrım. Benden ayrılıyor musun?" Sesim tiz ve panik içinde.

Bana gergin bir gülümseme veriyor ve bu gülümseme endişemi hafifletmiyor. "Hayatta olmaz, sonsuza kadar benimle kalacaksın." Duraklıyor ve ben o devasa *ama*'nın geldiğini hissedebiliyorum. "Ama... bundan sonra benimle sadece uzaktan takılıp kalacaksın."

Ne! Gerçekten benden ayrılıyor! Tanrım, bu bana verdiği (çaldığım) tüm eşyaları kutulayıp iade etmem gerektiği anlamına mı geliyor? Yine de o yeşil kazağı soğuk ölü ellerimden çekip alması gerekecek.

"Stacy, beni . oluyor?"

"Özür dilerim. Sana daha önce söylemeyi düşündüm ama uzun bir vedanın çok zor olacağına karar verdim. Yara bandını söküp atmak ikimiz için de daha iyi olacak."

"Bana neden yara bandı söktüğünü söylemezsen seni sarsarım kadın."

Stacy bana doğru koşarken yüzü buruşuyor ve kollarını omuzlarıma öyle bir sarıyor ki istemsiz bir *oof* sesi çıkarıyorum. Gerçekler ağzından döküldüğünde can havliyle birbirimize tutunuyorduk. Saçma sapan şeyler söylüyor ama uzun zamandır arkadaş olduğumuz için her kelimesini anlıyorum.

"Logan Kaliforniya'da bir iş buldu. Harika bir hastanede, alanındaki en iyi göğüs cerrahının yanında çalışarak hayalindeki pozisyona geldi. Bu konuyu uzun uzun konuştuk ve bana beni hayalimdeki işten alıkoymak istemediğini söyledi ama sonra fark ettim ki... Bu pastanenin benim hayalim olduğunu hiç sanmıyorum. Bu senin hayalindi ve seni o kadar çok seviyorum ki bunu hayata geçirmene yardım etmek istedim. Ama artık bu iş bittiğine göre bana ihtiyacın yok. Bu yüzden ona işi kabul etmesini söyledim. Düğünden sonra taşınıyoruz."

"Düğünden sonra!" Diyorum ama uzun bir sızlanma gibi çıkıyor. "Çok yakında."

"Biliyorum. Çok üzgünüm, June. Seni bırakmak istemiyorum ama bu Logan ve benim için gerçekten iyi olacak. Doyouhateme?!" Bu noktada kelimeleri neredeyse ayırt edilemiyor.

Benimkiler de daha iyi değil. "Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki sana asla!!"

Ona kendisi için en iyisini istediğimi söylüyorum ve birbirimize tutunarak birkaç dakika daha bu şekilde ağlamaya devam ediyoruz. Bu pembe dizi sırasında dükkâna kimsenin gelmemiş olmasına şükrediyorum. *İşte, en yeni çörebildiğimiz deneyin: Fransız vanilyası ve biraz da 'en iyi arkadaşım sonsuza dek gidiyor' gözyaşları.*

Sonunda birbirimizden sıyrılıp ellerimizin tersiyle yüzlerimizi siliyoruz. "Peki, dükkân ne olacak?" diye sormadan önce bir dakika daha sadece burnumuzu çekiyoruz. Sanki bizim çocuğumuzmuş gibi etrafıma bakıyorum ve Stacy'ye her hafta sonu mu yoksa sadece tatillerde mi vermek istediğime karar vermeye çalışıyorum.

Hemen cevap vermeyince tekrar ona bakıyorum. Yüzü yine buruşuyor ama ona *kendini toparla kadın* diyen bir bakış atıyorum. Derin bir nefes alıyor ve gözyaşlarını tekrar kontrol altına aldığı anda, "Kendi satacağım. Şirketi

Kaliforniya'dan yönetmeye çalışmak işe yaramayacak ve bu parayı bir ev almak için kullanmak iyi olacak." Artık resmileşti. Bu gün berbat. Önce Bay Darcy'nin takım elbise ceketiyle kundaklanmış bir şekilde uyandım tüm hafta boyunca onu görmek zorunda kalacağımı fark ettim, şimdi de bu mu? Yatağa geri dönmek istiyorum, böylece tekrar uyanıp hepsi korkunç bir içki kabusu.

"Ama bunu kime satacaksın? Kimse senin kadar iyi bir ortak olamaz."

"Birkaç teklif aldım ama henüz kimseyi seçmedim çünkü yarımı satın alıp tam sahibi olmanız gerektiğini düşünüyordum."

"Tam sahibi mi?" Kelimeler dilime akü asidi gibi yerleşti. Her karar sadece bana ait olacaktı. Her başarısızlık. Kaçırılan her fırsat. Bana. Hep ben. Tek başıma. "Hayır, çok fazla baş ağrısı. Kendimi buranın bakımına gömmek istemiyorum." Stacy'nin içimde kabaran paniği fark etmemesi için bunu söylerken soğukkanlı görünmeye çalışıyorum ve hatta tırnağımı karıştırıyorum.

"Sen neden bahsediyorsun? Zaten neredeyse tek başına yönetiyorsun. Sen fikir kadınısın; ben sadece gülümseyip başımı sallıyorum ve müşterilerin gözüne girmek için burada duruyorum."

Doğru değil. Yani, evet, göz alıcı kısmı doğru, ama gerisi yanlış. Farkında olsun ya da olmasın, Stacy benim kayam. Beni korkunç kararlar vermekten, çok erken davranmaktan ve işler zorlaştığında pes etmekten alıkoyan kişi o.

Çünkü daha önce kendi başıma bir şirket yönetmeyi denedim ve başarısız oldum. Ben'le henüz nişanlıyken, küçük bir çiçek kamyonu işi kurmama yardım etmişti. Çok şirindi ve hayalimdeki iş olduğuna yemin etmiştim. Her yerde, sarkık güneş şapkaları ve ezilmiş kot pantolonlarıyla buketlerimden birini satın almak için sıraya giren hipsterlar hayal ediyordum.

Üç ay kadar başarılı oldu. Sonra Ben beni aldattı, ben de düğünümüzü iptal ettim ve tüm iş benim omuzlarıma kaldı, ben de batmasına izin verdim. Ama kimse Ben'in beni aldattığını bilmiyor. Kimse telefonunda ilişkisinin mesaj kanıtlarını bulduğumu bilmiyor. Ve kimse de öğrenmeyecek.

Neden şimdi geri döneyim ki? Hayatım iyi. Güvende. Ve kimse Noel fotoğraflarında birlikte poz vereceğim kendi kocam ve çocuklarım olmadığı kendimi kötü hissettirmiyor. Bunun yerine, konuşma şöyle devam ediyor: *Jake, Evie ve çocuklarla bir aile fotoğrafı çekeceğiz ve sonra June, tatlım, senin fotoğrafını Noel ağacının yanında çekeceğiz. Kocaman gülümse!*

Son beş yıldaki Noel kartlarım, insan ırkından tamamen vazgeçmişim ve onun yerine o Noel ağacıyla evlenmişim gibi görünüyor. Douglas Göknaı harika bir eş olur.

Ama her neyse, çiçek kamyonumu devam ettirmek için bir isteğim yoktu. Belki bunu biraz depresyona bağlayabilirdim ama hayatımda "işler zorlaştığında pes eden" kişiliğime işaret eden daha fazla durum var.

Kozmetoloji okuluna gitmek için mezun olmama üç kredi kala üniversiteyi bıraktım ve sonra Londra'da bir yaz geçirmek için kozmetoloji okulunu bıraktım ama sonra param ve temiz iç çamaşırım kalmadığı için eve dönmek zorunda kaldım.

Bu çörek dükkânı şimdiye kadar sahip olduğum en uzun başarı ve bunun Stacy sayesinde olduğunu biliyorum. Eğer o olmasaydı... şimdiye kadar ne olurdu bilmiyorum. Kimseye ihtiyacı olmayan ve asla bir erkeğe ya da aileye bağlı kalmak istemeyen güçlü, bağımsız bir kadın olduğuma herkesi inandırmayı seviyorum, çünkü mutluyum.

Öyleyim.

Gerçekten

mi?

H.A.P.P.Y.

Ama günün sonunda, benim bu versiyonum sadece bu. Bir versiyon. Sahte. Ben büyük bir sahtekârım ve Ben fiyaskosundan sonra kendim için koyduğum tek randevu kuralına göre yaşamaktan mutlu olsam da, bir daha asla uzun süreli kötü bir ilişkiye girmemek için, iş hayatım bir daha yalnız gitmeyi reddettiğim tek alan.

Sonraki on dakika boyunca, Stacy'ye asıl gerçeği söylemeden, şirketteki hissesini almak istemememin tüm nedenleri konusunda onu ikna etmeye çalıştım. Bir yalancı olduğuma. Göründüğüm kadar sert olmadığımı. Biraz kırılmış hissettiğimi. Artık kendime güvenmediğimi.

Sonunda Stacy yumuşadı ve teklif veren kişilerle birlikte görüşme yapma konusunda anlaştık. Sonra, Çarşamba günü için potansiyel alıcılarla iki toplantı ayarladığını söyleyerek zaten sönmüş olan kalbimi bir krep haline getirdi. ÇARŞAMBA! Yani, iki gün sonra!

Bu, Logan'ın Kaliforniya'daki yeni aptal işini sabote etmem ve aynı zamanda ona burada diğerinden daha iyi maaş veren eşit derecede prestijli bir pozisyon bulmam için yeterli bir zaman değil. Yani, kim Kaliforniya'da yaşamak ister ki zaten? Mavi gökyüzü mü? *Nefret ederim!* Yıl boyunca 70 derece sıcaklık mı? *İğrenç!* Her köşe başında ünlü bir aktör görme potansiyeli? *Boooooorriinnngg.*

Yine de faydası yok; Stacy bu konuda kararlı. Ve onun internette baktıkları ev ve nasıl yaşayacakları hakkındaki konuşmasını dinledikten sonra

Logan'ın ailesine daha yakın olmak ve yakınlarda yardım alabilecekleri için bir aile kurmaya çalışmak, okul sistemleri, restoranlar, okyanus ve tartışamayacağım diğer sinir bozucu harika şeyler, ona bir ayı sarılması şeklinde onayımı veriyorum.

Gerçekten gidiyor. Yedi yaşımızdan beri ilk kez, Stacy ve ben birbirimizi her gün göremeyeceğiz.

Sanki bir parçam daha kopuyormuş gibi hissediyorum. "Tamamyyy," diyor yavaşça kapıya doğru ilerlerken hüzünlü bir ses tonuyla.

Hoparlörden hüzünlü bir müzik açabilmem için beklemesini söyledim. Ve bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaş olduğu için sorgusuz sualsiz itaat ediyor. "I Will Remember You" *adlı* son derece hüzünlü şarkıyı açıyorum ve hoparlörden bangır bangır çaldıktan sonra Stacy'ye gitmesi için başımla işaret ediyorum.

Hüzünlü bir gülümseme veriyor. Ben de üzgün bir gülümseme veriyorum. O arkasını dönüp kapıdan çıkarken ikimizin de yüzünde tek bir damla gözyaşı belirliyor. Bu bir dönemin sonu. Onu bir daha asla göremeyebilirim.

Kapı kapanmadan hemen önce durur ve kafasını içeri uzatır. "Oh! Saat 4:00'teki elbise provasını unutma!" Doğru ya. Hafta sonunda burada evlenecek ve o zamana kadar birlikte yapmamız gereken milyonlarca iş var.

"Evet! Birlikte binelim mi?"

"Elbette! Kapanışta seni buradan alırım." "Klavyoubyeeee."

"BYE!!"

Sonra, o gidiyor ve ben hüzünlü müziğin ruhumu bir kez daha boğmasına izin veriyorum, Ryan daha da kötüleştirmek için burada olmadığı için şükrediyorum. Ve *lütfe*n biri bana onu düşünmeyi ne zaman bırakacağımı söyleyebilir mi?

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

HAZİRAN

Bayan Mable sanki bu cümleyi her zaman duymaya alışkınmışım gibi, "Pekâlâ, elbiselerinizi çıkarın," diyor.

"Burası mı?" Boş terzi dükkânına bakıyorum ve boş olmasına rağmen herkesin içinde soyunma fikrinden hoşlanmıyorum. "Sanırım giyinme odasına gideceğim-"

"Saçmalama!" diyor milyon yaşındaki terzi, gömleği bedenimden sıyrıp odanın öbür ucunda bir yere fırlatarak. "Perdeler pencereleri kapatıyor ve düğün grubunun geri kalanı on beş dakika daha burada olmayacak. Acele edersek o çocukların hiçbiri göğüslerini göremez."

Gözlerim kocaman oldu. "Çocuklar mı?"

Bayan Mable acımasızca kotumu kalçalarımın sıyrıyor ve Stacy kahkahalarını o kadar zor tutuyor ki gözyaşları yüzünden akıyor. Yemin ederim, Mable kot pantolonumu odanın en ucuna -hâlâ giyiyor olmayı dilediğim gömleğimin hemen yanına- fırlattığında, bastırıldığı kahkahalar yüzünden kan damarları patlayacakmış gibi görünüyor.

"Aslında sadece Ryan geliyor," diyor Stacy, sözlerinin arasından kıkırdamalar fişkırıyor. Ve şimdi bu senaryonun ona neden bu kadar komik geldiğini anlıyorum. "Herhangi bir değişikliğe ihtiyacı olan tek kişi o."

"Aman Tanrım! Şaka yapıyorsun!" Birden kendimi terzi dükkânının ortasında sutyenim ve külotumla çıırılçılak hissediyorum. Sanki Ryan erkenden gelirse her yerimi görmesini engelleyecekmiÇ gibi ellerimle üzerimi örtmek için acele ediyorum.

Bayan Mable sadece onun önünde utangaç olduğunu düşünüyor. Ellerimi göğüslerimi örtmekten uzaklaştırıyor. "Oh, kes şunu. Vücudumun tekrar böyle görünmesini çok isterdim. Ellerinin arkasına saklamak yerine şu anda meydanda geçit töreni yapmalısın."

Yine de bu geçit töreninin büyük mareşali olmak umurumda değil. Gece mavisini nedime elbisesine hamle yapıyorum ve onu Mable'ın buruşuk ellerinden zorla almak zorunda kalıyorum. Ama size şunu söyleyeyim, bu yaşlı kadın güçlü, çünkü bu elbisenin savaştan gitmesine izin vermiyor. Belki de giymeden önce ölçümü almak istemiştir? Bilmiyorum, ama görünüşe göre daldırma terapisi yoluyla kendi tenime güvenmemi sağlamaya çalışıyor. Eğer istediği olursa, bütün gün çıplak olacağım.

"Çabuk, beni bu şeyin içine sok!" Gözlerim çılgına dönmüş durumda ve sanki biri, şu anda en hevesli katılımcısı olduğum doğaçlama bir çuval yarışı ilan etmiş gibi görünüyor. Sanki bir milyon dolar söz konusuymuş gibi bu elbisenin içinde hoplayıp zıplıyorum. Aslında, söz konusu olan kıçım. Ryan'ın açgözlü gözlerinin popoma bakmasına izin vermeden önce öleceğim.

Stacy gülmekten iki büklüm oldu. Gerçekten, onu hiç bu kadar gülerken görmemiştim. Ryan'ın buraya gelip beni iç çamaşırlarıyla görme ihtimalinin çok komik olduğunu düşünüyor. Ondan ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydin?

"Fermuarını çekmeme yardım etmezsen gelinliğini kağıttan bir kar tanesi gibi keseceğim!"

Yapıyor, ama acele etmiyor, fermuarın yükseldiği her küçük santimde daha çok gülüyor. "İşte, yine terbiyeli oldun." Gözlerini siliyor ve durum hayal ettiği gibi gelişmediği için biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Seni hiç bu kadar hızlı hareket ederken görmemiştim! Yemin ederim" -daha fazla gülmek için duraklıyor- "sanki süper hız güçlerini yeni keşfetmiş gibiydin."

"Çok komik," diyorum, soğukkanlı bir şekilde.

Bayan Mable beni döndürürken, dürterken (iki kez iğne ile) ve sonraki on dakika boyunca kıvrandığım için beni uyarırken nefesimi tutuyorum. Yine de yerimde duramıyorum. Şeytan her an ön kapıdan içeri girebilir ve ben burada ellerim havada, savaşımızda teslim oluyormuşum gibi durmayı REDDEDİYORUM. Ryan gelmeden çoktan gitmiş olmayı planlıyorum.

"Pekala, her iki taraftan birer santim alacağım ve gitmeye hazır olacaksın. İki gün içinde geri alman için hazır olur. Şimdi çıkarabilirsin." Tekrar fermuara uzanıyor ama ben yanından geçip soyunma odalarına doğru kaçıyorum.

"Elbiseyi senin için kapının üzerinden atacağım," diyorum ve Bayan Mable kaşlarını çatıyor. Stacy'yle birlikte beni Ryan'ın önünde utandırmak için bir tür arayış içinde olup olmadıklarını merak etmeye başlıyorum. Elbette bu çok saçma. Bunu asla yapmazlar.

Ama yine de soyunma odasının kapısını kilitliyorum.

Arkamı dönüp aynaya bakıyorum, bana bakan kadını neredeyse tanıyamıyorum. Bu gelinlik üzerime eldiven gibi oturuyor, her yerimi sarıyor, kaldırıyor ve yumuşatıyor. Stacy'ye nedimleri için çirkin bir elbise seçen gelinlerden olmadığı için sessizce teşekkür ediyorum. *Hepiniz on beş kilo fırfır eklenmiş parlak-turuncu elbiseler alacaksınız! Tadını çıkarın!*

Hayır, bu elbise çok güzel. Tatlı bir yakası ve zarif spagetti askıları var. Bedeni sıkı ve iliklere kadar işleyen sert bir malzemedan yapılmış ama eteğinde belimden yere kadar bir şelale gibi akan kat kat yumuşak şeffaf kumaş var. Sanki bir düğüne değil de fotoğrafçıların ismimi haykırdığı kırmızı halılı bir ödöl törenine gidiyordum gibi görünüyor.

Bayan Mable'ın cızırtılı sesi ahır kapısını kesiyor ve ben yerden bir mil zıplıyorum. "Neredeyse bitti mi?"

Aceleyle elbisenin fermuarını açıyorum, sonra kaydırarak çıkarıp kapının üzerinden atıyorum. Kumaşın kayboluşunu izliyorum ve Bayan Mable'ın ayaklarını sürüyerek uzaklaştığını duyuyorum.

Aynaya dönerek saçlarımla oynuyorum, Stacy'nin kıyafetlerimi bana atmasını beklerken düğün için nasıl şekillendireceğime dair fikirler ediniyorum. Ama artık elbiseyi çıkardığıma göre, omurgamda tanıdık bir rahatsızlık hissediyorum. Gözlerim kahverengi saçlarımdan göğsüme düşüyor. Orada görülecek pek bir şey yok. Göğüslerim küçük, ev hakkında yazacak bir şey yok. Sonra kalçalarımı değerlendiriyorum, çimdikliyorum ve fazla ezmek I bulmak üzerinde her biri yan. Ben de olmuştur İki yıldır aralıksız koşuyorum ve hala kıvrımlarımdan kurtulamıyorum. Bunun için squat yüksekliğini suçluyorum. Kalçalarımdan bahsetmeye başlamayayım bile. Onlar-

Kendimi eleştirmeyi yarıda kestim çünkü bunu yapmaktan nefret ediyorum. Üstesinden gelemediğim beden imajı sorunlarım olmasından nefret ediyorum. Toplum içinde numara yapabiliyorum ama yalnızken kendimi tutamıyorum.

Bayan Mable'ın daha bilge olduğundan şüphelenmeye başladım. Belki de ruhumda gizlenen kusurları temizlememe yardım etmek için gönderilen mistik yaşam gurumdur. Nüdist olmak kendimi geliştirmek için tuhaf bir yol gibi görünüyor, ama ben kimim ki bir guruyla tartışayım? Çünkü, evet, çıplak olmayı sevmiyorum, hatta mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş olmaktan daha az bir şey görünmekten hoşlanmıyorum. Eski sevgilimin sesini kafamdan uzak tutmanın tek yolu bu.

"Artık seni çekici bulmuyorum."

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kendime aynı soruları tekrar tekrar sormaktan kendimi alamıyorum. Daha fazla ağırlık çalışsaydım? Ya da onun yanında kendimi bu kadar rahat hissetmeseydim? Bu beni aldatmasına engel olur muydu? Neden onun için yeterli değildim?

Bir yanım onun duygusuz sözlerini savuşturmak için çabalarken, diğer yanım karnımdaki eziklik yüzünden Ben'in artık beni çekici bulmadığını söyleyerek alay ediyor. Geceleri fazladan Oreo yediğim için. Tostumun üzerindeki tereyağı yüzünden.

Yine de sorun değil. Ben iyiyim. Geçmişte kaldı ve ben yeni bir kadını. Beni mutlu etmesi için bir erkeğe ihtiyacım yok. İstemiyorum bile.

"Ateş et!" Stacy diyor ki. "Bayan Mable, slipime bakmanızı istemeyi tamamen unutmuşum. Elbisem için yaklaşık üç santim fazla uzun ve alttan dışarı taşıyor. Gidip arabamdan alayım."

"Boş ver onu. Bu elbiseyi bu gece üzerinde çalışmak için eve götüreceğim, o yüzden bunları sandığıma taşımama yardım et, ben de dışarıda senden alayım."

Ve her an kıyafetlerim yukarıdan mana gibi üzerime yağabilir. Ancak, kapının üstündeki zil sesini duyuyorum, ardından arkalarından kapanan kapının sesi geliyor.

"Stacy? Bayan Mable?" Boş odaya sesleniyorum.

Pekala, ateş et.

İki seçeneğim var. 1) Onlar dönene kadar burada titreyerek beklemek. 2) Kaçmak ve yeni keşfettiğim süper hız güçlerimle kıyafetlerimi almak.

Ha ha, sanki ben ikinci seçeneği seçerdim! Hayatta olmaz, bütün filmleri izledim ve kırım ön kapının tam önünde olduğu anda Ryan içeri girecek. Hayır, teşekkür ederim. Bunun izin vermeden önce bir insan buz parçasına dönüşeceğim.

Tam o sırada kapı tekrar çalıyor ve rahat bir nefes alıyorum. "Stacy, seni pislik! Beni burada kıyafetlerim olmadan çıplak bıraktın! Sırf bunun için prova yemeğinde kırmızı elbiseni giyeceğim."

Alaycı kahkahasını bekliyorum, ama onun yerine dünyamı altüst eden gürleyen bir ses geliyor. "Kapının diğer tarafında çıplak mısın?"

Karnım yere düşüyor. *Ryan*. Ben küçük düğürücü bir anın ortasında devreye giren bir tür radarı mı var? Belki de gerçekten sessiz kalırsam hayaletleri duyduğunu düşünecektir.

"June?"

Nefesimi tutuyorum.

"June, orada olduğunu biliyorum."

Ateş et. İzimi kaybettirmeliyim. "Umm, *no hablo...eagles.*"

"İspanyolcan lisedeki kadar kötü."

Büyük silahları çıkarma zamanı. Bu sefer en iyi hayalet sesimi takınıyorum. "Ne demek istiyorsun? Ben sadece bir ggghooossttt." Birisi beni *A Christmas Carol*'da bir rol için kaydetsin çünkü hayalet sesini çiviledim.

"Şimdi de İspanyol hayaleti mi oldun?" Sesi daha yakın geliyor. Sanki soyunma kabininin kapısına yaslanmış gibi. Yemin ederim, eğer o aralıktan bakarsa, bir çift düzeltici bulup muhteşem saçlarının tam ortasına bir şerit kazıyacığım.

"Evet, yani... siiiii." İşte o an, hayatın baskısı altında nihayet kırılmış olabileceğimi düşünüyorum.

Ryan bir dakika sessiz kalıyor, belki gitmiştir diye umuyorum. Ama bu aptalca çünkü kapı zilini hiç duymadım. Şu anda sihirli mavi bir cinin lambadan çıkıp bana üç dilek hakkı vermesi için her şeyimi verirdim. İlki için, bencilce dünyadaki açlığı bitirmesini isterdim. İkincisi için Ryan'a sürekli burnundan çıkan yeşil bir sümük verirdim. Üçüncüsü için, onu en uzak hızlı randevu servisine ışınlar ve bir milyon yıl boyunca kilit altında tutarak, aklını yitirene kadar meraklı kadınlarla dolu bir masanın etrafında dönüp durmaya zorlardım.

"Peki, orada neden çıplaksın?" Ugh.

Hala buradayım.

"Çıplak değilim."

"Oh, yani bu küçük çatlaktan bakıp seni tamamen giyinik bulabilir miyim?"

"YAPMA!"

"Mmhmm. Tekrar soruyorum, neden çıplaksın?"

"Şey, ben... iç çamaşırlarımı giyiyorum, ama o yaşlı kadın Stacy ile birlikte beni burada çürümeye terk etmeden önce elbisemi çıkardı."

"İç çamaşırları mı? 19. yüzyılda mı yaşıyorsun?"

"Keşke olsaydım, çünkü o zaman bir centilmen olur ve bana tişörtümü ve kot pantolonumu getirmeyi teklif ederdin."

Alçak sesle kıkırdaması üzerimde yuvarlanıyor. "Ben

kesinlikle o değilim." "Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum. Bunu bana dün gece söyledin. Defalarca."

Beni eve bırakması, evime taşınması, yatağa yatırması aklıma geldikçe yüzüm kızarıyor. Umarım dün gece gündeme getirmez, ama tabii ki getirir, çünkü o bir şeytan. "Sen de

dün gece bana birkaç şey daha söyledi. En sevdiğim, keşke benimle olsaydın demendi-"

"Durun. Ne dediğimi hatırlıyorum. Git başımdan! Dün gece alkol yüzünden konuştum, başka bir şey değil." Geri çekilen ayak seslerini duyuyorum ve göğsümde umut çiçekleri açıyor. Ne yapacağını görmek için nefesimi tutarak bekliyorum.

"Bak ne diyeceğim..." Sesi ürkütücü bir şekilde yaramazca geliyor. "Kıyafetlerini duvarın yanındaki yığının içine koyacağım ve sonra sen onları alırken ben odanın diğer tarafında durup duvara bakacağım."

Ne?! Deli mi bu?

"Tam bir pisliksin! Neden hayatında bir kez olsun iyi bir şey yapıp kıyafetlerimi vermiyorsun?"

"Çünkü... bunu bir güven egzersizi gibi düşünün. Buraya kendi *iç çamaşırları*, ve ben bakmayacağım."

"Ama gözetlemeyeceğine
güvenmiyorum." "Bu yüzden,
güven egzersizi."

Aman Tanrım, bu çok saçma. Odanın ortasına sütyenim ve iç çamaşırlarıyla girip onu James Dean gibi duvara yaslanmış bana sırtırken bulmamın imkanı yok. Beni ne kadar aptal sanıyor?

Oh, bekle! Hadi ya. Stacy ve Bayan Mable her an gelebilir ve bana kıyafetlerimi verebilirler! Sorun çözüldü. Pislik ye, Ryan.

Ryan'a bunu söylediğimde kıkırdadı. "O zaman bir süre bekleyeceksin."

Onun tuzağına düşüp sormak istemiyorum ama başka seçeneğim de yok. "Peki neden?"

"Yaklaşık beş dakika önce ayrıldılar."

"NE! Yalan söylüyorsun. Beni buraya Stacy getirdi. Ayrıca, Bayan Mable'in hâlâ ölçülerinizi alması gerekiyor."

"Ölçülerimi zaten , bu yüzden dışarıda dururken ona verdim. Takım elbiseyi denemek için bana ihtiyacı olmadığından, onu aldı ve eve gitti. Çıkarken kapıyı kilitlemeni söylememi istedi."

"Ya Stacy?"

"Logan'dan lastiğinin patladığına dair bir telefon aldım, o da seni eve bırakmamı istedi. Görünüşe göre bana kaldın. Harekete geçsen iyi olur."

Yüksek bir gümbürtü sesi var. Kafamın tuvalet kapısına çarpmasından kaynaklanıyor. Belki sertçe vurursam

kendimi bayıltırım ve Ryan'la uğraşmak zorunda kalmam.

DıĞarıda sessiz ve ne yaptığını görmek istiyorum, bu yüzden aralıktan bakabilmek için durak kapısına yeterince yaklaĞıyorum. Ryan "ı görecek doğru açığı yakalamak için kendimi kapıya yaslamam gerekiyor, ama işte orada, arkası bana dönük, sanki gerçekten dışarı çıkmamı bekliyormuş gibi. Sırt kaslarını geren düz beyaz bir tişört ve poposunu fazlasıyla iyi gösteren koyu renk bir kot pantolon giyiyor. Popo hayranı bir kız bile değilim, ancak ben bile *onunkinin* görülmeye değer bir şey olduğunu kabul edebilirim. Ayrıca bir beyzbol şapkası takıyor ve bu pozisyondan saçlarının dipten kıvrılan uçlarını görebiliyorum. Rahat ve zahmetsizce seksi görünüyor ve onu tekmelemek istiyorum.

"Bana güvenmekten başka seçeneğın yok. O yüzden kıcını kaldır ve buraya gel, Haziran Böceğı."

Ona güvenmek mi? Asla güvenmem. Bu köpekbalığı ve minnow'un yetişkin versiyonu olacak. Yüzünü duvara dönecek ve hareket ettiğimi duyduğı an dönüp beni yakalayacak. Beni görecek. Her şeyimi, kıvrımlarımı, gamzelerimi, kalçalarımın üstündeki çatlakları ve...hayır.

Olmuyor.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

RYAN

Soluk mavi duvara bakıyor, June'un kıyafetlerini almak için dışarı çıkmasını bekliyor ve gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. Havuzda oynadığımız o eski günlerdeki gibi. O zamanlar köpekbalığı olduğumda hep June'u seçerdim, şimdi de onu seçiyorum.

O zamanlar, onu olabildiğince hızlı yakalamak için tüm gücümle yüzerdim. Başka hiç kimse benim hedefim değildi. Ve dürüst olmak gerekirse, gittiğimiz her yerde böyleydi. Sanki onun kokusunu almak için eğitilmiş bir tazı gibiydim. Bir partiye gittiğimde gözlerim hemen odanın neresindeyse oraya kayardı.

O havuzda onu sadece kollarımı ona dolamak için bir bahane olarak kovaladığımı hala anlamamış olmasını ilginç (ve hayal kırıklığı verici) buluyorum. O zamanlar benden o kadar nefret ediyordu ki, itiraf etmek ve ona karşı hissettiklerimi söylemek bana aşılabilir bir engel gibi geliyordu. Ona onun için deli olduğumu söylemenin bir faydası yoktu, çünkü onun da benim kanım için deli olduğundan oldukça eminim; kanım tebeşirle çizilmiş bir şekilde kaldırıma dökülmüştü.

Ama artık işler değişti. Ben daha yaşlıyım. *Akılandım*. Bu kez oyunun adı güvenilirlik ve kurallar basit: arkanı dönme.

"Ryan..." diyor June. "Git nehre atla."

Hmm. Tamam, belki bu biraz daha fazla çalışma gerektirir. Biraz eski moda kışkırtmanın zamanı geldi.

"Hadi ama June," diyorum, tekrar soyunma kabinine yaklaşarak. ", değil mi? Eskiden tanıdığım kız çoktan

sırf benden daha hızlı hareket edebildiğini kanıtlamak için odanın yarısını geçmişti."

Sessizliğin içinde gülümsüyorum, onun neşeli geri dönüşünü bekliyorum, ama zaman geçtikçe gülümsemem azalıyor. "June?" *Hay aksi.* Tam emin değilim ama sanırım June içeride burnunu çekiyor. Daha yakından dinlemek için kabinin kenarına yaslanıyorum. "Sen... ağlıyor musun?"

Keskin bir burun çekme. "Ne! Hayır. Sadece..." Kesinlikle gözyaşları içinde konuşuyor. "Ugh, Ryan. Lütfen, sadece... Oraya bu Çekilde çıkmak istemiyorum. Bir kez olsun benim için güzel bir şey yapıp giysilerimi verir misin?"

Sesindeki aciliyet beni çok ediyor. June'un -cesur, her şeyin hakkını veren kadın- sesinde, yanaklarından süzülen gözyaşları yüzünden olduğuna emin olduğum bir titreme var. Korkunç hissediyorum. Kötünün de kötüsü. Eğlenceli bir takılma egzersizinden başka bir şey olmadığını düşündüğüm şey onu tamamen ağlatıyor.

Kesin olan bir şey var: June eskiden tanıdığım kız değil. O bir kadın ve ben birden kendimi bir kadının kıyafetlerini ondan sakladığı için kıcına tekme yemeyi hak eden serseri bir ergen gibi hissettim.

Hiç tereddüt etmedim. Odayı beş hızlı adımda geçerek June'un kıyafetlerini alıyorum ve sonra ona doğru fırlatıyorum. Giyinmesi için süre boyunca ikimiz de konuşmuyoruz, çünkü ne söyleyeceğimden emin değilim ve onun da bir şey söylemek *istediğini* sanmıyorum. Ama bu senaryoyu zihnimde en az on beş kez tekrar tekrar gözden geçirmeyi başarıyorum ve bunun onu nasıl bu kadar kolay parçaladığını merak ediyorum. June'un ağlamasını beklemeden önce iç çamaşırlarıyla dışarı çıkıp beni tekmelemesini beklerdim.

Bir an sonra kabinin kapısı açılıyor ve June dışarı fırlıyor - soyunma odasındaki halinden çok beklediğim kadını temsil ediyor. Az önceki savunmasız June gitmişti. Omuzlarını dikleştirdi ve bana beyaz bir öfkeyle baktı. Ama dürüst olmak gerekirse, portakal bahçesi gibi tatlı kokarken ve kadife gibi yumuşak bir teni varken onun tehdidine odaklanmak zor. Elimi kolunda gezdirmek ve görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek istiyorum.

"Sana benimle uğraşmamamı söylemiştim Ryan ve bunda ciddiydim. Artık yetişkin insanlarız ve az önce yaptığın şey çocukçaydı!" Göğsümü sertçe dürtüyor, ama sarsılmıyorum. Parmağımı burnunun köprüsünde gezdirip çillerinin arasından bir çizgi çeksem kızar mı acaba? "Ama başka ne var biliyor musun? Katil bir vücudum var ve sen onu gördüğün için şanslısın.

Eğer dönüp beni şaşırtmayı, yüzümü kızartmayı ya da ağlatmayı planlıyorsanız, hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

Şimdi giyinik olduğu ve durum etkisiz hale geldiği için bana sert sözler söylüyor, ama sesinde hala daha önceki titremeyi duyabiliyorum. Zifiri karanlık bir odaya girip bir yastığın arkasına saklanırken arkadaşını artık canavarlardan korkmadığına ikna etmeye çalışan bir çocuk gibi.

Ve sesindeki titreme bana June'un hikayesinde benden daha fazlası olduğunu düşündürüyor - o gözyaşları ve nefretten daha fazlası.

Parlak yeşil gözlerine bakıyorum ve taktiğimi değiştirmem gerektiğini fark ediyorum. Bakışlarımı karşılıyor ve o meydan okuyan çenesini havaya kaldırıyor ama yüz ifadesi işe yaramıyor, artık acısını açıkça görebiliyorum. Bu acıyı oraya ben koymadım ve kimin koyduğunu bulmak istiyorum.

Bir saniye sonra kapı çaldı ve June'la ben başımızı çevirdiğimizde Stacy'nin hışımla dükkâna girdiğini gördük. Telefonunu cebine soktu ve pufladı. "Az önce kiminle telefonda konuştuğuma inanamayacaksın."

June kaşlarını çattı. "Logan'ı almaya gittiğini sanıyordum?"

Uh oh.

Evet, yalan söyledim. Kötü adam günlüğüme bir tik daha attım.

Şu anda Stacy'ye benimle birlikte oynaması için yalvaran bir bakış atmayı deneyebilirdim ama yapmayacağım. Asıl planımın yanlış olduğunu şimdi görebiliyorum ve June'la oyun oynamaya ihtiyacım yok. Ona karşı dürüst olmanın zamanı geldi.

Stacy kaşlarını çattı. "Hayır. Neden Logan'ı almaya gideyim ki? Seni buraya ben getirdim." "Çünkü..." June'un gözleri bana kaydı ve cinayet görüyorum. O alır

ayakkabısından çıkarıp kafama fırlatıyor. Gerçi ondan kaçmak için bolca zamanım var, ama bu sadece kulaklarından çıkan dumanın artmasına neden oluyor. "Seni yalancı!" June bana doğru saldırıyor ve eğer küçük bir çocuk boyutunda olmasaydı, biraz daha endişelenirdim.

Bir anda odayı geçiyor ve bana tokat atmak için elini geri çekiyor ama ben onu gevşek bir tutuşla bileğinden yakalıyorum. Göğsümle aynı hızda tutuyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum. Dirseği karnıma değiyor ve onun bana bu kadar yakın olması hoşuma gidiyor.

June'un gözleri daha da parlıyor ve işaret parmağını gösterecek kadar açılıyor. "Bana yalan söyledin."

Bunu inkar etmeyeceğim. Ben mahkemede suçunu kabul eden bir suçluyum çünkü daha kısa bir ceza istiyorum.

"Yalan söyledim ve özür dilerim. Bunu yapmamalıydım." Gerçeğim onu şok etmiş olmalı, çünkü June'un omuzlarının düştüğünü görüyorum. Bileğini tüy gibi hafifçe kavıyorum, ona uzaklaşması için her türlü şansı veriyorum ama o bunu denemiyor bile.

June bana Kocaayak'ı yeni keşfetmiş gibi bakıyor. Gözleri kocaman ve sanki özür dilediğime inanamıyormuş gibi bakıyor. Bunun nedeni hala eskiden olduğum çocuk gibi davranmamı beklemesi mi yoksa yapbozunda eksik olan parça mı karar veremiyorum.

Ne olursa olsun, bundan sonra niyetim değişiyor. June'a beni hatırladığı genç kızdan ne kadar farklı olduğumu göstermeyi planlıyorum.

June'u kazanmak için bu kadar endişelenmemeliydim. Tüm dikkatimi Noah'ın restoranını ve onun bir parçası olmak isteyip istemediğimi düşünmeye vermeliyim. Ama vermiyorum. Kendimi bir saniye bile düşünmeye veremiyorum.

Dün gece June'u nasıl gülümseteceğimi düşünürken uyuyakalmışım. Sadece *bir tane* bana yönelik olsun istiyorum. Sadece bir tane ve ben mutlu olacağım. Onun gülümsemelerinden birine hiç maruz kalmadım ama bu hafta sonuna kadar bir tane almaya kararlıyım.

Bu kadına sıırıslıkam aşık olduğumdan değil, ama ona karşı bir çekim hissediyorum. Onunla vakit geçirme ihtiyacı. Ona yakın olmak. Bundan kurtulamıyorum.

June'un gözlerine bakıyorum ve milyonlarca duygunun gözlerinde uçuştüğünü görüyorum. O şu anda bir insan slot makinesi ve gözleri dönen emoji simgeleri. *Hançerler, kalpler, ağlayan surat, gülümseme, mor şeytan.*

Uzun, koyu renk kirpiklerini kırpıktırıp elini çekerek bizi iri gözlerle izleyen Stacy "ye doğru yürüyor. "Bundan sonra beni yalnız bırak Ryan. Ya da daha iyisi... cam ye," diyor June.

Üzgünüm, June Bug. İki de

"Ne kaçırdım?" Stacy sorar ve sonra başını sallayıp elini sallar. "Hayır, biliyor musun? Bilmek istemiyorum çünkü tüm hayatım paramparça oluyor. Yemekçim ve prova yemeği için çalışanlarının çoğu grip oldu! Cuma gecesine kadar iyileşmeleri mümkün değil."

Beyzbol şapkamı başımdan kaldırıyorum ve yerine takmadan önce elimi saçlarımda gezdiriyorum. Bu, Stacy'nin bana soracağından emin olduğum şeye hayır demeye hazırlanma yöntemim.

"Ne! olmaz," diyor June. "İşe alabileceğimiz başka biri var mı?"

Stacy başını hayır anlamında sallıyor ama başka birini işe almaya çalıştığından bile şüpheliyim. "Bu kadar kısa sürede olmaz. Ulaştığım diğer herkes dolu."

Gözlerimi kısıyorum. "Başka kimi denedin?"

Omuz silkiyor ama benimle göz göze gelmiyor. "Sadece birkaç yerli. Önemli değil. Sen onları hiç duymadın." *Bip. Bip. Bip.* Yalan dedektörüm ötmeye başladı. "Her neyse, önemli değil çünkü kimin yemek yapmasını istediğimi biliyorum."

Gözlerimi sıkıca kapatıp çarpışmaya hazırlandım.

"Lütfen, Ryan. Lütfen, lütfen, lütfen. Sen ülkedeki en iyi aşçısın! Yemeği sen yaparsan herkes için büyük bir zevk olacak."

İniltimi saklamaya zahmet etmedim. "Bu çok son dakika. Bir mutfağım bile yok."

Stacy kolumu çekiştiriyor. "Oh, hadi ama. Orada sadece elli kişi olacak. Senin kadar iyi bir aşçının hazırlık için fazla zamana ihtiyacı yok, değil mi? Benim mutfağımı da kullanabilirsin. Ya da June'un!" Bana yağ çekmeye çalışıyor.

"Sanırım beni bir iyilik perisiyle karıştırıyorsunuz. Tüm şeflerin hazırlanmak için zamana ihtiyacı vardır."

"Vay, vay, vay," diyor June, sesi oyun alanında beni köşeye sıkıştıran bir ortaokul kabadayısı gibi çıkıyor. Öğle yemeğimi çalacak. "Prova yemeği hazırlamanın Bay Kodaman için bu kadar zor olacağını kim bilebilirdi?" Elini kalçasına koymuş bana sırtlıyor. Çok şirin.

Bu bana yeni bir fikir de verdi.

Gülümsüyorum ve June'a doğru bir adım atıyorum, onunla göz göze geliyorum ama Stacy'ye. "Bak ne diyeceğim, Stacy. Ben yapacağım."

June gözlerini kısar ama Stacy ciyaklar. "Gerçekten mi?! Teşekkürler, Ryan!

Sen b-"

"Ama sadece June mutfağını kullanmama izin verirse ve bana yardımcı olursa."

Şu anda bir plak çalıyor olsaydı, gıcırdayarak dururdu. "Ne? Hayır," diyor June, kolu kalçasından düşüyor. "Sana yardım etmiyorum." Stacy'ye baktı. "Ona yardım etmiyorum."

Omuz silktim ve Stacy'ye döndüm. "Üzgünüm, denedim. Yine de yardım almadan yapamam."

Stacy'nin yüzü gülünecek kadar kederli. Kocaman, yuvarlak köpek yavrusu gözlerini June'a çeviriyor. "Juuuunie-"

June ona saçma sapan bir bakış atıyor ve büyük bir adım atıyor. "Hayır, yine başlama."

Stacy ona doğru koşar ve dizlerinin üzerine çökerek June'un elini kendi elinin içinde kavrar. "Sevgilim, June. Hayatımın aşkı. Başka bir beyden gelen ruh kardeşim. Lütfen yardım et Ryan!!! Senden bir daha asla bir şey istemeyeceğim."

"Bundan şüpheliyim."

"Sana evimi vereceğim."

"Kiralıyorsun."

"Böbreğim."

"Ona ihtiyacım

yok." "Arabam."

"Benimkinden daha eski."

Stacy iç çeker ve ayağa kalkar. "İyi. Bunu yapmak zorunda kalmak istemezdim ama..."

June'un gözleri dönüyor, görünüşe göre Stacy'nin neyi tehdit ettiğini anlıyor. "Yapamazsın."

Stacy ayağa kalkıyor ve kararlı bir ifadeyle bana bakıyor. "Ryan, sana hiç June'un işediği zamanı anlatmış mıydım-"

"DUR! Tamam, ben yaparım, sheesh."

Kollarını June'un boynuna dolamak için dönerken Stacy'nin ağzından kendini beğenmiş bir gülümseme yayılıyor. "Seni seviyorum!" Ardından June'un yanağını o kadar sert öpüyor ki June'un dudakları bir tarafa kayıyor.

"Artık senden biraz daha az hoşlanıyorum." June tişörtünü düzeltiyor ve ben gözlerimin onun kıvrımlarında oyalanmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Stacy gülüyor. "Ben senin dünyada en sevdiğin kişiyim. Bunu inkâr etme." June sadece inliyor.

"Peki ya ben?" Ben diyorum. "Yemek servisi yapacak olan adama öpücük yok mu?"

Stacy bana göz kırpmıyor. "Yedinci sınıfta Logan'la beni ayırmaya çalıştığın zaman için ödeştik diyelim."

Savage. Buna saygı duyabilirim.

Stacy cebinden telefonunu çıkarır ve kapıya doğru yürürken aramaya başlar. "Benimle arabada buluş, June. İyi haberi vermek için Logan'ı arayacağım. Bayan Mable gitmeden önce kapıyı kilitlemeni söyledi." Kapı arkasından kapanıyor ve yalanımın bir kısmının doğru çıkmasına gülmekten kendimi alamıyorum.

Bakışlarımı June'a çeviriyorum ve onu çoktan beni incelerken buluyorum. Dolgun, sakız gibi dudakları hafifçe birbirine yapışmış ve ne olduğunu anlayamıyorum.

zihninden geçiyor. Garip bir ekilde düşünceli görünüyor. "u anda ne düünüyorsun?" diye sordum. "Seni öldürmek için hangi mutfak aletini kullanacağımı."

Ağzının kenarında bir gülümseme belirtisi gördüğümde midem sıkışıyor. Yüzünü çeviriyor, görmemi engellemeye çalışıyor ama önemli değil. Orada olduğunu biliyorum ve bu değerli bir şey.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

RYAN

"Chicago'da hâlâ kız arkadaşın yok mu?" Barmen biralarımızı önümüze koyduktan sonra Logan soruyor.

Başımı sallıyorum ve bir içki alıyorum. "Vakit yok."

Gülüyor. "Aslında sorunun bu olduğunu sanmıyorum."

Doğduğumuzdan beri arkadaşız çünkü annelerimiz uzun zamandır en iyi arkadaşlardı. Ve farklı kariyerler seçtikten, farklı ülkelerde okullara gittikten ve sonra farklı eyaletlere yerleştikten sonra bile, bugün hala çocukken olduğumuz kadar yakınız.

Logan hayatımdaki her önemli olayda benimle birlikte yürüdü. Sekizinci sınıftaki saç kesimim, birinci sınıfta bir kızla ilk kez öpüştüğümde (o orada değildi ama inanın bunu ona o kadar detaylı anlattım ki Tory Hayes'i öpen kişi oymuş gibi hissetti) ve ayrıca annem öldüğünde. O zamanları düşünmekten hoşlanmıyorum - bunca yıl sonra bile acı veriyor. Babam ben beş yaşındayken vefat etti, bu yüzden onunla ilgili hiçbir anım olmadı ama annem ve ben anne ve oğuldan çok arkadaş gibiydik. Ve kimse bir araba kazasına hazırlıklı olamaz.

Logan'ın annesi Holly, annemin en yakın arkadaşı ve benim de vaftiz annemdi. Annem vefat ettiğinde lisenin geri kalanında Logan ve ailesiyle birlikte yaşamaya başladım. Beni en iyi ve en kötü günlerimde gördü (saçımı kestirmem en kötü günlerim arasındaydı). İşte bu yüzden Logan'ı kardeşim olarak görüyorum. Bana saçmalıklarımı söylüyor ve ben de ona izin veriyorum çünkü nedenlerimi benden daha iyi biliyor gibi görünüyor.

Bardağımı yere bıraktım ve tüm dikkatimi Logan'a verdim. "Haftanın altı, bazen yedi günü ve genellikle gece yarısına kadar çalışıyorum. Bu yüzden, biraz

bana sorun gibi geliyor."

Logan gülüyor. Bana kafasını sallıyor. Görünüşe göre cevabım doğru değildi. "Asıl sorunu bilmek ister misin?"

Bar taburesinin arkasına yaslanıyorum ve ellerimi başımın arkasında kenetleme dürtüsüne direniyorum. "Evet, lütfen bana neden bir kız arkadaşım olmadığını söyle, *ey bilge kişi*."

"Kadınlar seni seviyor."

"Ah, evet-işte sorun burada. Daha önce görmediğime inanamıyorum."

Elini kaldırdı. "Bırak da bitireyim." Devam etmesi için başımı sallıyorum. "Tanıştığınız her kadın ayaklarınıza kapanıyor ve tanıştırıldığınız andan itibaren size tapıyor. Mesela şu üç kadını ele alalım," diyor omzumun üzerinden bir yeri işaret ederek. "Oturduğumuzdan beri seni gözleriyle soyuyorlar."

Arkama bakıyorum ve evet, dekolte elbiseler giymiş küçük bir grup kadının gözleri bana kilitlenmiş. Hedeflerini belirlemişler ve muhtemelen alnımın ortasında küçük kırmızı bir nokta var.

Kazara onlarla göz göze geldiğimde, üç kadın da daha dik oturuyor ve bana en ateşli gülümsemelerini fırlatıyorlar. Hep birlikte gelmiş olabilirler, ama bir kalp atışında seni onun için terk edeceğim gibi ciddi hisler gönderiyorlar. Kabalık etmek istemediğimden onlara sıkı bir gülümseme veriyorum ve kadehimi sessiz bir alkışla kaldırıyorum. Ortanca olan dudaklarını yalıyor ve ben de çıkarken ondan uzak durmak için aklıma bir not alıyorum.

"Ne demek istediğimi anladınız mı? Güzel bayanlar sana gülümsüyor ve sen bardağına kaşlarını çatıyorsun. Bundan nefret ediyorsun."

"Ne çalışıyorsun, eşcinsel olduğumu mu düşünüyorsun?"

Kıkırdıyor. "Hayır. Bence sen meydan okumak istiyorsun ve böyle kadınlar seni sıkıyor. Bence seni öpmektense tokatlamayı tercih eden o kadını asla unutmadın."

Ve bence haklı.

Bu gece barı dolduranlar gibi kadınlar bana çekici gelmiyor. Hiçbir zaman da olmadı. Ve bunu itiraf etmek beni kız gibi hissettirse de, görünüşüm ya da başarıım için avlanmaktan hoşlanmıyorum. *Buraya bakın bayanlar*. Bana meydan okuyan birine ihtiyacım var. Geceleri restorandan eve erken gelmemi isteyen birine. Hatalı olduğumda beni uyaracak birine.

Ve kendime hiç böyle bir kadınla tanışıp tanışmadığımı sorduğumda aklıma kimin geldiğini söylememe gerek yok sanırım.

"Neden onu daha önce ziyaret etmedin?" Logan aklımı okuyabildiği için soruyor.

Boynumun arkasını ovuyorum. "Bilmiyorum. Hiçbir zaman doğru zaman gibi gelmedi."

"Ama daha önce onu ziyaret etmeyi düşündünüz?"

"Yani...evet. Onu görmek istedim. Bu seni şaşırttı mı?" "Hayır. Peki neden görmedin?"

"Ben sadece kariyerime odaklanıyorum ve..." "Ve ne?" Tanrım, bugün çok meraklı.

Tekrar konuşmadan önce iç çekiyorum, çünkü korkak gibi görünmeme neden olan duygularımı itiraf etmekten daha çok nefret ettiğim bir şey yok. "Sanırım beni gördüğüne sevinmeyeceğini biliyordum. Yıllarca aşık olduğum ama karşılığında benden nefret eden bir kadınla yüzleşmek için kendimi ikna etmek zordu."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, o da her zaman senin ondan nefret ettiğini düşünüyordu."

Logan içkisini yudumlarken June hakkında konuşmaya devam etmek ve onun bunca yıldır neler yaptığını öğrenmek istiyorum ama o konuyu kapatıyor ve bunu zorlamak garip geliyor. Bunun yerine sohbet onun ve Stacy'nin gelecek planlarına geldi. Logan bana düğünden sonra Kaliforniya'ya taşınacaklarını ve Stacy'nin Darlin' Donuts'ın yarısını satacağını söyleyene kadar Haziran'ı düşünmekten kaçınarak oldukça iyi bir iş çıkarıyorum. Zihnim June'a geri dönmekten çok mutlu oluyor ve acaba şu anda ezilmiş hissediyor mu diye merak ediyorum. Stacy'nin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

Belki evine gidip nasıl olduğuna bakarım. Gerçi muhtemelen bunun bir tür tuzak olduğunu ve aslında sadece evine bir fare salmak için orada olduğumu düşünecektir. Lisedeyken bunu bir kez yapmıştım, bu yüzden tahmini o kadar da yanlış olmayacaktır. Ama sonra telefonuma baktım ve saatin neredeyse on bir olduğunu gördüm. Ev ziyaretleri için çok geç.

"Onun peşinden gidecek misin?" Logan sorar.

"Düşüncelerimi okumayı keser misin? Bu çok sinir bozucu."

Gülüyor. "O zaman duygularını yüzüne yansıtmayı bırak. Şeytan gibi sırtıyorsun. Seni sadece June etraftayken böyle görüyorum. Onun için mi gidiyorsun?"

"Evet demekle delilik mi ediyorum?" Logan cevap vermese bile cevabın evet olduğunu biliyorum. Delilik. Aklımı kaçırdım.

Hâlâ Chicago'daki işi kabul edip etmeyeceğime karar vermem gerekiyor. Eğer kabul edersem, Haziran için bile zamanım olmayacak. Yemek yemeye ve uyumaya ancak vaktim olacak. İstedğim bu mu? Tam olarak bu noktaya gelmek için kışımı yırtarak çalışıyorum.

kariyerim, ama şimdi burada olduğum için düşündüğüm gibi hissetmiyorum. Görünüşe göre, zirvede yalnızlık varmış.

"Çılgınca mı? Hayır. Başarılı olma ihtimaliniz düşük mü? Evet. Yıllardır senden bahsetme şekline bakılırsa, yavru köpekleri boğmanın en sevdiğin hobin olduğunu düşünürdüm."

Gülüyorum. "Bundan şüphem yok."

"Ayrıca, June'un 'tek randevu' kuralı var ve senin bunu kabul edeceğini sanmıyorum."

Bu iş ilginçleşmeye başladı.

Kaşlarımı çattım. "Tek buluşma kuralı mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Kimseyle bir kereden fazla çıkmaz. Bir randevu ve sonra sayonara."

"Asla olmaz."

"Çok ciddiym. Stacy ve ben, aynı adamla bir daha asla iki kez çıkmayacağını ilk açıkladığında bunun uzun sürmeyeceğini düşündük ama bu beş yıl önceydi ve hala güçlü bir şekilde devam ediyor. Sanırım şimdiye kadar şehrin yarısıyla çıkmıştır. Onunla çıkmak en son turistik cazibe merkezi haline geldi."

Evet, bundan hiç hoşlanmadım. Bacaklarına ağda yaptırmaya cesaretlendirilmiş bir adam gibi kaşlarımı çatıyorum. Zaten kayalık olan bir araziye yeni bir engel katmanı düşünüyor.

Logan yüz ifademi okudu ve hemen ekledi, "Ama düşündüğün buysa, gevşek falan değil. Öyle bir şey değil. June her şeyi kilit altında tutuyor gibi görünüyor."

"Neden?"

Logan bir avuç fıstık alır ve ağzına atar. "Kendini tekrar incinmekten korumak için." Çiğnemeye ara veriyor ve bakışlarımla buluşuyor. Şimdi kocaman gözleri ve findıkla dolu yanaklarıyla donmuş bir sincap gibi. "Oh, kahretsin. Bunların hiçbirini söylememeliydim."

Hmm. İşte bu bir şey. Ve tam da şüphelendiğim şey. Bir süredir bir tür "Haziran hakkında konuşmak yok" politikası uygulandığından şüpheleniyordum ama asla tam olarak emin olamıyordum. Logan az önce bunu doğruladı.

Şanslıyım ki, kırılması en kolay ceviz o.

"Ne dememeliydim?" Parmağımı bira bardağımdaki buğunun üzerinde gezdiriyorum. Rahatım. Soğukkanlıyım. Önemli bir şey değil.

Logan büyük lokmasını yutar. "Hiçbir şey. Unut gitsin."

Sıradan bakışlarımı Logan'ın yüzüne çeviriyorum ve orada dinlenmesine izin veriyorum. Kolumu barın üzerine koyup rahatlatırken sırtışıım çok rahat.

Logan'ın omuzları çöktü. "ama. Yapma bunu."

"Neyi yapmayayım?"

"Sana bu sırrı söylememi sağla."

Omuz silkiyorum. "Kimse seni onlara bir şey söylemeye zorlamıyor. Sadece bir arkadaşımın biranın tadını çıkarıyorum... göğsünde çok şey varmış gibi görünen bir arkadaşımın."

Zavallı Logan. Dudaklarını birbirine bastırıyor çünkü o açılmamış bir kola şişesi ve ben onu sarsıyorum. Çoğu erkek arkadaşlarından gerçeği öğrenebilmek için onlarla bir saat boyunca güreşmek zorunda kalır. Logan'a öylece bakıyorum ve o bir kurabiye gibi ufalanıyor çünkü benden bir şeyler nefret ediyor. Bunca yıldır bu sırrı saklayabilmesine şaşıyorum.

Ama bu gece, bunu ondan çıkaracağım.

İki dakika boyunca birbirimize bakma yarışına giriyoruz. İki dakika on saniyeye geldiğimizde Logan'ın alnından boncuk boncuk ter damlıyor ve sahip olduğu tüm sırları dökmesine dakikalar kaldığını biliyorum.

"Beş yıl önce nişanlanmıştı!" Logan ağzından geçiriyor ve hemen ardından elli kiloluk bir ağırlık düşürmüş gibi yere yığılıyor.

Diğer yandan ben, karnıma yumruk yedim. *Nişanlandım*. Hiçbir fikrim yoktu. Yani, mantıklı. Otuz yaşında, inanılmaz ve muhteşem.

Ama nedense hala şaşıyorum. "Nişanlandın mı? Ne oldu?" diye soruyorum ama Logan yine yırtık pırtık bakıyor. "Oh, ama. Nasıl olsa bana anlatacağını ikimiz de biliyoruz. Dökül işte."

"Peki. Ama Stacy sorarsa, beni başımdan tutuyordun ve başka seçeneğim yoktu."

Gözlerimi devirip başımla onaylıyorum ama Logan dirseğini uzatıyor. Bu sözü gizli yeminimizle mühürleme konusunda altı yaşındayken ilk kurduğumuzda kadar ciddi görünüyor. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum ve sonra dirseğimi onunkine değdiriyorum. İşte oldu. Tamamdır. Artık anlaşmamızı bozarsam bana bir fırça atma hakkına sahip.

"Hiçbirimiz gerçekten bilmiyoruz," diye başlıyor. "Bir gün Ben, June'un dünyasıydı, ertesi gün ise tören haftasında *'Düğün iptal'* diye bir grup mesajı gönderiyordu. *İşler yolunda gitmedi*. İlişkide boğulduğunu hissettiğini ve kendisiyle bağını kaybettiğini iddia etti. Ama Stacy bunun June'un konuşmak istemediği bir şeyi örtbas etmek için olduğunu düşünüyor. Her zaman oldukça özel bir insan olmuştur, bu yüzden mantıklı."

Boş bardağımı tutuyorum ve sanırım biraz çatlıyor. Neden böyle bir tepki verdiğimden tam olarak emin değilim. Belki de Stacy gibi ben de hikâgede daha fazlası olduğunu düşünöğüm içindir? Akşam June'un sesindeki titremeyi hatırlıyorum ve zihnim June'un düğünü neden iptal etmiş olabileceğine dair olası senaryolar üzerinde çalışmaya başlıyor. "Törenin yapılacağı hafta mı bitirdi?"

Logan başını sallar. "Evet. Garip bir şey."

Bir *huh* sesi çıkarıyorum ve dikkatimi barın arkasındaki içki şişelerine odaklıyorum, birbiri ardına rahatsız edici farkındalıklar yaşıyorum. Neredeyse başka biriyle evleniyordu. Onunla olan şansımı sonsuza dek kaybedebilirdim. Daha erken dönmeliydim.

Birkaç sessiz dakikadan sonra orta parmağımla tahta çubuğa beş kez vuruyorum; her vuruş verdiğim kararı daha da sağlamlaştırıyor.

Logan'ın kıkırdamasıyla başımı çevirip ona bakıyorum. Gülümsüyor ve sanki benim tam bir enayi olduğumu düşünüyormuş gibi başını sallıyordu - bir sokak satıcısından çakma bir Rolex almak üzere olan ve bunun gerçek olduğunu düşünöen bir adam. "İkinci randevunun peşinden gidiyorsun, değil mi?"

Sırıtıyorum. "Meydan okumayı severim." "Özellikle de June söz konusu olduğunda."

Cebimden bir yirmilik çıkarıp hesabımızı kapatmak için barın üzerine atıyorum. "Özellikle o zaman."

Arabama doğru yürürken telefonumun cebimde titrediğini hissediyorum. Saat geç olduğu için arayanın kim olduğunu anlamak için kimliğe bakmama bile gerek yok. Yine de ekranımda yanıp sönen *Noah* ismini kaydediyorum ve sonra aramayı görmezden geliyorum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

HAZİRAN

"June, aç kapıyı!"

Yastığımdan fırlıyorum ve kısa bir süreliğine benzin istasyonu görevlisinin on bir yaşındayken çaldığım çikolatayı öğrenip vatandaş tutuklaması yapmaya gelip gelmediğini merak ediyorum.

"Hayır! Şu anda hapse girmek için çok yorgunum," bağıriyorum.

Yine de saçma sapan bir adam, çünkü kapıya tekrar vuruyor. "Hadi, aç kapıyı."

Sonunda uykunun son kalıntılarını da silkeleyip Snickers'ı çalmamın üzerinden on dokuz yıl geçtiğini hatırladığımda, telefonumu elime alıp kaşlarımı çatıyorum. Tüm dünya güzellik uykumu almama karşı mı?

"Saat sabahın 6:30'u. Seninle uğraşmak için çok erken. Defol git!" Tekrar uzandım ve yorganı çeneme kadar çekerek sıcak bir koza oluşturdum.

Sanırım ondan kurtuldum, çünkü her şey mutluluk verici bir şekilde sessiz. Çalışanlarımızdan biri bugün dükkânı açıyor, bu yüzden 10:30'a kadar hazırlanmam gerekmiyor. Bu sabah uyuyabildiğim kadar uyumayı planlıyorum.

Başımı tekrar kabarık yastığıma sokuyorum. *Güzel, yastık. Seni seviyorum, yastık.*

"Günaydın, Güneşli."

"AH!" Çılgılık atıyorum ve yorganı başımın üzerine kadar çekiyorum. Evimde bir adam var. EVİMDE BİR ADAM!!

Sonra tanıdık bir kıkırdama duyuyorum ve midem sıkışıyor.

Hayır, hayır, hayır.

"Buraya nasıl girdin?!" Battaniye çadırımın altından çılgılık atıyorum.

Odanda ayak sesleri duyuyorum. Buraya girmeye nasıl cüret eder!

"Tek boynuzlu cücenin altındaki anahtarı kullandım."

Evet, tek boynuzlu bir cücem var. Herkese on iki yaşındaki yeğenim yalvardığı için aldığımı söylesem de, aslında sadece sevimli olduğunu düşündüğüm ve her gün ona bakmak istediğim için aldım. Evli olmamanın bir avantajı: Tek boynuzlu atları istediğim yere koyabiliyorum.

"O zaman yerine koy ve ! Evime giremezsin."

"Zaten senin evindeydim, hatırladın mı? Seni öpmemi istediğini söylediğin zaman."

"Hayır. *Lisedeyken* beni öpmüş olmanı dilediğimi söyledim. Büyük fark var, dostum!"

"Neden bana *dostum* deyip duruyorsun?"

"Çünkü senden hoşlanmıyorum. Bu dramatik bir vurgu."

Yatağımın ayaklarımın dibine çöktüğünü hissediyorum ve o pisliğin yatağında oturduğunu fark ediyorum! Bacaklarımı göğsüme doğru kıvırıyorum, çünkü artık bir armadilloyum - koruyucu küçük bir topun içine yuvarlanıyorum.

Burada olması ve iznim olmadan evimi bu şekilde işgal etmesi hiç hoş değil. Onu hayatımda istemediğimi nasıl daha açık ifade edebilirim bilmiyorum. Saçımı taramaya ve makyajımı yapmaya fırsat bulamadan onu hayatımda kesinlikle istemiyorum. Kimse beni makyajsız göremez. Hiç kimse.

"Hadi, kalk. Bu sabah yapacak çok işimiz var." Yorganı yüzümden çekip almaya çalışıyor, ama ben onu Miss-Mable sıklığıyla kavırıyorum ve yerinden bile kıpırdamıyor.

"Kesin şunu. Beni rahat bırak." Çoraplarımdan birini çıkarıyorum ve elimi yorganın altından çıkarıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum. "Yakala oğlum!"

Kıkırdıyor. "Neden orada saklanıyorsun? Yine çıplak falan mısın?"

"Sen bilirsin," diyorum ve ardından içimi çekiyorum, çünkü ne söylesem ne yapsam Ryan'ın gitmesini sağlayamayacağımı biliyorum. Yorganı yüzümden çekip alıyorum ve sütyensiz göğsümün üzerine örtüyorum. Üzerimde sarı bir kaşkorse ve uyku şortu var. Çok uygunsuz değil ama Ryan'ın beni görmesine izin vereceğim bir şey de değil.

İşte o zaman Ryan'ın çekiciliğinin tüm gücüyle yüzüme vuruluyor. Bu hiç adil değil. Hem de hiç. Gözlerinde en ufak bir uyku izi bile görmüyorum. Yatak başı yok. Gıcır gıcır, lacivert bir tişört giyiyor ve saçları bir tür mat saç ürünüyle güzelce taranmış. Daha da kötüsü, inanılmaz kokuyor. tüm varlığını satıp kaçmak isteyeceğiniz bir koku gibi.

gün batımına doğru *inanılmaz*. O muhteşem. Kötü insanlar muhteşem olmamalı.

Buna karşılık benim ağzımda salya kabukları var.

Yine de salyasını fark etmiyor. Koyu renk gözlerinin omzuma düşüp durmasını izliyorum. Ağzının köşesi bir sırıtışa dönüşüyor. "Dövmen var." Sesi çakıllı gibi ve içime bir şeyler işliyor. "Görebilir miyim?"

İznimi beklemiyor. Ryan dirseğine yaslanıp omzumun üzerinden bakmak için yatağıma doğru ilerliyor. Kıpırdamadan duruyorum - tamamen donmuş bir halde - çünkü Ryan Henderson yatağımda ve bundan nefret etmeyi kendime yediremiyorum.

Bedenim ve zihnim didişiyor. Şu anda tek bir konuda bile hemfikir değiller.

Birden Ryan'ın parmaklarının ayçiçeği kaplı omzumu hafifçe sıyırdığını hissediyorum ve sıcaklık tenimde cızırdayarak ayak parmaklarımdan kıvrılmasına neden oluyor. Dokunuşu çok fazla. Çok hassas. Çok yoğun. Yataktan bir şişe roketinden daha hızlı fırlıyorum, banyoya koşuyorum ve kapıyı kapatıyorum. Hızlı nefes alıyorum ve gözlerim trafikte çarpmadan karşıya geçmeyi başarmış bir geyik gibi kocaman.

Ne oluyor bana?

"Bugün yapacak çok işimiz var demiştin?" Kapıdan bağıriyorum ve sesimin bu kadar gıcırtılı çıkması gülünç. "Senin asistanın olmak için kaydolduğumu hatırlamıyorum." Teknik olarak onun asistanı olmayı kabul ettiğimi hatırlamadan önce (Stacy'nin) zeytin yeşili pamuklu kazağımyı üzerime geçiriyorum.

Harika. Stacy'nin ona roller coaster'da altıma işediğimi söylemesine izin vermeliydim. *Aman ne büyük olay*. Eminim yirmili yaşlardaki kadınlar çift döngülü hız treninde her zaman altlarına işiyorlardır. Belki de roller coaster'dan ziyade bir scrambler'a benziyordu... mesanesini kontrol etmekte hiç sorun yaşamayan yeğenimle. Neyse, boş ver, sabahı Ryan'la geçirmek muhtemelen daha iyi bir sonuç.

"Doğru," diyor Ryan, sanki odamda dolaşıyormuş gibi bir sesle. "Bunu yardım etmekten ziyade angarya bir iş gibi düşün."

Kazağımyın askılarını omuzlarımdan bağlamayı bitiriyorum, saçlarımyı topuz yapıyorum ve kapıyı açmadan önce makyajımyı tazeliyorum. Ryan şifonyerimin önünde durmuş, Sam ve Jonathan'la (yeğenlerim) sahilde çekilmiş fotoğrafıma bakıyor. Onu izlediğimin farkında olup olmadığından emin değilim ama fotoğrafa bakıp usulca gülümsüyor.

Kaşlarım birbirine çarpıyor çünkü bu Ryan'dan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim. Bir yanım liseden bu yana uzun zaman geçtiğini fark ediyor. İkimiz de büyüdük. En son birbirimizin masasının altına sakız yapıştırdığımızdan beri ikimiz de çok şey yaşadık ve yepyeni insanlar olduk. Ryan büyük olasılıkla tüm randevularımı sabote eden, yatak odamı tuvalet kağıdıyla kaplayan ve sırt çantama bir kertenkele koyan aynı ergen değil.

Bir kez daha düşündüm de, henüz nefretimden vazgeçmeye hazır değilim.

"Odamı karıştırmayı bırak," diyorum, onun yanına gidip resim çerçevesini yüz üstü yatırıyorum. Hayatımla ilgili şeyleri bilmesine gerek yok.

O yumuşak gülümsemesini bana çeviriyor. "Benim bilmediğim iki gizli çocuğun mu var?"

"Evet, burada ve burada yaşıyorlar." İki yumruğumu da havaya kaldırdım ve orta parmaklarımı kaldırdım.

Umduğum gibi kırgın görünmüyor. Kıkırdıyor ve büyük elleri benimkileri kaplayana kadar kuşlarımı nazikçe aşağı katlıyor. "Sanırım biraz kahveye ihtiyacın var."

Bunu neden yapıyor? Bu kadar dokunaklı olmak? Ve yüzüyle o garip şeyi yapıyor? Çoğu insanda buna gülümseme denir. Ama Ryan'da bunun hoş bir şey olduğuna inanmıyorum.

Ryan'a sırf ona inat olsun diye kahveden vazgeçtiğimi söylemeyi düşünüyorum ama o haklı. Kahveye ihtiyacım var. Her zaman şu bira şapkalarından birinden ağzıma akmasına ihtiyacım var.

Homurdanmak, yukarıda bahsedilen kahveden bir yudum alana kadar düşünebildiğim tek alaycı cevap. Ellerimi onun ellerinden çekip mutfağa doğru yöneliyorum, keşke bu kadar sinir bozucu olmasaydım. Hiç kimseye Ryan "a davrandığım gibi davranmadım. Ben "le ayrıldığımızda bile asla ters ve huysuz davranmamıştım.

O zamanlar, çoğunlukla yaralı kuş taktığını kullanırdım. Bilirsiniz, üzgün, hüznü gözler. Bir sürü gözyaşı. *Bunu bana nasıl yaparsın?* Ve bolca iç çekmeler ve dramatik duraklamalar. Düşündüm de, keşke Ben'e Ryan'a gösterdiğim omurgayı biraz daha fazla gösterseydim.

Başımı çeviriyorum ve Ryan'ı buzdolabımı açarken buluyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Yumurta yapıyorum." Elini içeri sokuyor ve bir karton çıkarıyor.

"Hayır, değılsin." Mutfaka geçip yumurtaları ondan alıyorum ve kutuyu buzdolabına geri koyuyorum. "Ben kahvaltı yapmam."

Bu doğru. Öğle yemeğinden sonraya kadar kendi çöreklerimizden birini bile gizlice yemiyorum.

Başını bana doğru sallıyor ve tekrar yumurtalara uzanıyor. "Yapmalısın. Belki her zaman daha az öfkeli olursun." Ryan yumurtaları tezgâhın üzerine bırakıp tüm dolaplarımı karıştırmaya başladığında dişlerimi sıkıp toz haline getiriyorum. Elleri açık üst dolapların kulplarında duraklıyor ve büyük omzunun üzerinden bana bakıyor. "Karıştırma kabın yok mu senin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki biliyorum." Kalçamla onu yolumdan itiyorum. Ellerimin ona dokunmasına izin vermeyeceğim. Kendi akılları var ve onun sert vücudunu hissederlerse, onları geri çekemeyeceğimden korkuyorum. O andan itibaren her yere onunla gitmek zorunda kalacağım, ellerim gömleğinin altında yaşadığına şüphe olmayan karın kaslarına yapışacak. "Ama ben senin gibi bir milyon fit uzunluğunda değilim, bu yüzden her şeyi burada tutuyorum." Alt dolaplardan birini açıyorum ve ellerimi önünde sallayarak klasik ta-da hareketini yapıyorum.

Karıştırma kabı meselesi halledildikten sonra kahvemi dolduruyorum ve Ryan bize kahvaltı hazırlamak için işe koyulurken onu yakından izlemek için tezgâhın üzerine çıkıyorum (seksi olduğunu düşündüğüm için değil, düşmanı sürekli gözlediğim için). Bir yumurta çıkarıyor, tezgâha vuruyor ve tek eliyle kırıp açıyor. Ellerini yıkamadan önce bunu beş yumurta için yapıyor ve dolmalık biber ve peynir çıkarmak için buzdolabıma geri dönüyor. Sanki CIA başkanı beni onun her hareketini araştırmakla görevlendirmiş gibi gözlerim onu takip ediyor. Sanki sabah omleti yapan şeflerin nükleer bir savaş başlatabileceğinden endişe ediyorlarmış gibi.

Ryan kendini evinde gibi hissediyor. Varlığını ve ele geçirdiği mutfağın *benim* mutfagım olduğunu unutmuş. Ben kahvemi yudumlarırken Ryan sadece bir silah olarak kullandığım bıçağını çıkarıyor ve dolmalık biberi korkutucu bir hızla doğramaya başlıyor. Mırıldanıyor ve bıçak dilimlemeye doğramaya devam ederken bronz ön kolları esniyor. Sonunda bıçağı bırakıyor ve sebzeleri yumurta karışımına dökmek için kaşıkıyor ve hepsini ocaktaki sıcak tavaya atıyor.

Şimdi omzunda bir el havlusu var ve omlet çeviriyor, kollarındaki damarlar patlıyor ve ağzım sulanıyor ama bunun kesinlikle kahvaltıyla bir ilgisi yok.

Ryan omletlerimizi tabaklara koyduktan sonra, mutfagımda bana kahvaltı hazırlayan üç yıldızlı bir Michelin şefi olduğu aklıma geliyor. "Burada gerçekten ne yapıyorsun Ryan?"

Yemek pişirmeye başladığından beri benimle konuşmadı ya da bana doğru bakmadı bile, bu yüzden burada olduğumu unuttuğunu düşündüm. Ama gözleri

Beni hemen bulduğunda, izimi hiç kaybetmediğini fark ettim. Benim onun farkında olduğum kadar o da benim farkındaydı.

"Cuma gecesi için menüyü planlamadan önce sana kahvaltı hazırlıyorum."

Başımı sallıyorum ve kahvemi yanıma bırakıyorum. "Bunun için bana ihtiyacın yok. Sen bir şefsin."

Kollarını kavuşturup tezgâha yaslanıyor ve gözlerini benden ayırmıyor. "Haklısın."

"Peki, neden o zaman? Gerçeği öğrenmek istiyorum. Bu bir tür tuzak mı yoksa eskiden yaptığın gibi benimle uğraşmanın bir yolu mu?"

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. "Bunca zaman sonra, o zamanlar seninle uğraşmamın gerçek nedenini hâlâ anlamadın mı?" Bizi birbirimize bağlayan ip geriliyor.

Kendimi yutkunmaya zorluyorum. "Çünkü benden nefret ediyordun."

Tezgâhı itiyor ve bana doğru yürüyor, her seferinde bir yavaş acı verici adım, beni sıkıştıracak kadar yakın olana kadar. Elleri kalçalarımın yanındaki tezgâha iniyor ve nasıl nefes alacağımı unutuyorum. "Lisede sana sataşmamın tek nedeninin senin için deli olmam olduğu hiç aklına gelmedi mi? Ya da bana bakmanı sağlamanın tek yolunun seninle uğraşmak olduğu?"

Kalbim şu anda o kadar hızlı atıyor ki ağzımı açarsam dışarı fırlamasından korkuyorum. Başımı yavaşça sallamakla yetiniyorum.

Gülümsüyor ve gözleri düşüp ağzıma yerleşiyor. "June, ben senin düşmanın değilim." O karanlık gözler beş kalp atışı boyunca ağzımı tuttuktan sonra tekrar yukarı çıkıp bakışlarımla buluşuyor. "Hiçbir zaman olmadım."

Bir an için öpüşeceğimizi sandım. Ama sonra geri çekiliyor, tabaklarımızı alıyor ve masaya taşıyor.

Ancak ben hareket edemiyorum. İçim ve dışım uyuşmuş durumda.

Sözleri, yavaşça suya batırılan kuru, kırılğan bir sünger gibi içime sızıyor.

Ben senin düşmanın değilim. Hiçbir zaman da olmadım.

Ama bu olamaz. Az önce söylediği şey doğru olamaz. Çünkü eğer öyleyse... bu demektir ki, bunca zaman ben onun benden, o da benim ondan nefret ettiğimi düşünmüş ama aslında ikimiz de birbirimize deli oluyormuşuz. Yani lisede vahşi köpekler gibi birbirimizi ısırarak yerine öpüşebilirdik. Baloya birlikte gidebilirdik. Bademcik ameliyatımdan sonra bana milkshake getirebilirdi. Annesi öldüğünde ona sarılabilirdim.

Ben'le asla tanışamazdım.

Ama hayır... *hayır, hayır, hayır*. Ryan'ın mezuniyette beni öpme şansı vardı ve bunu kullanmadı. Eğer benim için gerçekten deli olsaydı, yapardı. Bana söyledikleri hiçbir şeyi değıştirmez. O zamanlar bana vurulduysa ne olmuş? Ya şimdi ikimiz de birbirimizden etkileniyorsak?

İkimizin de farklı hayatları var ve onunki ta Chicago'da. Ayrıca, hala tek randevu kuralım var. Henüz bundan vazgeçmeye hazır değilim ve vazgeçtiğimde bu kesinlikle Ryan Henderson gibi biri için olmayacak. Hayır, sadece bu düğün haftasını atlatmam ve sonra önemli hayatına geri dönmek üzere uzaklaşırken ona el sallamam gerekiyor. Her şey normale dönecek.

Tezgâhtan kayıyorum ve omuzlarımı dikleştirip kahvaltı salonuna doğru yürümeden önce bacaklarımın hâlâ çalıştığından emin oluyorum. Masaya vardığımda oturmuyorum. Onun yerine eğilip Ryan "a mafya liderini bile korkutacak bir bakış fırlatıyorum. Ryan "la göz temasını kesmeden elimi arkama atıyorum ve mutfakı iğaret ediyorum. "Orada söylediklerin *hiçbir şeyi* değıştirmez. Ve günün geri kalanında yemek ve menü öğeleri dışında hiçbir şey konuşmayacağız. Anladın mı?"

Tehdit altında değil. İstedğim gibi tir tir . Fotoğraflımı çekip *sevimli* etiketiyle paylaşmak istiyor. "Peki. Sen ne dersen patron."

Sonra gülümsemesi eğiliyor ve Ryan söz konusu olduğunda asla kontrolün bende olmayacağından endişeleniyorum.

ONUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

RYAN

Sözüne sadık kalan June, sabah boyunca kişisel hiçbir şey konuşmadığımızdan emin oluyor. Gözlerimin içine bile bakmıyor. Kahvaltısını mideye indirdikten ve iki fincan kahve içtikten sonra, bir kalem ve not defteri getirip kurşun kalemmini kağıda vurarak mors alfabesiyle *şu işi bitirelim de çıkalım* diyor.

Yine de henüz itaat etmeye hazır değilim. Bunun yerine, June'dan kişisel bilgilerini zorla aldığımı fark etmeden onun hakkında ne kadar çok şey öğrenebileceğimi görmek istiyorum. "Bana Darlin' Donuts'tan bahset," diyorum ve gözlerini bana diyor. Teslim olmak için ellerimi kaldırıyorum. "Bu sadece bir iş sorusu."

June şüpheci bir tavırla yüzümde yalanımdaki boşluğu arıyor. Yine de bulamıyor, bu yüzden pes ediyor ve sonraki yirmi dakikayı durmadan konuşarak geçiriyor. Fırını hakkında konuşmasını izlerken gülümsemek ve kendimi ele vermemek için kendimi zor tutuyorum.

Gözleri parlıyor ve bana dükkânı satın aldıkları günü, duvarların nasıl ölü fareler ve çürüyen deliklerle dolu olduğunu anlatırken gülümsüyor. Erkek kardeşi Jake bir mimar ve binayı yeniden tasarlamasına, yeni bir endüstriyel mutfak ve oturma yerleri olan bir vitrin yapmasına yardımcı olmuş. Fırını hem eski hem de modern görünecek şekilde nasıl tasarladıklarını, parlak pastel pembeleri, sarıları ve turkuazları kalın, karmaşık taç kalıplarıyla nasıl karıştırdıklarını anlatıyor.

Tüm monolog boyunca dinledim ve onaylayarak başımı salladım, bana tezgahın arkasında D.D. yazan bir duvar olduğunu ve her gün özel çöreklerinin her birini oraya astıklarını söylediğinde şaşırılmış gibi davrandım.

lezzetlerini sergiliyorlar. Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi gülümsüyorum. Sanki kabinlerinin mavi-yeşil bir kadifeyle kaplandığını ve zeminin benekli mermer olduğunu da bilmiyormuşum gibi. Logan birkaç yıl önce Darlin' Donuts'tan beni yanlışlıkla haberdar ettiğinden beri fırının Instagram hesabını gizlice takip ettiğimi öğrenmemesi için şaşırmış gibi davranmak zorundayım.

Aslında onun hesabını *takip etmiyorum*, hiçbir fotoğrafını beğenmiyorum ya da yorum yapmıyorum, dolayısıyla onu *takip* ettiğimi bilmesine imkan yok. Ama her gece yatağa yaptığım ilk şey Instagram arama çubuğuna @DarlinDonuts yazmak ve o gün hangi fotoğrafı paylaştıysa ona bakmak, her yansımda onun yüzünü görmeyi ummak oluyor.

İki nedenden dolayı bunların hiçbirini ona söylemiyorum. 1) Birdenbire onun sapığı olduğumu düşündüğü için bana uzaklaştırma emri çıkartmasını istemiyorum. 2) Kulağa liseden beri onun için yanıp tutuşuyormuşum gibi geliyor ama açıkçası öyle değil. Hayatımdan memnun ve meşguldüm, o kadar çok çalışıyordum ki tırmandığım kariyer basamakları dışında herhangi birini ya da bir şeyi düşünecek vaktim bile olmuyordu. Kışının üzerine oturup uzaklardaki bir kadını hayal ederek dünyanın en genç üç yıldızlı Michelin şefi olamazsınız.

Haziran ayını ancak son birkaç yıldır tekrar düşünmeye başladım. Logan ve Stacy beni Chicago'da ziyaret ettiler ve Logan fırın haberini ağzından kaçırdı. Stacy onu masanın altından tekmeledi ve ben de "*June hakkında konuşmak yok*" politikasından ilk o zaman haberdar oldum. O an üzerine gitmedim. Ama Logan gitmeden önce fırının adını öğrenmeyi başardım ve sonraki üç yıl boyunca her gün June'u düşünmeye devam ettim.

Aslında, evet, *sapık gibi konuşuyorum. Harika.*

Ama mesele şu ki, June bana çok uzaklardan bir teselli oldu. Bir muamma. Hayal gücümün bir ürünü ve o kadar uzun süredir yeniden bir araya gelmeyi hayal etmeme izin verdiğim biri ki onu gerçekten tekrar görmekten korktum. Ziyaretine gelmeden geçen zaman arttıkça, onu bir daha göremeyeceğime dair kendi kendime daha çok konuştum. Gerçek Haziran'ın zihnimde yarattığımla boy ölçüşebileceği bir senaryo hayal bile edemiyordum.

Ama işte burada. Ve fantezilerimdeki June'dan çok daha iyi. Güzel ve cesur ama keskin dikenlerinin ardında tereyağı kadar yumuşak.

İş konuşmasının ortasında bana yanlışlıkla Justin Timberlake'in fırına geldiği zamanı ve ne kadar gergin olduğunu anlattı

bir tepsi dolusu çöreği yere döktü. Bu da bana bazen çok fazla kahve içtiğini ve bunun ellerini nasıl titrettiğini anlatmasına yol açtı. Bu da üç fincan kahve içtikten sonra kendi perçemini kesmeye çalıştığı ve ailesinde BBB ve ABB (Before Bad Bangs and After Bad Bangs) olarak bilinen zaman içinde bir tarihi tanımlamak için yeni bir sistem yarattığı hikayesine yol açtı.

June kendi hayatı hakkında konuştuğunu fark ediyor ve hemen ağzını kapatıyor, lazer gözlerle bana bakıyor çünkü onu yine kandırdım. Ve işte bu kadar. Başka kişisel konuşma yok. Sabahın geri kalanını prova yemeği için ne yapmak istediğimizi ayarlayarak geçirdik ve bir saat sonra beni bir saniye bile bakmadan kovdu.

Otele döndükten sonra, kafamı Haziran'dan arındırmak için spor salonunda egzersiz yapıyorum ve bu işe yaramadığında buz gibi bir duş alıyorum. Dışarı çıktığımda belime bir havlu sarıyorum ve telefonumu kontrol ediyorum. Yeni bir grup sohbetinde üç mesajım var.

Selam çocuklar! Arkadaşlar bu akşam eski günlerin hatırına bizim evde yemek yiyelim mi? Stacy'nin neden soru işareti eklediğini bilmiyorum. Bu bir seçenek değil. Bu zorunlu bir arkadaş yemeği. Saat 7:00'de burada olun yoksa düğün partisinden.

Bilinmeyen Numara: Bu bir söz mü? Stacy'nin tüm isteklerini yerine getirmekten yorulmaya başladım zaten :)

Ve , June'un telefon numarasını aldım.

Hemen telefonuma kaydediyorum ve sonra başka bir mesaj geldiğinde cevabımı göndermeye hazırlanıyorum.

Ama gerçekten orada olacağım. Ama Ryan'ın bütün tatlılarını yemeyi planlıyorum, böylece o hiç alamayacak.

Stacy'nin evinin önüne yanaşıyorum ve June'un cipinin çoktan garaj yolunda olduğunu fark ediyorum. Derin bir nefes alıyorum çünkü midemde kelebeklere yakın bir şey hissediyorum, ancak bunu söylemeyi reddediyorum çünkü bu iddia edilebilecek en hadım edici duygu olmalı.

Dışarı çıktım ve kiralık arabamın kapısını biraz fazla sert çarptım. Yine de elimde değil. Ne kadar sakın davranmaya çalışsam da, tüm hareketlerim

agresif ve dalgalı. Sıkıca sarılmış bir lastik bant gibiyim ve kopmaya hazırım.

Arka koltuktan bir şişe şarap aldıktan sonra, bakımlı kaldırımdan yukarı yürüyorum ve Stacy'nin küçük, kurabiye kesimli kulübesinin zilini çalıyorum. *Üzerinde "Aşk burada yaşıyor"* yazan bir hoş geldin paspası var. Kapının açılmasını beklerken yazıyı okuyorum ve ağzıma biraz kusuyorum. Her nasılsa, June'la ben bir çift olsaydık, böyle bir karşılama paspası olan bir eve yaklaşmama izin vermeden önce beni vurup öldüreceğini biliyorum.

Kapı açıldığında Logan tuhaf bir gülümsemeyle, "Ryan!" diyor. Gözleri kocaman ve dudakları sanki bana bir Gey söylemeye çalışıyormuş gibi gergin. Biri bu adama sağduyu sanatını öğretsin. "İçeri gelsene. *Herkes* mutfakta." Ben yanından geçerken bunu yaklaşık yüzde yetmiş beş yüksek sesle söylüyor.

Logan'a şüphe dolu bir bakışla bakıyorum - tüm bu düğün planlamasında aklını kaçırmış olabileceğinden şüpheleniyorum - ve sonra mutfağa gidiyorum.

June'un sesini onu görmeden önce duyuyorum ve kocaman aptal bir gülümseme ağzımı kaplıyor. Ayaklarım biraz daha hızlı hareket ediyor ve yeni bir yere giden bir köpek yavrusuyla aynı heyecan seviyesini gösterdiğimi fark ettiğimde, kendimi yavaşlatıyorum. Köşeyi dönüp mutfağa giriyorum ve gülümsemem düşüyor.

June'un yanında duran rastgele bir adam var. June tüm dikkatini ocakta tencere karıştıran Stacy'ye vermesine rağmen ona bakıyor. Adamın koyu kahverengi saçları ve mükemmel dik açılı ölçmek için kullanılabilecek bir çene hattı var ve hemen beyninin bir bezelye büyüklüğünde olduğuna karar veriyorum. Şarap şişesini tezgâhın üzerine o kadar sert bırakıyorum ki kırılmamasına şaşıyorum. Ben huysuz bir çocuğum, kızgınım ve bir şeyleri kırıyorum çünkü bana kurabiye sözü verilmişti ve onun yerine bir parça brokoli verildi.

Herkes bu sesle irkiliyor ve başlarını bana doğru çeviriyor.

Sırıttıyorum ve "Merhaba," diyorum ama sadece June'a bakıyorum.

Yeşil gözleri beni tepeden tırnağa kısa bir süreliğine süzdükten sonra bir şey hatırlar gibi oldu ve yanındaki adama yapıştı. Kolunu adamın kolunun arasından geçirip beline dolayarak ona daha da sokuluyor ve bana nazlı bir gülümseme gönderiyor. "Gelebildiğine sevindim Ryan. Bu Carter."

Carter'a bakmıyorum çünkü o benim için önemsiz. June'a sabitlenmişim ve gözleri bana parıldıyor, alay ediyor. Ve sonra kafama dank ediyor. Burada ne olduğunu biliyorum. Kitaptaki en eski oyunu geri getiriyor. *Benim*

Sayamayacağım kadar çok koştuğum bir oyun. Bilerek kuralları çiğniyor ve dörtlü *arkadaş yemeğimize* bir flört getiriyor. Yani şimdi ben dışlanmış adamım. Bu en iyi misilleme.

Gülümsüyorum, hissettiğim ilk acının sırtımdan yuvarlanmasına izin veriyorum. June karşılık veriyor. Derimin altına girmeye alışıyor.

Neden biliyor musun? Çünkü benden hoşlanıyor.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

HAZİRAN

Hepimiz yemek masasının etrafına oturduğumuzda Stacy, "Ne kadar rahat değil mi?" diye soruyor. Benden memnun değil. Bu akşamın lisede hiç yapmadığımız *arkadaş yemeği* olmasını gerçekten istiyordu. Sadece dört yetişkin arkadaş, masanın etrafında oturup yemek yiyor, gülüyor ve hayatın bizi yıllar içinde nereye götürdüğüne dair hikayelerimizi paylaşıyorduk. Ama bu akşam Carter'ı getirerek onun şenliğine gölge düşürdüm. Dayanamadım.

Lisedeyken Ryan'ın bana bunu kaç kez yaptığını anlatamam. Şimdi bu iyiliğe karşılık vermek iyi hissettirmeli. Ama hayır, hissettirmiyor, çünkü bundan en ufak bir şekilde etkilenmiş gibi görünmüyor. Biraz kaş çatmasını istemek çok mu fazla? Ufacık bir çene sıkma?

Ryan Bay Günışığı, sandalyesinde arkasına yaslanmış, bana ve Carter'a sanki düğümü yeni atmışız da pilavı atmak için sabırsızlanıyormuşuz gibi gülümsüyor.

"Çok rahat," diyorum, Carter'ın yanına biraz daha yaklaşıp omzumu onun kine çarpıyorum. Onu kullanıyor muyum? Birazcık. Ama dürüst olmak gerekirse, ona bu gece onu kullanacağımı önceden *söylemiştim*. Ayrıca, bedava yemek yiyecek. Bu çok hoş, değil mi?

"Siz ikiniz ne zamandır görüşüyorsunuz?" diye soruyor Ryan, masanın öbür ucundan kuşkulu ve samimi bir sesle.

"Aslında ilk randevu," diye araya giriyor Carter ve ben de senaryoya sadık kalmasını hatırlatmak için onu masanın altından çimdiklemek istiyorum.

"Ama bir süredir gözümüz birbirimizin üzerindeydi."

Ryan memnun bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırıyor. "Gerçekten mi? Ne kadar tatlı. Nerede tanıştınız?"

"Spor salonu. Stacy ekmekleri uzatabilir misin?" Ryan'inkine uysun diye gülümsememe fazladan bir kat daha yağ ekleyerek soruyorum.

"Ah, tüm gerçek aşkların çiçek açtığı yer," diyor ve ben yüzümün çatılmasına izin vermemek için direniyorum.

Ve yemeğin geri kalanı bu şekilde devam ediyor. Kimseye konuşma fırsatı verildiğini sanmıyorum çünkü Ryan ve ben kılıçlarımızı masanın üzerinde sallamaya devam ediyoruz, diğerinin hızını kaybetmesini umarak. Tuzu almak uzanıyorum ama önce o alıyor, böylece bana veren o oluyor. Şaraba uzanıyor, ama önce ben kapıyorum ve kadehimi ağzına kadar doldurup sonuncusunu alıyorum. (Not: Stacy'nin bakışları gerçekten korkutucu.)

Ryan yine de durmak bilmiyor, Carter'la beni tomurcuklanan ilişkimizle ilgili sorularla rahatsız etmeye ve denememiz gereken tatil yerleri önermeye devam ediyor. ANLADIK, RYAN. BUNUN SAHTE OLDUĞUNU BİLİYORSUN.

Ama ben teslim olmam. Hayatta olmaz. Bu rodeodan ben sorumluyum, bu yüzden bir adım daha atıyorum ve başımı Carter'ın omzuna koymak için eğiliyorum. Şimdi bize pazarlama şirketindeki işinden bahsederken kirpiklerimi ona doğru savuruyorum ve kendimden o kadar nefret ediyorum ki bu beni şaşırtıyor. Sanki ruhum derimden kayıyor ve bir dakikalığına kendi bedenimin üzerinde asılı durup Carter'ı okşayışımı izliyorum ve bunu durdurmak için kendi saçımı çekebilmeyi diliyorum. Planım işe yaramıyor bile. Ryan sinirli değil. Hâlâ gülümsüyor. Hâlâ bana bakıyor. Ve hâlâ hayatımda gördüğüm en çekici adam.

Telefonumun masanın üzerinde bir mesajla aydınlandığını gördüğümde ruhum bedenime geri dönüyor.

BAYIM. Neden dilini boğazına sokmuyorsun?

Carter mesajı görmeye fırsat bulamadan aceleyle telefonumu masadan kaldırıyorum. Kafamı kaldırıyorum ve Ryan "ın karanlık havuzlarının beni yaktığını görüyorum. Alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırıyor ve bir an için orada biraz kıskançlık gördüğümü düşünüyorum. Masanın etrafına hızlıca bakıyorum ve Stacy ile Logan'ın Carter'ın sıkıcı işi hakkındaki monologuna dalmış olduklarını doğruluyorum.

Bana mesaj atma.

BAYIM. Sorun değil. Ben sadece numaramı telefonuna kaydedip kaydetmediğini öğrenmeye çalışıyordum.

Sanki *bu* Ryan "ın gerçeği görmesini engelleyecekmiŞ gibi hemen telefonumu ters çeviriyorum. Ama telefonum tekrar çalışıyor ve elimde olmadan bakıyorum.

BAYIM. Saklamaya zahmet etmeyin. Numaramı kaydettiğini zaten gördüm. Benimle buradan çıkmak ister misin?

Tanrım. Stacy evini hep böyle sıcak mı tutardı? Burası fırın gibi. Kendiliğinden yanmak üzereyim ve hayır, bunun Ryan'ın mesajlarıyla bir ilgisi yok. Belli ki kliması bozuk.

Hızla telefonumu cebime atıp masadan kalkıyorum. Sanırım bunu biraz fazla zorlayarak yaptım çünkü herkesin gözleri iri ve telaşlı bir şekilde bana çevrilmişti. Usulca gülümsüyorum ve suyuma biraz daha buz almak, yani yüzümü dondurucunun içine sokmak için kendimi affettiriyorum. Bir yanımda Ryan "ın beni takip edeceğini düşünüyorum ve büyük bir yanımda bunu umuyor. Neden? Böyle hissetmemeliyim.

Mutfakta güveç pişiriyorum. İçimde öfke kabarıyor ve ne yaparsam yapayım Ryan'ın hâlâ üstünlük sinirleniyorum. Rakibinin ringe çıkmasını bekleyen bir MMA güreşçisi gibi daireler çiziyorum. Bütün bunları neden yapıyor? Bir haftadan kısa bir süre içinde ayrılacak.

Ryan hayatımda her zaman bir yıkım topuydu ve görünen o ki hiçbir şey değişmemiş. Bana baktığında tenim cızırdıyor. Bana dokunduğunda midem yüz takla atıyor. İçimde büyüyen umudu umutsuzca bastırmaya çalışsam da onu bastıramıyorum.

Ryan'ın benden hoşlanmasını istiyordum. Bekârlığa veda partisinde beni istemesini istedim. Önünde ipe dizilmiş köpek kemiği gibi bir öpücük sallamak istedim. Ve şimdi, dileğim gerçekleşmiş gibi hissediyorum. *Puf.* Benim iyilik perim dünyanın bir yerinde, değneğini sallayıp tüm hayallerimi gerçekleştiriyor. Şimdi, sadece geri almasını istiyorum.

Pardon, yanlış dilek. Lütfen Ryan'ın beni istemesini sağla dediğimi mi sandın? Dediğim şey, Ryan GOSLING. Dürüst bir hata, sorun değil. Sen onu benim için ışınlarken ben beklerim.

Gerçek şu ki, Ryan Henderson'dan ölesiye korkuyorum. O benim kriptonitim. Doğrudan kalbime saplanan ve asla ıskalamayan bir ok. Ondan gelecek herhangi bir darbeye dayanamayacak kadar yaralıyım. Bir hafta içinde gitmiş olacak ve eğer kendimi tamamen ona kaptırırsam, kalbimi yaracak. Bir daha asla bir araya gelmez. Bu yüzden tek randevu kuralım var. Bu yüzden kendimi işime veriyorum. Tüm taşları hareket ettiren ben olduğumda hayat oyunu daha kolay.

Aklımı başıma toplamak için bir dakika harcadıktan sonra yemek odasına geri dönüp yerime oturuyorum. Carter, Logan "la yaptığı konuşmayı bitirirken o güzel Beach Boys gülümsemesiyle bana bakıyor, ben de dalgınca gülümsüyorum, çünkü hala Ryan "ın beni bu yemekten vazgeçirmeye ve onunla bir yerlere gitmeye çalıştığı gerçeğine odaklanmıyordum.

"...Evet, bu film harika görünüyor. Belki bu hafta sonu June'u izlemeye götürürüm. Ne dersin June?"

"Hmm?" Kafamı kaldırıp bakıyorum, biftek lokmalarını tabağımda ileri geri iterek oynadığım süper eğlenceli oyuna ara verip Ryan'la burada olmasaydık ne yapıyor olacağımızı hayal ediyorum. "Oh, evet. Elbette."

Carter tekrar gülümsüyor ve dizimi sıkmak için masanın altına uzanıyor.

Birden neyi kabul ettiğimi merak ettim. Gerçi bunu irdelemeye zaman yok, çünkü görünüşe göre flörtüm geveze bir Cathy ve şu anda masadaki sohbeti yönlendiriyor.

"Ryan, Chicago'da mı yaşıyorsun?" Carter bu yemekte benden daha iyi bir arkadaş olarak soruyor. Hiç sesim çıkmıyor. Tek amacım bu bifteği çiğnemek.

"İstiyorum." Ryan'ın sert ses tonu başımı kaldırmama neden oluyor. Koyu renk gözleri fırtınalı, çatık kaşlarının altında saklanıyor - hiçbir yerde bulunmayan bir gülümseme.

"Ve sen bir şef misin?"

"Evet."

"Bu harika. Ramen şehriye çorbasını zar zor yapabiliyorum." "Tebrikler mi?"

Oha! Tavır alarmı.

Logan da bunu hissediyor çünkü boğazını temizliyor ve Ryan'dan tabakları toplamasına yardım etmesini istiyor. Stacy bu fırsatı bizi buraya neden getirdiğini anlatmak için kullanıyor. Resepsiyon için oturma planının bir planını çıkarıyor. Elleriyle kâğıdı açıyor ve kenarlarını düzeltiyor, çünkü aslında bizi buraya bir arkadaş yemeği bahanesiyle çekmişti, oysa gerçekte sadece resepsiyon için isim etiketleri yazarken yardıma ihtiyacı vardı. *Stacy, seni pis küçük dolandırıcı.* Carter'ı buna zorladığım için kendimi biraz suçlu hissediyorum, ama o iyi bir sporcu ve bana aldırmayacağını garanti ediyor.

Bir saat sonra suçluluk duygusuna daha fazla dayanamayıp Carter'a gidebileceğini söyledim. Stacy'nin beni eve bırakmasını sağlayacağım çünkü son birkaç gündür bana çektiydikleri için bana milyonlarca iyilik borcu var. Carter her iyi adamın yapacağı gibi tereddüt ediyor ama sonunda pes ediyor ve ben de onu kapıya kadar geçiriyorum. İlk randevularda (eğer buna gerçekten randevu denebilirse) öpüşüp öpüşmemeye karar verdiğimiz o garip ana geliyoruz. Bir yanım Ryan'ın izleyip izlemediğini merak ediyor ve eğer öyleyse, belki de Carter'a büyük bir tane atmalıyım.

Ama bilmiyorum... kalbim artık bu işte değil. Ryan'ın kötü ruh hali benimkini de bozdu ve şimdi Carter'ı olabildiğince çabuk kovmak istiyorum.

Mümkün. Beni yanağımdan öpmesine ve böyle garip bir akşam için özür dilemesine izin veriyorum. Arabayı sürdükten sonra eve geri dönüp kapıyı kapatıyorum. İşte bu kadar. Bir adam daha hayatımdan çıktı.

Arkamı dönüyorum ve Ryan'ı oturma odasında dikilirken buluyorum. Mutlu görünmüyor ve zaten heybetli olan vücudu bir şekilde daha da büyük görünüyor. Bu noktaya kadar Ryan yumuşak ve cana yakındı. Sanki söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey onu gerçekten kızdırmayacakmış gibi.

şimdi telaşlı görünüyor.

Çatık kaşları o kadar öfkeli ki derim kabarıyor ve beni arkamdaki kapıya sabitliyor. Kaşlarını kaldırıyor. Yüzü *iyi mi* diyor?

Bir kaşımı kaldırıp onunkini yansıtıyorum. O bir adım atıyor, ben de atıyorum.

"Siz ikiniz düello mu yapacaksınız?" Logan mutfağın eşiğinden sorar.

"buradan Logan," diye hırlıyor Ryan.

"Asla olmaz. Aslında, kımıldama. Gidip telefonumu getireyim, böylece bunu çekebilirim." Logan aceleyle gitti ve Ryan'la ben burada kaldık, ne hakkında kavga ettiğimizi bilmiyorum. Gerçi her zaman bir şeyler hakkında kavga ediyoruz, bu yüzden gerçekten önemli değil.

"Yani... beni geri aldın," diyerek sessizliği ilk bozan o oldu. Benim için bir puan. "Arkadaş yemeğine bir randevu getirdim." Cevap vermedim. Bir puan daha. Yaklaşıyor ve ağzının kenarına hüzünlü bir gülümseme dokunuyor. "Nasıl hissediyorsun? Sanırım umduğun kadar iyi değil."

Kelimelerim dağılsın diye boğazımı temizliyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü arkadaş yemeklerine rastgele bir kız getirdiğimde hep böyle hissedirdim. Her seferinde tek amacım seni kıskandırmaktı. Ama sen hiç kıskanmadın."

Sessiz kalıyorum çünkü duygularım sallanıyor. O orada duruyor ve kalbini ortaya koyuyor ve ben susuyorum. Tüm bunların nasıl bitmesini istediğimi bilmiyorum. Eğer sessiz kalırsam, hiçbir şey kesinleşmeyecek. Hiçbir şeye karar verilmez.

"İkinci bir randevusu var mı?" diye soruyor Ryan. Kaşlarım birbirine yapıştığında, "Evet, senin kuralını biliyorum. Logan söyledi." Lanet olası Logan. "Ben de beş yıl sonra *pazarlamacı Carter'ın* seninle ikinci bir randevuya çıkıp çıkmayacağını bilmek istiyorum."

Bu yüzden mi morali bozuldu? Midem bulanıyor. Başka birinden hoşlanıyor olabileceğim için mi kızgın?

Onu oyalayabilirim. Carter için çiğneme fikrimden rahatsız olduğu çok açık ve bu oyunumuzda ekstra bir puan kazanmanın mükemmel bir yolu. Ama yapamam. Nedense bir puan daha almak istemiyorum. "Hayır. Onunla bir daha çıkmayacağım."

Ryan'ın yüzü yumuşuyor ve sanırım rahatlamış bir nefes aldığını duyuyorum. "Güzel." Yaklaşıyor ve aramızdaki hava dalgalanıyor.

Çenemi kaldırarak bakışlarını tutuyorum. "Güzel."

Yutkunuyor ve ben onun adem elmasının inip kalkmasını izliyorum. "Oturma planında adını benimkinden uzaklaştırdığını gördüm," diyor ve ben gülümseme dürtüsüne direniyorum. "Geri aldım." Bunu öyle kesin söylüyor ki. Sanki bir tartışmanın sonuymuş gibi. *Sakın bir daha yerini değıştireyim deme.*

Her ne kadar istemesem de, bu sabah yaptığı açıklama bazı şeyleri değıştirdi. Ryan hayatımda çok büyük bir güce sahip ve ben bunu görmesine izin vermekten korkuyorum. Onun için kurallarımı çiğnemekten korkuyorum. Ama belki de buna gerek kalmayacak. Belki de düğünden sonra veda etmeden gidecek ve bu sonsuza dek sonumuz olacak. Seri randevularla dolu hayatıma geri dönerim ve yalnızlığımı hissedecek kadar uzun süre oturmamak için meşgul olurum. *Bir kız sadece umut edebilir.*

"Tamam, buldum!" diyor Logan, nefes nefese odaya geri dönerken. "İkinizi yalnız bırakmamı istediğı için Stacy "den zorla aldım, ama kazandım." Telefonunu bize doğru çeviriyor ve Ryan "la birbirimize anda kayıt düğmesine basıyor olmalı, çünkü inleyerek telefonu indiriyor. "Bu kesinlikle Stacy'nin çimdiklerine değmezdi."

Gecenin ilerleyen saatlerinde, yatağı girip yarım saat boyunca dönüp durduktan sonra doğrulup telefonumu alıyorum. vakit bulamadan Ryan'la mesajlaşmamı açıyorum ve ona sabah pişman olacağımdan emin olduğum bir mesaj gönderiyorum.

Hep kıskanmışımdır.

Sonra telefonumu odanın diğeri tarafına fırlatıyorum ve sanki bu beni Ryan Henderson'dan koruyacakmış gibi kendimi yorganın altına gömüyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

HAZİRAN

Bunu nasıl açıklayabilirim?

Karşımda oturan kadınla Darlin' Donuts'ın ortak sahibi olmaksansa kulağıma defalarca kalem sokmayı tercih ederim.

"...Ve renk düzeni tamamen yanlış," diye devam ediyor Heather (safça bu röportajı kotardığını düşünen kadın), fırınımızla ilgili diğer hakaretlerle dolu on dakikanın ardından. "Bence kurumsal dünyaya pazarlama yapsak daha iyi olur. Şık ve temiz kesim, eğer isterseniz. Renklerinizi siyah ve griye çevirmek o kadar da zor olmaz. Bu eski bardan kurtulabiliriz" -1900'lerin başında bir Fransız pastanesinde kullanılan ve neredeyse bir müzayededen çaldığımız muhteşem antika ahşap tezgahı bahsediyor- "ve yerine metal ve temiz bir şey koyabiliriz. Ikea'da uygun fiyatlı alternatifler var."

Derin nefes al.

"Ama... tüm markamız Charleston'ın eski Güneyli para kökleri ile günümüz trendleri arasında bir geçiş."

"Kesinlikle," diyor, hiçbir anlam veremedi ve bana acıyan bir gülümsemeyle. Vogue'da Charleston'da mutlaka ziyaret edilmesi gereken bir yer olarak gösterilen fırınımla ilgili göze çarpan sorunları görmediğim için kendini çok kötü hissediyor. "Ama bence biraz yüz gerdirmeye, burada kendimiz için oldukça iyi şeyler yapabiliriz." *Oh, tatlım.*

Bu, iş bulmaya çalışan herkes için bir ders olsun: Mülakattan önce araştırmanızı yapın.

"Geldiğin için teşekkürler Heather," diyerek toplantıyı erken bitiriyorum. "Çıkarken *Slow as Molasses* çöreği almayı unutma."

Stacy kıs kıs güldüğünü elinin arkasına saklıyor. Ona ters ters bakıyorum.

Bunların hepsi senin suçun.

Kapı Heather'ın arkasından kapandığı anda bir nefes çekiyorum ve tezgâha yaslanıyorum. "O bir hiç."

"Gerçekten mi? Onun çekici olduğunu sanıyordum." Stacy'nin sesi çok masum geliyor.

"mi berbat birini seçtin? İlham verici bir filmdeki küçük bir çocuk gibisin, değerli dersimi öğreneyim diye satışı sabote etmeye çalışıyorsun."

Stacy kafasını sallıyor ve ağzına bir çörek deliği atarken gülümsüyor. Suçlamamı reddetmemesi de bunu gösteriyor. "Cumartesi günü elbisemin içine sığmak konusunda gerçekten endişelenmeliyim ama umursamıyorum. Bu kötüye işaret mi?"

Tamam, anlıyorum. Şimdi konuyu değiştireceğiz çünkü sabotaj sözümde çok haklıydım.

"Bence bu, Logan'la olan ilişkinize o kadar güveniyorsunuz ki küçük şeyler için stres yapmıyorsunuz anlamına geliyor."

Yumuşakça gülümsüyor ve Logan'ı düşündüğünde ne kadar mutlu görüldüğünü hâlâ gülünç derecede tatlı buluyorum. "Sanırım yoga pantolonu ve lekeli bir tişört giysem bile benimle evlenmekten mutlu olurdu."

"Muhtemelen elbiseden daha çok hoşuna gidecektir. Popon yoga pantolonunda harika görünüyor."

Gülüyor. "Yani elbiseyi iade etmeliyim, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Zaten üzerinde çok uzun süre kalmayacak."

Birkaç dakika boyunca bu şekilde gidip geliyoruz ve kahkahalarımızın altında hissettiğim hüzne bir kez olsun teslim olmuyorum. Onu diyetteki Oreos'u özlediğimden daha çok özleyeceğim. O benim kızım. Benim insanım. O gittiğinde benimle kim kaba şakalar yapacak?

Zihni benimkiyle aynı yolu izliyor, çünkü bir dakika sonra yüzü yumuşuyor ve gelip yüzümü dramatik bir şekilde kavrayarak dudaklarımın dışarı çıkmasına neden oluyor. Bu çok aptalca. Ama hayatın en ciddi anlarında bile beni güldürmesini seviyorum. "Merak etme Junie. Bir gün sen de resepsiyonun tuvaletinde gelinliğini çıkarmaya çalışan bir adam bulacaksın."

"Senin ağzından Tanrı'nın kulaklarına," diye kestirip atıyorum.

Stacy'nin gözleri omzumun üzerinden bir şeye takıldı ve *Hmm* ses. "Tanrı gizemli yollarla çalışır."

Bakışlarını omzumun üzerinden takip ediyorum ve kalbim boğazıma fırlıyor. Caddeyi geçip doğruca bizim dükkâna doğru ilerleyen Ryan. Üzerinde bir çift kargo joggers, siyah Nike ayakkabı ve fermuarlı bir kapüşonlu sweatshirt var. Kafasında geçen günkü beyzbol şapkasının aynısı var ama ters duruyor ve açıkçası üzerine atlamak istiyorum.

Birden, dün gece ona attığım mesajı hatırlıyorum ve acaba o karşıdan karşıya geçmeyi bitirmeden bavullarımı toplayıp Meksika'ya taşınabilir miyim diye düşünüyorum. Olmaz mı? İyi o zaman. Sonraki en iyi şeyi yapacağım.

Tezgâhın üzerine çıkıp diğer tarafa geçiyorum ve Ryan tam kapı koluna uzanırken dükkânın ön kapısına doğru koşuyorum. Kilidi çeviriyorum ve AÇIK tabelasını fırlatıyorum, yani artık dükkân resmen KAPALI.

Camdan Ryan "ın sırttan karanlık gözlerine bakıyorum ve masumca omuz . *Çok üzgünüm, bizi kaçırdınız!*

"Komik," diyor camın arkasından. " aç."

Elimi kulağıma götürüyorum ve camın arkasından onu duyamıyormuşum gibi gözlerimi kısıyorum. Kutunun içinde bir pandomimciyim ve bu cam duvarlar beni de en az onun kadar şaşırtıyor. *Seni duyamıyorum* diyorum ve sonra tekrar tabelayı gösteriyorum.

Çocukça, biliyorum. Ama onun buraya gelmesini istemiyorum. Burası *benim* hayattaki özel yerim ve bununla gurur duyuyorum. Sadece dünyaca ünlü şef Ryan Henderson'ın kapımdan içeri girmesine izin verirsem güven balonumun patlamasından korkuyorum. Onun başardıklarının yanında bir çörek dükkânı nedir ki?

Ryan ellerini ceplerine sokuyor ve omuzları kendini rahatlatmak istercesine seğiriyor. Görünüşe göre bütün gün orada duracak. Ve bir saniye sonra, bir kadın ve iki çocuğu kapıya doğru yürüdüğünde gülümsüyor ve şeytan boynuzları ortaya çıkıyor. Liseye birlikte gittiğim çocukla belli belirsiz bir benzerlik görüyorum.

"Üzgünüm hanımefendi. Kapandılar," diyor verdiği habere uymayan güneşli bir gülümsemeyle.

Kaşları çatılıyor ve camda yazan mağaza saatlerine bakıyor. "Saat üçe kadar açık olduğu yazıyor."

"Oh, öyleyiz!" Kapının arkasından söyledim.

"Artık o kadar da ses geçirmez değil, değil mi?" Ryan kadının yanında durduğu yerden söylüyor. Kapıyı açıp kadın ve çocuklarının içeri girmesi için kırmadan önce ona kaşlarını çatıyorum. Onlar içeri girdikten sonra, Ryan sinsice içeri girmeden önce kapıyı kapatmak için acele ediyorum. Ama o hamlemi önceden seziyor ve ayağını aralıktan içeri sokuyor.

Ayağını kıracağım; kırmayacağımı sanma.

Beyzbol eldiveni büyüklüğündeki elini cama koyuyor ve ben tüm gücümle itmeme rağmen kapıyı açıyor. Ben sadece küçük bir sivrisineğim. Beni tek bir hamleyle uzaklaştırıyor.

İçeri girdikten sonra "Saçmalıyorsun," diyor.

"Birini tanımak için biri gerekir." O kadar olgunum ki bir ödül kazanmalıyım.

"Güzel. Neden bu kadar gerginsin?" diye soruyor, bana bakıyor ve tenimin kızarmasına neden oluyor.

Yine de sorusuna verecek bir cevabım yok. En azından dile getirmek istediğim bir cevap yok. *Beni ters yüz ediyorsun.*

Ellerini tekrar ceplerine sokuyor ve anne ile çocuklarının karar vermesini beklerken barın arkasından kendisine el sallayan Stacy'ye çenesini kaldırarak bakıyor. "Hey, Stacy. Burası harika görünüyor."

Kadın da ona karşılık veriyor. "Hepsi June'un işi! Her şeyin arkasındaki beyin o."

Spot ışıklarının aniden bana kaymasından hoşlanmıyorum. Çok parlak geliyor.

"Ha! Üst Akıl. Pshhhh, hayır. Zar zor." Temel olarak, havadan bir grup kelime aldım ve gerçek bir cümle gibi hissedene kadar onları bir araya getirdim.

Ryan gözlerini bana çeviriyor, gözlerinde eğlence ve endişe birbirine karışıyor. "Şimdi etrafa bakacağım. Bunu yaparken seni şu kabine bağlamam gerekiyor mu yoksa benimle yürüyebilecek misin?"

Alayları beni hayata döndürüyor ve önüne atlayıp kollarımı açarak yavrusunu koruyan anne-ayı pozu veriyorum. "Burası benim dükkanım. Bensiz hiçbir yere gidemezsin."

"Güzel. Bana mutfağı göster."

Bak, olay şu. Bu ifadeyi uğursuz ve seksi bulmamalıyım. Ama o bir şef. Hem de çok iyi bir şef. Yani ağzından çıkan bu cümle bana "*Bana yatak odasını göster.*" demiş gibi hissettiriyor.

Dizlerim oyun hamuru gibi, ama Ryan "ı mutfağa geri götürürken takdire şayan bir yürüme iği yapıyorum. Yine de bana çok yakın yürüyor. Stacy bizi izliyor ve kıkırdarak bana bağıını sallıyor, çünkü anlaşılan onu gerçekten yatak odama götürüyordum gibi görüyorum. Küçük mutfağımıza açılan sallanan kapıyı itiyorum ve sonra ellerimi önümde tutuyorum. "İşte burası. Sihrin gerçekleştiği yer." Kelime seçimimden dolayı utanıyorum.

Ryan eğik bir sırtıyla omzunun üzerinden bakıyor ve sonra başka bir aslanın sürüsünü teftiş eden orman kralı gibi mutfağında dolaşıyor. Mekâna onun gözünden bakmaya çalışıyorum ve tam da korktuğum gibi pek etkileyici görünmüyor. Uzun metal raflar, çeşitli malzemelerin ve hamur başlatıcıların şeffaf kaplarını tutuyor. Odanın ortasında uzun, gümüş rengi bir çalışma masası duruyor ve çörek açma sabahımızdan kalan unla kaplı. İki adet endüstriyel boyutta mikserim, çok sayıda ekstra büyük karıştırma kasem ve çörekleri krema ile kaplamayı bitirdikten sonra kullanmak üzere birkaç kurutma arabam var. Hepsi oldukça standart ve Ryan'ın büyük şehirdeki prestijli mutfağıyla kıyaslandığında bunun küçük bir şey olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Çalışma masasının etrafında dönüyor ve önümde durana kadar düşüncelerimin içinde kaybolduğumu fark etmiyorum. "Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

"Hmm? Değilim."

İtirazımı görmezden geliyor. "Burada olmam hoşuna gitmiyor mu?"

"Bilmiyorum. Sanırım hâlâ senin bu yeni haline alışmaya çalışıyorum."

"Bu hangi versiyon?"

Arkama yaslanıyorum ve arkamdaki tezgâhı kavriyorum, rahat görünmeyi ve tezgâhı beni tutmak için kullanıyormuş gibi görünmemeyi umuyorum - ki tam da bunun için kullanıyorum. "Benden nefret etmeyen."

"Senden hoşlanana mı kastediyorsun?" Bakışlarımı onunkilere dikiyorum. Ryan "ın benimle oyun oynamasına o kadar alığmığım ki dürüstlük hiç beklemediğim bir Ėey. Gülümsüyor ve sağ yanağındaki gamzenin hâlâ aynı olduğunu görmek beni mutlu ediyor. "Bir saniyeliğine varsayımsal konuşalım."

"Tamam."

"Ya seni bir randevuya götürmek isteseydim?"

Ryan'ın söyledikleriyle tamamen alakasız bir not olarak, sağlıklı kalp atış hızı nedir? Benimkinin şu anda kalp durmasına doğru gittiğine eminim. "Düğünden sonra Chicago'ya döneceğini hatırlatmak isterim."

"Chicago'yu unut."

"Ama yaşadığın yer orası."

Yaklaşıyor, ayakkabılarımızın uçları birbirine değiyor. "Varsayımlar konusunda kötüsün."

Çok yakınımda ve biraz hava almaya ihtiyacım var. Ondan uzaklaşıp çalışma masasının diğer tarafına geçiyorum ve boynuma biraz hava girmesi için saçlarımı topuz yapıyorum. Yavaşça arkasını dönüyor ve eğlenerek izliyor. Yuvarlanıyorum

kollarımı sıvayıp ellerimi yıkadıktan sonra bir küvet dolusu hamuru tezgâha döküyorum ve Ryan "ın gözlerinin benden hiç ayrılmamasına aldırmiyorum.

"Güzel. Elbette derim. Bir randevudan ne zarar gelir ki?" O kadar zaman geçtikten sonra söyledim ki muhtemelen konudan tamamen vazgeçtiğimi düşündü.

"Beni tek randevu kuralına mı bağlı tutacaksın?"

Hamuru açmaya ara verip ona bakıyorum. "Herkesi buna bağlı tutuyorum."

"Sonsuza kadar mı? İlk buluşmadan sonra bir daha asla biriyle çıkmayacak mısın?"

Bunu bana soran ilk kişi o değil. Bu yüzden düşünmeden cevap verebiliyorum. "O ilk buluşma hayatımı değıştirmedikçe olmaz. Gerçekten, *gerçekten* bir şey gibi ve onun sonsuza kadar birlikte olmak istediğim adam olduğunu biliyorum."

Gözleri hafifçe kısılıyor ve sonra yavaşça başını sallıyor. "Anlaşıldı. Pekâlâ, bana bunun nasıl yapılacağını göster."

"Ne?" Kaşlarımı birleştirerek soruyorum. Sanırım bu gerçekten sadece bir varsayımdı ve bana gerçekten çıkma teklif etmeyecekti. Endişelenecek bir şeyim yoktu. Süper. Harika. Mükemmel.

Kapüşonunun fermuarını açıyor ve mutfak kapısının yanındaki askıya asıyor. Ve SHOOT, hareket ettiğinde kolları iyi görünüyor. Pazularını parmaklarına kadar saran inanılmaz erkek damarları var. Ve gömleği her kasını öyle bir sarıyor ki, üzerine un bulaşmaması için gömleğini çıkarmasını önermeyi düşündüm. Çünkü bilirsiniz, un çok pis bir şeydir. Ve kim günün sonunda toz, toz, toz alma zahmetine katlanmak ister ki? Gördünüz mü? Çok kullanışsız. *O gömleği çıkar dostum.*

Ryan arkasını dönüyor ve beni onu süzerken yakalıyor. "Bitirdin mi?" diye soruyor, içgüdüsel olarak boğazımı temizlememe neden olan seksi bir sesle. Yine de sorun değil. Bütün kararlarımda çok iyiyimdir. Ryan benden hoşlanıyorsa ne olmuş yani? Umurumda değil. Hem de hiç.

Gözlerimi ona dikiyorum ve oklavamı onun kendini beğenmiş yüzüne doğrultuyorum. "Dinle, Şef. Artık benim mutfağımdasın. Asi yorumların sonuçları olur."

Kaşlarını kaldırıyor.

"Bulaşık görevi." Yapış yapış karıştırma kaplarıyla dolu lavaboya doğru başımı sallıyorum. Ryan "ın çalışma masasının etrafından dolağıp yanımda, neredeyse kalça kalçaya durmasını dikkatle izliyorum. Gülümsemek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum, ama bu çok zor.

Ryan'a karşı olan savaşımlı kaybediyorum. Yanımda olmasından hoşlanıyorum. Onu yanımda istiyorum. Ve sonraki bir saat boyunca, yan yana çalışırken, hamur açıp keserken ve sevimsiz bir Hallmark filmi gibi unla flört ederken, kalbimin fiziksel olarak biraz kırıldığını hissediyorum.

Aynı anda hem acı verici hem de iyileştirici.

Gkimiz de iGimizi bitirip elimizi yüzümüzü yıkadıktan sonra mutfaktan çıkmak için Ryan "ın yanından geçmeye çalışıyorum, ama kolumu yakalıyor. Duruyorum ve ona bakıyorum. Usulca gülümsüyor ve sinirlerimin zonklamasına neden oluyor. "Bugün bunu görmeme izin verdiğin için teşekkürler."

"Gerçekten başka seçeneğim yoktu, değil mi?" Alaycı bir tonda konuşmaya çalışıyorum ama bunun yerine nefes nefese ve çok küçük bir ses çıkıyor.

Başparmağı kolumda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve sırtışı bozuluyor. "Pek sayılmaz, hayır."

Burada duruyoruz, olduğumuz şeyle olabileceğimiz şey arasındaki bu arafta donmuş halde. Biraz daha yaklaşıyor ve kalbim acıyla göğsüme çarpıyor. Derimden dışarı fırlamaya çalıştığını görebileceğinden endişeleniyorum.

"Keşke daha önce gelseydim," diyor nasırlı parmakları kolumdan aşağı kayarak bileğimde dinlenirken. Aşağı bakıyorum ve parmaklarının benimkilerle birleşmesini diliyorum ama bir sonraki hamleyi benim yapmamı beklediğini görebiliyorum.

Ciğerlerimi havayla doldurup ona bakıyorum, bir kez olsun gerçeği söylemeyi düşünürken mutfağın kapısı açılıyor.

Ryan'dan bir mil uzağa atlıyorum ve bulabildiğim en yakın bezle tezgahı siliyormuş gibi yapıyorum... ki bu aslında önlüğüm. *Hiçbir şey sert bir tuval gibi cilalanamaz!*

Yine de şovum fark edilmiyor, çünkü Stacy aceleyle içeri girip kurutma rafından bir tepsi taze çörek alırken habersiz. "Geri mi dönüyorsun?! Sanırım bir otobüs dolusu turist indi, çünkü dışarıda deli gibi bir kalabalık var. Çıkarken bir tepsi daha *Just Peachy* al."

Sonra gitti ve mutfak kapısı kapandı.

"Pürüzsüz," diyor Ryan alaycı bir sırtışla, hâlâ öfkeyle ovaladığım tezgâhı başıyla işaret ederken. "O gitti, bence cilalamayı bırakabilirsin." Portmantoya doğru ilerleyip kapüşonlu ceketini duvardan indiriyor ve seksi kollarını içine sokarken rahatsızlığımdan hoşlanıyor. "Bu eğlenceliydi, Haziran Böceği. Bak ne diyeceğim, madem sen bana seninkini gösterdin, bir dahaki sefere ben de sana benimkini göstereceğim."

Mutfak kapısından çıkarken eliyle duvara vuruyor ve benim gibi yerde erimek yerine o sevimsiz kapanış cümlesi için ondan nefret etmeyi dilememe neden oluyor.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

RYAN

"Yeni kıdemsiz şef nasıl çalışıyor?" Chicago'daki yardımcı şefim Nia'ya soruyorum. Ben yokken her şeyi o yürütüyor ve normalde ben yokken mutfağımın nasıl batırılacağı konusunda endişelenmekten geceleri uyuyamazdım ama o işin başındayken endişelenecek bir şeyim olmadığını biliyorum.

"Yavaş. Ama öğreniyor."

"Onu kaç kere ağılattın?" "Sadece üç kez."

June'un evinin önüne geldiğimde gülümsüyorum ve cep telefonumu arabanın hoparlöründen tekrar kendi telefonuma çeviriyorum. "Bu da bir gelişme." Motoru durdurup camdan dışarı bakıyorum. Beni beklemiyordu, bu yüzden yüzümü gördüğüne çok sevineceğini sanmıyorum. June'un hayatının her alanında %100 kontrol sahibi olmayı sevdiğini fark ettim. İşte bu yüzden Hayatımın görevi onun ince ayarlanmış planlarını bozmak.

"Pazar gecesini dönüyorsun, değil mi?" Arabamın kapısını açıp indiğimde Nia soruyor.

June'un beyaz bungalovuna ve deniz mavisi ön kapısına bakarak duraklıyorum. Verandadaki ahşap koltuk yalnız görünüyor. Elbette, üzerinde güneşli sarı bir yastık var, tüm sahneyi mutlu gösteriyor, ama June'un o sandalyede tek başına oturduğunu hayal ettiğimde, doğrudan Home Depot'a gidip onunkinin yanına yerleştirmek için eşleşen bir tane daha alma isteği duyuyorum. Üzerine koyu mavi bir yastık koyacağım. O benim yastığım olacak.

Telefona yarım yamalak bir homurtu sesi çıkarıyorum. "Evet, Pazar."

Nia hoşnutsuz sesimin nedenini yanlış yorumlayarak gülüyor. "Seni anlıyorum. Mutfağına dönmeye hazır olduğun Pazar gününe daha çok var. Yine de endişelenme; yanmasına izin vermeyeceğim."

Evet, çünkü benim sorunum da bu: Daha erken dönmeyi istemek.

Sanırım Nia yarın beni arayıp "Çok üzgünüm ama yanlışlıkla restoranın her yerine benzin döktüm ve sonra da 4 Temmuz gibi yaktım" dese, sadece rahatlama hissederdim. Bu benim hakkımda ne söyler?

Tam o sırada bir hareket gözüme çarpıyor ve June'un ön kapısının açık olduğunu görüyorum. Ön verandadan bir paket almak için çıplak ayaklarıyla parmak uçlarında dışarı çıktığında beni sokağın karşısında görmüyor. Dışarısı sadece elli beş derece ve spagetti askılı atleti ve pijama şortu çok az sıcaklık sağlıyor, bu yüzden kollarını göğsünde çaprazlıyor ve merdivenlerin yanındaki kutuyu almak için ayaklarını hızla sürüyor.

Eğer teslimatçının kim olduğunu bilseydim, kutuyu kadının kapısından bu kadar uzağa koyduğu için onu dudaklarından öperdim. Etrafıma bakındım, yarı yarıya onu bir çalılıkta dürbünle gizlenirken bulmayı umuyordum, kutuyu kasıtlı olarak kapının uzağına koymuştu çünkü onun bu şekilde giyinip dışarı çıkacağını biliyordu.

June kadınsı kıvrımlara, bronz bir tene ve vahşi kahverengi saçlara sahip. Çalıştığım gurme restoranlarda görmeye alışık olduğum kadınlar gibi kimsesiz değil. Gerçek ve yumuşak ve aniden teslimatçının dürbününü ikiye bölmek istiyorum çünkü ona başka kimsenin bakmasını istemiyorum. *Benimkini*. Ne zaman kıskanç bir tip oldum bilmiyorum ama işte buradayız.

"Nia, seni sonra ararım," diyorum, gözlerimi June'dan ayırmadan ve o cevap vermeden aramayı sonlandırıyorum. Meşhur hollandez sosuma fazladan tuz ekleyecek çünkü telefonu yüzüne kapatmamdan nefret ediyor.

June sesimi duymuş olmalı, çünkü elleri kutunun üzerine geldiğinde gözleri bana dikildi. Sonra kaşlarını çattı, kaşları birbirine o kadar sıkı kenetlenmişti ki neredeyse birbirine değecekti. Gülümsüyorum ve caddenin karşısına geçiyorum.

Kapısına doğru geri çekilerek, "Hayır, hayır, hayır! Neden sabahın köründe evime gelip duruyorsun?"

"Bu akşam için yiyecek almak üzere markete gitmemiz gerekiyor. Ama June," -ona yetişmek için ön merdivenleri hızla çıkıyorum- "yemin ederim, yüzüme bir kapı daha kapatırsan, sorun yaşayacağız."

"*Zaten* sorunlarımız var, Ryan! Dükkâna bensiz git." Ben yüzüne bakamadan hızla arkasını dönüyor.

O kapıyı kapatmaya çalışırken elimi kapıya koyuyorum. June benim için Katy Perry'nin şarkısının fiziksel vücut bulmuş hali. Bir sıcak, bir soğuk. Bir an benden hoşlanıyor gibi görünüyor, lisede yanımda gezdirdiğim kızları kıskandığını yazıyor, sonra sanki dişlerini göstererek üzerine geliyormuşum gibi kaçıyor.

"Evime girme," diyor ben ön kapıdan içeri adım atarken.

Tekrar arkasını dönüp odasına gitmeye çalışıyor ama kolundan yakalıyorum. Yüzünü bana dönmesi için onu geri döndürüyorum ama o yere odaklanıyor. Görünüşe göre dünyanın en ilginç zemini orası, çünkü dikkatini oradan ayırmıyor. "Bana bak, June."

"Hayır."

"Neden? Benim yanımdayken neden bu kadar gergin olduğunu anlamıyorum." Eskiden aramızda bir husumet olduğunu anlıyorum ama artık yok ve bunu biliyorum. Dün birlikte çörek yaparken iyi vakit geçirdik. Gülümsedi. Flört ettik. Bu kadar sıcak ve soğuk olmasının farklı bir nedeni var.

"Çünkü hep istemediğim zamanlarda ortaya . Beni beş dakika bile uyarsan ölür müydün?" Özür dilerdim ama dilemek istemiyorum. Aramadan geldiğim için pişman değilim.

"Sürpriz hayatın baharatıdır."

Şakamla alay etti. "Katılmıyorum." Şimdi bakışlarımın altında küçülüyor - fiziksel olarak küçülüyor-. Omuzları çöküyor, kollarını kavuşturuyor ve çenesini aşağıya indiriyor. Tanıdığım güçlü June'un tam tersi. "Beni bırakır mısın lütfen?"

"Eğer yaparsam nereye gideceksin?"

"Bilmem, Cabo'ya mı?"

"June."

Sonunda bana baktı, daha doğrusu benim ona bakmama izin verdi. Ayrıca ellerini göğsüme koyup beni itiyor. "Sadece gidip makyajımı yapmak istiyorum, tamam mı? Her zaman bir pislik gibi davranmayı bırak."

"Pislik mi oluyorum? Yer yerine gözlerime bakmanı sağlamaya çalışarak mı?"

"Rahatsız olduğumu açıkça görebiliyorsun ve bunu zorluyorsun! Yani evet, bu seni bir pislik yapar."

Ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor ve ben bundan pek gurur duymuyorum ama peşinden gitmeden önce gözlerim üç saniye boyunca onun mükemmel poposuna takılıyor. Küçük resimler

Nick Lachey şortunun her yerine basılmış ve bana hiç bu kadar seksi görünmemişti. "Makyaja ihtiyacın yok, June."

Neşesiz bir kahkaha atıyor. "Tanrım, böyle cümlelerden nefret ediyorum. Çok gerçek dışılar. Bir aşk filminde duymuşsun, o yüzden tekrarlıyorsun."

"Doğru değil. Yürümeyi kes," diyorum ama biraz bile yavaşlamıyor. Odasından banyoya doğru koşarken ona yetişmek için koşmak zorunda kalıyorum. Ve evet, tahmin ettiğiniz gibi, bir kapıyı daha yüzüme kapatmasını engellemem gerekiyor.

"Ughhh, Ryan, sadece . Lütfen!"

"Dünden beri sana ne oldu? Daha iyi anlaştığımızı sanıyordum."

Ellerini yüzüne kapatıyor ve sesi durumun gerektirdiğinden çok daha sinirli çıkıyor. "Ryan, Dolly Parton'a yemin ederim ki banyomdan hemen çıkmazsan seni saç maşamla yakarım."

"İşte bu kadar." Ve onu kollarıma almadan önce söylediğim son şey bu oldu. Onu duşakabine taşıırken ciyaklıyor.

"Ne yapıyorsun sen?! İndirin beni!"

Benimle dövüşmeye çalışması çok şirin. Aslında bu bana ona kendini savunma hareketleri öğretmem gerektiğini düşündürüyor çünkü kollarımdan güreşerek kurtulmaya çalışması gülünç. O bir köpek yavrusu, gömleğimi mincıklıyor ve ben sadece onu kucaklamak istiyorum.

İkimizi de duşa soktum ve duş başlığının altına yerleştirdim, bir elim başlığın üzerindeydi. "Bana neden gerçekten üzgün olduğunu söyle yoksa ikimizi de soğuk suyla patlatırım."

Kendimi özellikle buzlu suya sokmak istemiyorum ama mecbur kalırsam yaparım. İçimden bir ses June'un hayatındaki herkesin onun saklanması, tüm sırlarını içinde tutmasına izin verdiğini, böylece özel olarak acı çekebileceğini söylüyor. Ben öyle değilim.

"Sen aklını kaçırmışsın," diyor ama artık kıvranmıyor. "Söyle bana, yoksa ikimiz de duş alırız."

Yeşil gözleri benimkilere sıcıyor ve inatçılığının bir kalkan gibi gizlendiğini görüyorum. Çenesini kaldırıyor ve savaşa hazırlanır gibi kolunu boynuma daha sıkı sarıyor. "Yap hadi. Biraz soğuk sudan korkmuyorum. Söyleyecek bir şey de yok. Sadece sanki seni yanımda istiyormuşum gibi ortaya çıkmadan rahatsızım!"

Ona bir şans verdim. Gerçekten verdim.

June'un buzlu su tenine çarptığında attığı ılık yüzünden komşular polis ağırırssa hiç şaşırımam. Ne yazık ki, cezalandırılan tek kişi o değil, çünkü onu tutarak altında duran benim.

"Tamam, beni ıslattın! Şimdi kapat şunu!!" Musluğa uzanıyor, ben de ulaşamasın diye etrafımızda dönüyorum. Ama -süper- şimdi spreyn yükünü ben çekiyorum.

"Bana gerçeği söyleyene kadar olmaz."

"Çileden ıkarıyorsun." İkimizin de yüzüne su damlarken göğsüme vuruyor. Ağırlaşıyor ve onu kavrayışımın, istese kaçabileceği kadar yumuşak olduğunu fark ediyorum. Ama kaçtığını sanmıyorum. Aslında, kollarından biri hâlâ boynuma sıkıca sarılmış durumda. Hiçbir yere gitmiyor ve bir yanım, gerçeği ondan öğrenmemi istediği için mi bana tutunuyor diye merak ediyor.

Gözlerine bakıyorum ve June'un yüzünden akan suyun sadece su olmadığını fark ediyorum. Vücudunun bana doğru sarktığını hissediyorum. Bana karşı direncinin son halkası da kopuyor. "Eski sevgilim bu sabah Instagram'da evleneceğini paylaştı. Sanırım bu... bazı eski yaraları tetikledi. Şimdi mutlu musun?"

Suyu kesiyorum ve ayaklarını yavaşça yere koyuyorum, kaçmasını bekliyorum ama kaçmıyor. İkimiz de donuyoruz, bedenlerimiz titriyor ve perişan haldeyiz ama ikimiz de hareket etmiyoruz. Saçları ıslak ve yüzüne yapışıyor, tıpkı kıyafetlerinin vücuduna yapıştığı gibi, ama bakmıyorum. Çünkü bizi buraya çekmemin nedeni bu değildi.

"Onu özlüyor musun?" Soruyorum ama cevabını duymak istediğimden emin değilim.

"Hayır. Yine de ondan *önceki halimi* özlüyorum." Duraksıyor ama sözünü bitirmediğini hissediyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum. June dudağının kenarını çiğniyor, bir şeylerle boğuşuyor. Kaçma ya da kalma dürtüsü arasında kalmış görünüyor. Kollarını önünde sıkıca kavuşturuyor ve kollarını kavrarken parmak eklemleri beyazlaşıyor. Sonunda ayağa kalkıyor ve gözleri benimkilere dikiliyor. Dev yeşil gözyaşı havuzları. "Ryan... kimseye söylemedim ama... şey, düğünü iptal ettim çünkü"-bir başka acı verici duraklama

-"Beni aldattı."

Bu kelimeler zihnimde bir fünüye görevi görüyor. BEN ismi gözlerimin önünden geçiyor ve aniden hedefim belirleniyor. Bu adamdan nefret ediyorum.

June devam ettiğinde ondan daha da nefret ediyorum. "Ve ben ona bunu söyledikten ve nişanımızı bozduktan sonra ne oldu biliyor musun? Rahatlayarak iç çekti. *Sesli* bir şekilde iç çekti ve sonra bunun muhtemelen en iyisi olduğunu söyledi çünkü..." Katlanmış kollarına bakıyor, utanç yüz ifadesini renklendiriyor. "Çünkü artık beni çekici bile bulmuyordu. Onun yanında çok rahat olduğumu söyledi."

Ve işte orada. Gerçek. Tüm parçalar yerine oturdu ve birdenbire June'un kim olduğu bana mantıklı gelmeye başladı. Neden tamamen toparlanmadan kimsenin onu görmesine izin vermiyor. Neden kimse ilk randevuyu geçemiyor. Yüzüne makyajsız bakmamı bile istemiyor ve kalbim onun için parçalanıyor.

Onu ısıtmak için ellerimi kollarında aşağı yukarı gezdiriyorum. Kırpiklerine yapışan su ve buz gibi sudan pembeleşmiş yanaklarıyla bana bakıyor ve başını sallıyor. "Hayır, bana öyle bakma."

"Ne gibi?"

"Yazık. Bu kadar küçük bir yorumun beni bu kadar etkilemesine izin verdiğim için kendimi yeterince aptal hissediyorum. Sözlü tacize uğramış falan da değilim. *Ne olmuş yani?* Artık vücudumu beğenmiyordu. Kendimi bıraktım ve artık onu baştan çıkaracak kadar güzel değildim. Kimin umurunda, değil mi?" Zırhını tekrar giymeye çalıştığını görebiliyorum ama buna izin vermeyeceğim. Henüz değil.

Onu sıkıca göğsüme çektim. "Hayır. Ondan bunu hak etmedin. Seni incittiğini kabul etmende de bir sakınca yok June."

İçimde eriyerek ve yüzünü göğsüme yaslayarak beni şaşırtıyor, ellerini aramızda kısıyor, böylece ona tamamen sarılıyorum. Omuzlarının daha fazla gözyaşıyla titrediğini hissediyorum. "Şu anda evlendiği kız sarışın ve 1.80 boylarında."

June demek istiyor ki, *o benim tam zıttım*. Sesinde çok fazla güvensizlik var ve *benim sahip olmadığım neye sahip olduğuna dair* dile getirilmeyen soruyu duyabiliyorum.

Onu biraz daha sıkı tutuyorum ve doğru kelimeleri bulmaya çalışırken başının üstünü öpüyorum. "Eğer istediğin buysa, şu anda seninle birlikte o kadına saldırayabilirim. Ayrıca senin ve vücudunun mükemmel olduğunu düşündüğüm yüzlerce farklı yol sıralayabilirim. Benden her uzaklaştığında seni tepeden tırnağa incelediğimi ve dün gece seninle ilgili kesinlikle yüzünü kızartacak bir rüya gördüğümü söyleyebilirim." Bana karşı kıkırdıyor. "Ama bence ihtiyacın olan şey eski sevgilinin kendine hizmet eden bir aptal olduğunu duymak."

Çok güzelsin, June. Onun sözlerinin seninle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey onun ufacık-"

"Ryan!"

Gülüyorum ve onu sıkıyorum. "O bir pislikti. Hikayenin sonu. Seni aldatması yanlıştı ve bunun suçlusu senmişsin gibi davranması daha da kötüydü. Aldatması senin suçun değil. Bu onun kaybı." Aşağı bakıyorum ve yüzüne yapışan saçlarının bir kısmını kulağının arkasına itiyorum. "Ama onun aramızdan çıkmasına sevinmediğimi söyleyemem."

Zümrüt gözleri kirpiklerinin altından bana bakıyor ve bir an için bana teslim olacağını düşünüyorum. Kalbi ellerimin arasında eriyecek. Nefesimi tutuyorum ve dudaklarına bakıyorum. Tam bunu yaparken, güzel ağzının kaşlarını çatıldığını görüyorum. "Henüz hazır değilim, Ryan."

Kollarımdan çekilip dışarı çıkıyor, düşün yanındaki kancadan bir havlu kapıyor ve bana bir tane daha atmadan önce ona sarınıyor. Sonraki beş dakikayı kıyafetlerimdeki suyu sıkarak çıkarmaya çalışırken, zamanımızın tükenmekte olduğu hissinden kurtulamıyorum. O henüz hazır değil ve benim de yakında Chicago'da dönmem gereken bir hayatım var. Ya hazır olduğunda çok geç olursa? ya da kalbini almak istemiyorum. Sadece bir şans istiyorum.

Birlikte benim kadar iyi olup olmadığımızı görmek için bir şans. olacağımızı düşünüyorum.

Birkaç dakika sonra elimde ıslak kıyafetlerim ve belime doladığım havluyla banyodan çıkıyorum. Banyonun kapısını tam da onun giyinik bir şekilde dolaptan çıktığı anda açıyorum. Gözleri bana dikiliyor, fincan tabağı kadar açılıyor ve dudakları aralanıyor.

Sanki daha sonra vücudumun bir portresini yapmayı planladığı için her parçamı ezberlemeye çalışıyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı tarıyor. Boğazımı temizliyorum, ukala gülümsememi yüzümden uzak tutmak için çok uğraşıyorum ama nafile. Neredeyse ağzının suyu akıyor ve ben hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Onun bu sersemleme anını kendi avantajıma kullanıp ona yaklaşıyorum.

"Seni duşta çektiğim için özür dilerim. Muhtemelen senden bilgi almak için en iyi yol bu değildi."

"Uh-huh." Sesi milyonlarca kilometre öteden geliyor. Şu anda duş fiyaskosu umurunda bile değil.

Biraz daha yaklaştım ve giysilerimi kaldırdım. "Mağazaya gitmeden önce bunları birkaç dakikalığına kurutucunuza koymam gerekiyor."

Gözleri nihayet benimkilere dönmekten önce yutkunmasını izliyorum. Bana eğiş bir gülümseme veriyor ve başını yavaşça sallıyor.

gözleri. "Pis oynuyorsun, Henderson."

Gamzemin patlamasına izin veriyorum çünkü ben yeryüzündeki en masum adamım. "Kirli oynamak mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Sana istediğin şeye henüz hazır olmadığımı söylüyorum, sen de taş gibi vücudunu çırılçıplak evimin etrafında sergiliyorsun. Çok kabasın."

"değilim. Havlu ."

Gözleri tekrar karnıma düşüyor, sonra inleme ile hırlama arasında bir ses çıkartıyor ve odayı hiç kimsenin hareket ettiğini görmediğim hızlı terk etmek için dönüyor. O *Flash*.

Görüş alanından çıktıktan sonra bağılıyor, "Lanet olası kurutucu koridorun sonunda sağda. Onu kullan ve sonra kıyafetlerini giy!"

Gülümseyip odasından çıkarken gözlerim makyaj aynasının köşesine sıkıştırılmış küçük bir sarı kâğıt parçasına takılıyor. Stacy ile çekilmiş bir fotoğrafın arkasına gizlenmişti ama hemen tanıdım. Kağıdı saklandığı yerden çıkarmadan önce June'un izlemediğinden emin olmak için kapıyı kontrol ediyorum.

Bunun düşündüğüm not olduğunu doğruladığımda midem sıkışıyor. Onu tekrar görmek beni hemen o güne, onuncu sınıfta ders sırasında yazdığım güne geri götürüyor. June beyaz kazağına bir gazoz dökmüştü ve herkes bütün gün onunla durmadan dalga geçmişti. Gerçek bir zorbalık yoktu ve alaylar sadece arkadaşlarından ve erkek arkadaşından geliyordu, ama yine de onun bu konuda iyi bir sporcu oluyorum kahkahasının ardındaki aşağılanmayı görebiliyordum.

Ben de ona şu notu ilettim: *Soda içinde çok şirin görünüyorsun.*

Bu ona lisede yaptığım tek açık iltifattı. O zamanlar bunun onun için bir şey ifade ettiğini düşünmemiştim. Mektubu okudu, buruşturdu ve hala onunla dalga geçtiğimi düşünüyormuş gibi gözlerini devirdi.

Ama anlaşılan onun için düşündüğümünden daha önemliymiş. Tekrar düzeltip bunca zaman saklayacak kadar.

Ve şimdi düşünüyorum da belki zamanımız tükenmez... belki bu sefer doğru yaparız.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

HAZİRAN

Oh, *Ryan, Ryan, Ryan.*

Evimde yarım saat havluyla dolaşabileceğini sanıyor.

-Evet, *kıyafetlerinin* kuruması *tam otuz dakika sürdü* ve sonra ben onun elinde oyuncak mı olacağım? Randevu için yalvaracak mıyım? Beni öpmesi için?

Ha!

O haklı.

Marketten döndükten sonra tezgahın üzerine oturmuş, Ryan'ın mutfağımdaki hareketlerini izliyorum ve JUST KISS ME ALREADY diye bağırmamak için kendimi zor tutuyorum. The Black Keys'i açmış ve buzdolabına ürünleri koyarken mırıldanıyor. Bununla başa çıkamıyorum.

Havlunun içinde, ıslak saçları her genç kızın seksi cankurtaran fantezisi gibi savrulmuş haldeki düşünceleri zihnimde yanıp sönüyor. Tavalar yüzlerce kilo ağırlığında mı? Ryan'ın vücudu onunki gibi yontulduğu için öyle olmalı. Karın kasları altı mükemmel raf gibi. İstesem üzerlerine bir şeyler depolayabilirim.

Bu, Famous Amos kurabiyeleri paketinin tekrarı. Bir ay boyunca diyet yapmıştım; dudaklarımdan bir parça şeker bile geçmemişti. Tüm bu süre boyunca zihnim sürekli olarak kilerimin arkasında saklı duran açılmamış kurabiye kutusunun farkındaydı. Dolabımı açtığımda kutuyu göremiyordum, çünkü o kadar arkaya ki almak için bir tabure bulmam gerekiyordu. Ama *her zaman* orada olduğunu biliyordum eğer bir gün kendimi kaybedip bir kurabiye yersem, bu diyetimin sonu olurdu. Bütün kutuyu yedim. Ve tahmin edin ne oldu? Yedim.

Şimdi, Ryan benim kurabiye kutum.

Küçük bir öpücük ve diyetim tarih olacak.

Ryan'ı yakalayıp ağzını kendime doğru çekme düşüncesi avuçlarımı terlettiğinde, zihnimi daha üretken işlere -telefonumda amaçsızca gezinmek gibi- yöneltmenin zamanı geldiğine karar veriyorum.

Kaydırarak açıyorum ve aşağı bakıyorum, ama dürüst olalım, neye baktığımı gerçekten *göremiyorum* çünkü çevremi mutfağımdaki adama odaklamış durumdayım.

Ryan'ın sesi beni zıplatıyor. "Eski sevgilini hâlâ takip etmenin bir nedeni var mı?"

"Ha?"

Başını telefonuma doğru eğdiğini görmek için tam zamanında bakıyorum; gözleri doğramakta olduğu patatese odaklanmış. "Bu sabah eski sevgilinin nişanlandığını paylaştığını söylemiştin. Seni bu kadar incittiyse neden hâlâ onu Instagram'da takip ettiğini merak ediyordum."

"Oh." Telefonumu kenara koydum. Zaten dikkatimi dağıtmıyordu. "Bilmiyorum. Ben sadece..." Tanrım, bunu itiraf etmek istemiyorum. Utanç verici olduğunu söylemek hafif kalır. Ama Ryan'a hayatımla ilgili kimsenin bilmediği bir şey söyledim zaten. Bunu da içimden atabilirim. "Ara sıra profilini kontrol ediyorum, belki onu son gördüğümünden beri yüzünde yeni bir ben çıkmıştır diye." *Lütfen benimle dalga geçme.*

Sırıttıyor. "Anladım."

"Öyle mi?" Başını sallarken yüzünde sessiz bir gülümseme var.

Kes, kes, kes.

Bıçağı kesme tahtasının üzerinde süzülüyor ve söylemediği daha fazla şey olduğunu hissediyorum, bu yüzden biraz araştırma yapıyorum. "Instagram'da takip ettiğin eski bir kız arkadaşın falan mı var?"

Başını sallıyor ve gözleri kesme tahtasına tekrar odaklanmadan önce bir anlığına bana kayıyor. "Eski sevgilim değil."

Yutkunuyorum ve oynadığımız bu yeni oyun yüzünden kalbim hızla çarpıyor. "Hmm... ilginç. Yani takip ettiğini kimsenin bilmesini istemediğin biri mi?"

Ryan bıçağını bırakıyor ve bana doğru yürüyor. Bakışları benimkilerle sabitlendiğinde karnım sıkışıyor, sonra iki kalçamdan tutup beni yana kaydırıyor, böylece engellediğim çekmeceyi açıp bir kepçe çıkarabiliyor. Ama henüz pişirme işleminde kepçeye ihtiyaç duyacak kadar ilerlememişti. Yakalandı. Gereksiz aleti kesme tahtasının yanına bırakıyor ve başka bir patatese başlıyor ama konuşmuyor.

"Ee, şu gizemli kadın. Ondan hoşlanıyor musun?"

"Sence bu oyun ne kadar süreceğ? Çünkü yemek yapmak için yardımına ihtiyacım var." Benim yardımına ihtiyacı yok.

Ryan prova yemeği için inanılmaz bir menü hazırlamıştı. Kırmızı şarap sosunda kavrulmuş mevsim sebzeleriyle Toskana usulü kızarmış somon balığı ve tatlı olarak da Stacy'nin hemen veto edip eline yıpranmış, elle yazılmış bir tarif tutuşturduğu çikolatalı vişneli tart. Stacy'nin istediği prova yemeği menüsünü okurken Ryan'ı hiç bu kadar kederli görmemiştim: annesinin evinde defalarca yediğim patates parçalı tavuk, eski usul patates püresi, tereyağına bulanmış yeşil fasulye ve ev usulü peynirli makarna. Sanırım Ryan ağlamak istedi. Çok hoşuma gitmişti.

"Sadece itiraf ettiğini duymak istiyorum," diyorum memnun bir sırıtışla. Duruyor ve bana eriyen bir alevle bakıyor. "Neyi itiraf edeyim?"

Onun dikkati altında kendime olan güvenim sarsılıyor. Bir dakika önce, bu oyundan zevk alıyordum. Şimdi, görüyorum ki, klasik Ryan tarzında, durumu tersine çevirmiş. Sahne ışığı artık onun üzerinde değil. Kalbimin doğru olmasını umduğu sözleri yüksek sesle söylemek zorunda olan benim. Ama de... Bunların hepsi kafamın içinde olabilir.

"Boş ver." "Neyi itiraf edeyim, June?"

"Hayır, bu aptalcaydı. Hayatımıza devam edelim." Bana bakmaktan vazgeçmesini istiyorum ama vazgeçmiyor. Bu oyunu zorladığım için kendime kızıyorum. Bugün daha fazla darbe alamam ve kendimi utanç içinde bıraktım.

"Sana neyi itiraf etmemi istiyorsun?"

Ne var biliyor musun? Güzel. On sente varım, bir dolara varım. Hadi bakalım.

Sahte cesaretimi topluyorum ve onun sert bakışlarına karşılık veriyorum.

"Bunca yıldır benim için yanıp tutuştuğunu itiraf et."

Cüret aramızda süzölüyor ve beni duyduğuna dair tek kanıt, ağzının köşesinin en ufak bir şekilde kalkması. "June, bunca yıldır senin için yanıp tutuşuyordum."

Sözleri beni devirdi. Etrafımda döndürüyor. Düzgün göremeyene kadar kafamı karıştıyor. Ryan'ın yüzü ciddi. Az önce söylediklerinde gerçekten ciddi ve bunu itiraf etmesi midemi alt üst ediyor. Hiçbir şey söyleyemiyorum. Dilim küçük, düzgün bir fiyonkla bağlı.

Sessizliğim karşısında sırıtıyor ve işine geri dönüyor. Bu fırsatı yüzüne gülmek için kullanmalıyım. *Sonunda* savaşımızı kazanabilirdim. Şimdi ve burada,

Zafer iddia edebilir ve toprağa bir bayrak dikebilirdim. I bunu yapmalısın. Ben yapmam. "Bana hiç çıkma teklif misin?"

Ryan'ın sözlerime atlamasını ya da irkilmesini istiyorum ama tabii ki bunu yapmıyor. Kendine olan güveni onu bu kadar çekici kılıyor. "Daha bir saat önce bana hazır olmadığını söyledin. Bir şey mi değişti?"

Bir Geylerin değıtiğı kesin, ama Ryan "a karğı bir Geyler hissetmektense ondan etkilendiğimi itiraf etmek daha güvenli geldiğı için bağıka bir gerçeğı söylüyorum. "Evet. Karın kaslarını gördüm. Belki bir randevudan zarar gelmez diye düşündüm."

"Hayır, teşekkürler."

"Ne?" Hemen kalkanımı geri toplamaya başladım. Bunun bir numara olmadığını düşünmem gerektiğini bilmeliydim.

Sesimdeki gerginliğı duymuş olmalı, çünkü bana dönüp omuz silkiyor. "June, senin tek ve son randevular zincirindeki bir sonraki erkek olmakla ilgilenmiyorum. Senden hoşlanıyorum -uzun zamandır hoşlanıyorum- ve bunu saklamaktan bıktım. Bize bir şans vermek istiyorum ama tek bir randevu benim için yeterli değıl. Kuralından vazgeçmeye hazır mısın?"

Evet.

"Hayır."

Başını sallıyor ama çoğı erkeğın yapacağı gibi sinirlenmiyor. "Tamam o zaman." Derin bir nefes alır ve ellerini mutfak havlusuna siler. "Buraya gel ve patates püresi yapmama yardım et."

Bir yanım bu konuyu konuşmaya devam etmemiz gerektiğini düşünüyor. Bir yetişkin gibi duygularımı tezgâha dökmeli ve ona ondan korktuğumu söylemeliyim. Onu sevmekten ve onun benden uzaklaşmasından korkuyorum. Ama yapamıyorum. Kelimeler kımıldamıyor.

Tezgâhtan kayıyorum ve daha önce ne kadar az tuttuğumu bilseydi bana vereceğini sanmadığım büyük bir bıçak uzatırken yanında durmak için hareket ediyorum. Yine de kaygan patatesi tutup bıçağı içinden geçirdiğimde bu gerçek anlaşılıyor. *Güzel ve yavaşça. İşte böyle. Sakin ol. Ve bir kesim tamamlandı!*

Bıçak kesme tahtasıyla birleştğinde bir ses çıkarıyor ve birisinin bana altın madalya vermesi gerektiğini hissederek gülümsüyorum. Belki *Top Chef* hâlâ seçmelere katılıyordur?

"Şaka yapıyor olmalısın." Ryan'ın pek de hevesli olmayan sesi başımı kaldırıp ona bakmamı sağlıyor.

"Ne? Ben yaptım! Şu sağlam kesiğı bak!"

"Bu süreçte bir milyon yaşına girdim."

Birileri abartmayı seviyor. "Hız her zaman birinci önceliğin midir?" Ona alaycı, çapkın bir bakış atıyorum ama yemi yutmuyor. Yine de ağzının kenarının seğirdiğini görüyorum. Onu öpmek istiyorum.

"Bıçak kullanmayı nasıl bilmezsin?"

Omuz silkiyorum. "Bütün gün hamurla çalışıyorum. Çok nadiren keskin bir şey kullanmak zorunda kalıyorum."

"Tamam, bugün öğreniyorsun." Sesindeki otorite çekiciliğini hiçbir şekilde azaltmıyor.

Ryan'ın arkamdan yaklaşıp bıçağı almasına ve bana nasıl kullanılacağını öğretmesine hazırım. Vücudunu benimkinin yanında tutacak ve bana bir patatesin nasıl düzgün dilimleneceğini gösterirken nefesi kulağımı gıdıklayacak. Nasırlı eli benimkini örtecek ve onun dokunuşuyla tüm vücudum ürperecek. Dünyanın en seksi yemek dersi olacak ve boynumu öptüğünde evimin camları buğulanacak, bıçak dersi unutulacak. Muhtemelen beni döndürüp kanepeye taşıyacak ve-

"June!" Elini yüzümün önünde sallıyor ve ben gözümü kırpmıyorum. "Nereye gittin sen?"

Yanaklarım kızarıyor, fark etse bile yorum yapmıyor. Yaklaşmakta olan dersime -tüm işime- çok dalmış durumda. Bıçağını kaldırıyor ve aynısını yapmam için başını sallıyor. *Süper*. Sanırım vücutlarımız arasında o kadar geniş bir boşluk varken bıçakla çalışma konusunda gerçekten bir ders alıyorum ki, dirseklerimizin birbirine değmesi için gerilmem gerekecek. *Ne kadar seksi*.

Sonraki on dakika boyunca Ryan, bıçağın kesme tahtasından hiç ayrılmaması gerektiğini ve bıçağın ileri geri sallanarak patatesi daha hızlı kesmemi sağlaması gerektiğini anlatıp duruyor. Dürüst olmak gerekirse, çok sıkıldım. Bu lanet bıçak umurumda bile değil. Bu yan yana çörek yaptığımız zamanlara hiç benzemiyor. Onun yerine Ryan'ın kaşları çatılıyor ve ciddi, neşesiz.

Çalışmama ara verip ona bakıyorum. "Biliyor musun, yemek yapmayı hakkında hiçbir fikrim yoktu - lisede yani," diyorum, bıçağı farklı açılarda sallamanın çeşitli teknikleri hakkındaki monologunu bölerek.

Donup kalıyor ve gözlerinde bir şeyin parladığını görüyorum.

"Hayır mı? Ha." "Bundan hiç bahsetmedin. Bir kere bile."

Dikkatini tekrar işine verdi. "Pek şaşırtıcı değil. O zamanlar kızdırmaya çalışmadığımız sürece hiç konuşmazdık." Haklı.

Ve Şimdi bu kalbimi kırıyor. Boşa geçen onca yıl.

"Peki, Şimdi söyle o zaman." Kalamı tezgâha yaslıyorum ve ona bakıyorum. "Bu işe ne zaman bulaŐtın?"

"June, yapmamız gereken çok Şey var. Prova için hazırlanmadan önce akşam yemeğini hazırlamaya odaklanalım."

Oh, anlıyorum. Hayatımla ilgili her Şeyi anlatmamı bekliyor ama tüm sırlarını içinde mi saklıyor? Hiç sanmıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi eğlenceye yakın çıkıyor.

"SENİ...DUŞA...TAŐIYACAGIM!"

I syleile

Kollarım Ryan'ın devasa bedenini sarmış, tüm gücümü kullanarak onu yerden kaldırmaya çalışıyordum. Lütfen biri Süpermen'i çağırsın. Bu işi yapabilecek tek kişi o. Ryan açıkça kurŐundan yapılmış. "Kendini hafiflet!"

Gülüyor, arkasını dönüyor ve beni koltuk altlarımdan tutup tezgâhtaki tneğime geri oturtuyor (görünüşe göre dilimleme bölümünde o kadar da yardımcı olamamıŐım). Onun beni bir bez bebek gibi hareket ettirebilmesini ve benim onu bir santim bile itemememi gülünç derecede adaletsiz buluyorum.

Ama ben o kadar kolay caymıyorum. Lavabo fıskiyesine uzanıp Ryan'ın göğsüne niŐan alıyorum ama sırlarını dökmesini beklemiyorum. Beklemiyorum. Soğuk suyu açıyorum ve onu makineli tüfek gibi patlatıyorum. Diğer adıyla su tabancası.

Omzu zıplıyor ve bıçağı tezgâhın üzerine düŐürüyor, ama bu ondan aldığım en büyük irkilme. Ellerini tezgâha dayıyor ve bir savaş kahramanı gibi soğuk suyu içiyor. Sonra yavaşça bakışları bana kayıyor ve derinliklerinde misilleme görüyorum. Kara gözleri alev alev parlıyor.

lme yaklaŐtığında onu hissedebileceğini söylerler. Şimdi hissediyorum.

Lavabo spreyini bırakıp tezgâhın üzerine fırlıyorum ve adadan diğer tarafa atlıyorum. Ryan hızlı ama. Mutfak adasının etrafından dolanıyor ve bana doğru koşuyor. Beni yakaladığında ne yapacağını bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum.

n kapıdan koşarak çıkıyorum, arka baheme doğru koşarken gurur duymadığım bir Şekilde ciyaklıyorum. Ryan'ın topuklarına yaklaŐtığını hissediyorum ve omzumun üzerinden baktığımda sırlıŐıklam gömleği yerine kilometrelerce uzunlukta, bronzlaŐmıŐ karnını gördüğümde adımlarım duraksıyor. Onu ne zaman çıkardı ve ben bunu nasıl gözden kaçırdım?

Yere sertçe iniyorum.

Daha iyi bir adam yaralanmadığımdan emin olmak için kontrol ederdi. Ryan o adamlardan biri değil.

Yere atlıyor ve ben gülmekten çılgık atana kadar parmaklarını kaburgalarımın geçirebilmek için beni yere yapıştırıyor. Ne cüretle benim çok gıdıklandığımı hatırlar! Onu öldürmek istiyorum. Ya da ellerimi karın kaslarında gezdirmek. Bu ikisinden biri.

Sonunda işkence sona eriyor ve gözlerimi açıyorum. Gülümsüyordu. Sıcak, yürek burkan, hadi bunu sonsuza dek yapalım türünden bir gülümseme ve kalbimin etrafındaki buzdan bir parçanın koptuğunu hissediyorum. Keşke bu kız ben olmasaydım. Kalbini camdan yapılmış gibi koruyan kız. Hâlâ beni sıkıştırıyor ama ağırlığını dirseğine verip diğer eliyle dağınık saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken gözlerinde yeni bir şefkat var.

"Annemle yemek yapardık," diyor sessizce ve hem hızlı nefes alışı hem de gülümsemem daha yumuşak bir şeye dönüşüyor. "Ne zaman kötü bir gün geçirsem ama bunun hakkında konuşmak istemesem, beni mutfığa çekerdi ve birlikte bir şeyler pişirirdik. Bu bizim olayımızdı. Yaptığımız şey fırından çıktığında, canımı sıkan her şeyi ona anlatmış olurdum. Ve bir şekilde, onun beni dinlemesi bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu." Hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Öldüğü gün mutfığa girdim ve en sevdiğim lazanyayı pişirdim. Bittiğinde çöpe gitti çünkü o öldükten sonra bir süre iştahım yoktu ama yemek yapmaya böyle başladım. Onu böyle hatırlıyorum."

"Bilmiyordum."

Başparmağı çenemde geziniyor. "Çünkü sana söylemedim." "Keşke o zamanlar bilseydim."

"Sorun değil. O öldükten sonra kendimi en kötü hissettiğim zamanlarda bana iyi davranmıştın. Sanırım aramızdaki tek ateşkes buydu."

"Evet, ama yine de. Keşke sen ve annen hakkında bunu bilseydim - yemek yapmayı sevdiğinizi. Söylediğinden daha çok acı çektiğini. Keşke seni o zamanlar tanısaydım."

"O dönemle ilgili pek çok şey diliyorum. Eğer geri dönebilseydim, her şeyi farklı yapardım."

Ama geri dönemeyiz. Dönebilseydik bile, o gerçekten bir şeyleri değiştirir miydi? "O zamanlar aramızdaki şeyler farklı olsaydı, Fransa'ya gidip şef olmayabilirdin. Sevdiğin bir şeyi yapma fırsatını kaçırmış olurdun."

Gözleri ilk kez benimkilerden ayrılıp dirseğinin ağırlığını taşıdığı yere kayıyor. "Doğru."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Bunu , değil mi?"

O koyu kahverengi gözler benimkilere kayıyor ve ben onları okuyamıyorum. Ağzını açıyor ama daha kelimeler dökülmeden garaj yolumda bir araba kapısının kapandığını duyuyorum. İkimiz de sarsılarak birbirimizden uzaklaşıyoruz ve kardeşim Jake ile yeğenim Sam'in sırttan yüzlerine bakıyoruz.

"Hey, June. Görüyorum ki *düşmanın* burada."

Yanıma uzanmış, gömleksiz, yüzünde boktan bir sırtışıla Ryan'a bakarken yüzüm alev alev yanıyor. Onu kendimden uzaklaştırırken aynı anda kardeşime bakıp "Ondan nefret ediyorum" diyorum.

Jake'in kaşları bir kalkıp bir , "Evet. Öyle görünüyor."

Devam et ve Jake'in adını da öldüreceğim insanlar listeme ekle.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

HAZİRAN

"Eee," diyor Jake kanepeme uzanıp kollarını arkaya doğru uzatırken. "Odadaki fil hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır," diyorum, Ryan, Sam ve Daisy'nin az önce gözden kaybolduğu arka kapıya doğru bakarak.

Daisy Sam'in nöbete yardımcı köpeği ve her yere onunla birlikte gidiyor. Bu sabah bir dişçi randevuları vardı ve Daisy'nin en iyi şekilde davranması gerekiyordu, bu yüzden Sam onu arka bahçeye götürüp top attı ve uzun bir çalışma sabahından sonra biraz eğlenmesini sağladı. Ryan köpekleri çok sevdiğini ve kendisinin de gitmek istediğini söyledi ama bence sadece bana ve Jake'e arkasından dedikodu yapmamız için bir dakika vermeye çalışıyordu. Neden gittikçe daha iyi oluyor?

"Arabayı çektiğimde ikiniz *oldukça* rahat görünüyordunuz." Jake'in yüzünde Büyük Kanyon büyüklüğünde bir sırıtış vardı.

"Hayır dedim. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Oh, hadi ama. Evie ve ben çıkarken Evie ve Jake'in *ağaçta oturmasını* kaç kez söyledin? Sanırım seni biraz kızdırabilirim. Bu benim kardeşlik görevim."

"Evie ve Jonathan bugün nerede?"

Jake gülüyor. "Güzel saptırma."

Gülümsüyorum. "Bunu en iyisinden öğrendim."

"Tamam. Boş vereceğim. Yeni yavru köpeklerin yetiştirilmesine yardımcı olacak yeni bir gönüllü grubunu eğitiyor. Jonathan'ı da yanında götürdü."

Jake ve Evie ilk kez böyle tanıştılar. Southern Service Paws adında bir hizmet köpeği organizasyonunu yönetiyor. Sam epilepsi hastasıydı ve nöbetleri sırasında ona yardımcı olacak bir köpeğe ihtiyacı vardı ve Jake'in de kendisine ve Sam'e yardım edecek bir kadına ihtiyacı vardı.

hayatlarını tekrar bir araya getirdi (gerçi o sırada bunun farkında değildi). Evie her iki durumda da yardımcı oldu. İki yıl önce evlendiler ve geçen yıl küçük yeğenim Jonathan'ı dünyaya getirdiler. Temel olarak, Instagram'da hızlıca geçip gitmek isteyeceğiniz türden bir hayatları var çünkü o kadar sevimliler ki mideniz bulanıyor. Ve kışkandırıyor. Onları seviyorum.

"Harika, harika, harika," diyorum, kapıya doğru bakmaya devam ederken gergin bir enerjiyle seğiriyorum. Sanırım Jake sözümüzü kesmeseydi Ryan ve ben öpüşecektik. Muhtemelen hâlâ öpüşüyor olurduk ve bu gerçikle ne yapacağımdan emin değilim. Tüm bunlar hakkında Jake'le konuşmam gerekiyor ama çok korkuyorum. Bu Ryan'la aramızda olanları gerçek kılacak.

Jake zıplayan dizime eğlenerek bakıyor ve "Onun hakkında konuşmak istemediğine emin misin?" diyor.

"Kesinlikle hayır."

"Onu son gördüğümünden beri büyümüş." "Evet."

"Biraz da kas yapmışsın."

Ona sinirli bir bakış attım.

Gülüyor. "Pekâlâ, dünkü toplantı nasıl geçti?" Stacy'nin potansiyel bir alıcıyla ayarladığı ikinci görüşmeden bahsediyor.

"Harika geçti!" Aşırı bir coşkuyla söylüyorum. "Gerçekten mi?"

"Gitmeden önce onunla öpüşürsem biraz daha fazla ödeyeceğini söyleyene kadar."

"Ah. Ona yumruk attığında kanadı mı?"

"Düğünden önce parmak eklemlerimi incitme riskini almak istemedim, bu yüzden onun yerine yanağında güzel bir tokat izi bıraktım."

Jake hiç şaşırmamış gibi başını sallıyor. Beni yaptığım herhangi bir şeye şaşırmayacak kadar iyi tanıyor. "Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"Birinci kare. Ama bence Stacy bunu bilerek yapıyor - kötü potansiyel alıcıları sıraya diziyor."

Jake kaşlarını çattı. "Neden?"

"Yarısını satın almamı ve tam sahibi olmamı istiyor."

Jake'e bakmamak için direniyorum. Baktığımda ne göreceğimi biliyorum. Gülümseyecek ve beni cesaretlendirecek çünkü sanırım Darlin' Donuts'ı ortağım olmadan da iyi yönetebileceğime gerçekten inanıyor. Keşke onun güvenini paylaşabilseydim.

"Neden yapmıyorsun?"

Neyse ki sözümüz kesildi ve Stacy ilk önerdiğinden beri aklımdan çıkmayan soruya cevap vermek zorunda kalmadım. *Neden yapmıyorsun?* Neden bu kadar korkuyorum? Aslında bu soru hayatımın iki alanına uygulanabilir. Bunlardan biri de oturma odama karnımı şişiren bir gülümsemeyle girmek. Sam sürekli Ryan'a bakıyor ve sanırım onun da midesi bulanıyor. Tanrıya şükür gömleğini geri giydi.

Jake ayağa kalktı ve gitmesi gerektiğini söyledi. Öğleden sonra Sam'i bana bırakacak çünkü birkaç saatliğine ofise gitmesi gerekiyor. Ve *Tanrıya şükür*, çünkü birlikte geçirdiğimiz sabahtan sonra Ryan'la birkaç saat yalnız kalmak konusunda kendime güvenmiyorum.

Jake ayrılmadan hemen önce kocaman bir gülümsemeyle Ryan'a dönüyor ve el sıkışıyorlar. Bu bana iki nedenden dolayı garip geldi. 1) Jake, Ryan'la aramızdaki ömür boyu sürecek kan davasını biliyor ve onun elini sıkıktan fazlasıyla memnun görünüyor. 2) Onları en son mezuniyet töreninde birlikte görmüştüm ve Jake Ryan'dan çok daha yaşlı görünüyordu. Şimdi ise sadece el sıkışan iki yetişkin gibiler.

Hepimiz ne zaman büyüdük?

"Seni tekrar görmek gerçekten çok güzeldi Ryan," diyor Jake ve *o da ne?*

Yıllar boyunca Ryan hakkında ona anlattıklarım göz önüne alındığında, adamı görmenin gerçekten iyi bir şey olduğunu düşünmemeli.

"Öyle mi?" Gözlerimi kısarak soruyorum, acaba Jake arkadaşlarından biri Ryan'ın arabasını dışarıda ararken oyalanıyor olabilir mi? Bunu ummam yanlış mı?

Jake sırtlıyor. "Elbette. Ne zaman başka bir adam küçük kız kardeşimi korumaya yardım etse, hayat boyu saygımı kazanır."

Ne kaçırdığımı merak ederek Ryan ve Jake'in arasına bakıyorum.

"Korumak mı?"

Jake, Ryan'a komplocu bir bakış atıyor. "Bırakayım da ona sen söyle. Benim gitmem gerek." Sam'i öpüyor, Daisy'nin başını okşuyor ve sonra gidiyor.

Ellerim kalçalarımda Ryan'a dönüyorum. Korkmuş görünmüyor (tabii ki), bu yüzden Sam'e de yapmasını söylüyorum. Şimdi dehşete düşmüş olmalı. Ryan'ın iki Broaden kızı Wonder Woman pozunda duruyor ve biz de ciddiiz.

Sam'e bakıyor ve çikolata gözlerinin küçük yeğenimi hipnotize ettiği anı görebiliyorum. "Teyzen saçmalıyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sam'in kolları iki yana düşüyor ve kirpiklerinin altından utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Ha ha. Evet. Çok aptalca davranıyor," diyor küçük hain.

bir daha asla pembe rujumu ödünç alamayacaksın. On altı yaşına geldiğinde ve bir erkekle geç saatlere kadar dışarıda kaldığında seni korumam için iyi şanslar! Artık senin için havalı June Teyze yok, küçük hanım.

Bir yastık alıp Ryan'ın kafasına fırlatıyorum. "Bana ne yaptığını söyle."

Saldırımını savuşturarak gülüyor. "Diyelim ki 16. doğum gününde erkek arkadaşının lastikleri gizemli bir şekilde patladığında, benim için o kadar da gizemli değildi."

"BUNU YAPTIĞINI BILİYORDUM! Özellikle de bir anda ortaya çıkıp beni *nazıkçe* eve bırakmayı teklif ettikten sonra, Isaac'ın kalıp çekiciyi beklemesine neden oldun!"

"Sadece ben değildim. Jake de yardım etti."

"Ne?" Omuzlarımdaki gerginlik artıyor. "Neden?"

"O günün erken saatlerinde soyunma odasında Isaac ve arkadaşlarına kulak misafiri oldum. Hepsi, Isaac'ın yapabilecekleri üzerine bahse girmişlerdi..." Duraklıyor ve Ryan'ın her sözüne sanki Shawn Mendes'in kişisel konutunun tam adresini veriyormuş gibi asılan Sam'e bakıyor. Ryan tekrar bana bakıyor ve söyleyeceği şeyi düzeltiyor. "O gece senin bekaretini *bozup bozamayacağı* üzerine bahse girdiler."

Çenem düşüyor ve neyse ki Sam bunu fark etmiyor. "Bir çocuk neden June Teyze'nin çiçeklerini almak istesin ki?"

Ryan gülümsüyor ve gamzesi bana Sam'in çok sevimli olduğunu düşündüğünü söylüyor. "Bazı erkekler kızların çiçeklerini almayı gerçekten seviyor."

"Bu kulağa çok kaba geliyor."

"Öyle. O çocuklardan uzak dur," diyor Ryan, Sam'in saçlarının tepesini okşayarak. Gözleri kalp emojileriyle doluyor. Tam anlamıyla aşık olma moduna giriyor.

Ryan'a bakıyorum ve o da içimdeki paniği görüyor olmalı ki Sam'den mutfağa gidip ellerini yıkamasını istiyor çünkü ona patatesin nasıl düzgün kesileceğini gösterecek. Benim aldığım sıkıcı dersi alsa iyi olur.

"Jake bu işe nasıl karıştı?" Sam köşeyi dönüp mutfağa girdiği anda soruyorum.

"Öğrenir öğrenmez ona söyledim. Onun önerisi gidip Isaac'ın ağzını burnunu kırmamızdı ama ben onun yerine lastiklerini kesmeme yardım etmesi için onu ikna ettim, böylece bir şey olmadan seni eve götürebilecektim. Kardeşinin ilk gerçek erkek arkadaşını dövmesinden daha az utanç verici olacağını düşündüm. Ve kısa bir süre sonra ondan ayrıldın, yani her şey yolunda gitti."

Mmhmm, evet, sanki onunla ilgili algım aniden tersine dönmüyormuş gibi konuşuyor ve devam ediyor. Gidip uzanmam lazım. Bugün çok fazla şey açığa çıktı.

Bakışlarımı Ryan'a sabitliyorum ve onun güçlü çenesini, koyu renk gözlerini, uzun kirpiklerini ve ikinci sınıfta elmacık kemiğini neredeyse kıracak olan patlak sineğin yanağında bıraktığı küçük yara izini inceliyorum. Düz burnundan dudaklarına ve dağınık çene çizgisine doğru bir çizgi çiziyorum (artık lisedeki çocuk olmadığının bir başka işareti). Yüzünün her santimini inceliyorum çünkü sonunda *onu* gerçekte olduğu gibi görüyormuşum gibi hissediyorum - Ryan'ın bütün resmini ilk kez görüyorum.

"Ne?" diye soruyor sonunda, yüzünde temkinli bir ifadeyle.

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "asla kötü adam olmadın, değil mi?"

Ryan'ın gözlerinde muzip bir parıltı belirdiğinde hava değişiyor. Odanın içinden geçip önümde duruyor ve kulağıma doğru eğilirken hareketsiz kalıyorum. Olmaması gereken bir yerimden tuvalet kâğıdı çıktığını söylemesi için hazırlanırken, sıcak dudaklarının çenemin hemen arkasında, kulağımın altındaki bölgeye konduğunu hissediyorum. Kollarımdan aşağı ürpertiler yayılıyor.

Ve sonra fısıldar, "Ben kesinlikle kötü adamdım. Sadece düşündüğün gibi sana karşı değildim."

Günün geri kalanında ve gece boyunca Ryan'ın dudaklarını tenimde hissediyorum. Sanki tenimde bir dövme bırakmış gibi. Orada, karıncalanıyor ve bana her şeyin değiştiğini hatırlatıyor.

Prova sırasında Ryan'dan uzak duruyorum. Ama siyah takım elbisesi içinde harika görünüyor, bu yüzden gözlerim odanın diğer ucundan sürekli onu arıyor. Ne zaman göz göze gelsek, içgüdüsel olarak boynumda bir daha asla yıkamayacağıma yemin ettiğim noktaya dokunuyorum. Sırf kimse o deri parçasını bir daha kirletmesin diye onu dikkat bandıyla saracağım. Orayı *Ryan'ın*ki olarak vaftiz ettim.

Ryan "ın koluna girip koridorda birlikte yürüme alıştırması yapma zamanı geldiğinde midem fıçı gibi yuvarlanıyor. Kolunun üzerinde duran elimi kapatıyor ve kendimi beyaz bir elbise giymiş ve Ryan'a ben seninim bakışı atan her kadına *na na na, boo boo* derken hayal ettiğim için kendime milyonlarca kez lanet ediyorum. Onları düğünümüze davet edeceğime inansanız iyi olur. Ben kederliyim.

Mesele şu ki, tüm bunlar gerçek hayatın kenarlarda gezindiği ve her an beni ele geçirmeye hazır olduğu bir rüya gibi geliyor.

Logan ve Stacy törenin yemin bölümünü çalışıyorlar ve Ryan'ın bakışları benimkilere saplanıyor. Başka tarafa bakmasını istiyorum ama bakmıyor. Klasik BANA BAKMAYI BIRAK işareti yaparak gözlerimi açıyorum ama o da bana şapşal bir öpücük surati yapıyor. Beni güldürdüğü için ona çok kızgıyım. Kendi etrafıma ördüğüm beton duvarlara balyoz indirdiği için. Beni bütün bu düğün partisinin önünde bir ding-dong gibi kızarttığı ve kıkırdattığı için.

Provan sonra Ryan her fırsatta bana yaklaşmaya çalışıyor ama ben kaçıyor, yan duruyor ve bulabildiğim her saksı bitkisinin arkasına saklanıyorum çünkü o beni gülümsettikçe, kızarttıkc ve içimi ürperttikçe daha da korkuyorum. Ryan'ın bana karşı hissettiklerinin sahte olduğunu biliyorum. Ya da belki sahte değil ama geçici. Hayatı buradan çok uzakta ve iki gün içinde onu geri çağırarak. Sadece o kadar süre ona direnmem gerekiyor.

Yemek sırasında üzerime bir ağırlık çöküyor, ama bunu belli etmeyi reddediyorum, çünkü bu Stacy'nin büyük günü ve bunu onun için mümkün olduğunca harika hale getirmeye kararlıyım. Bu gece ağzımın kenarlarını kulak memelerime bantlamak zorunda kalsam bile yüzümden gülümsemeyi eksik etmeyeceğim.

Ancak tüm gece boyunca gerçekten güldüğüm tek an Stacy'nin yemek sırasında Ryan'ı ayağa kaldırdığı andı. "Herkesin dikkatine! Kendi Michelin şefimiz Ryan Henderson'ın bu akşam bizim için yaptığı tüm bu lezzetli yemekler için hepimiz bir alkış alabilir miyiz?"

Ryan'ın yüzü kıpkırmızı oluyor ve adının yeşil fasulye ve patates püresiyle birlikte anılmasından dolayı için için öldüğünü biliyorum. Hızlıca bir fotoğrafını çekiyorum, çünkü bu muhtemelen onu utanmış olarak göreceğim tek an. Belki fotoğrafı büyüttürüp bastırırım. Şöminemin üzerine asarım ve hiç de ürkütücü olmaz.

Nihayet gece sona erdi ve herkes ayrılmaya başladı. Masadan kalkıp Stacy'nin parlayan yanağına bir öpücük konduruyorum ve kendimi onu kaybetmenin ne kadar acı vereceğine odaklanmamaya zorluyorum.

"Yarın o gün," diyorum ona son bir kez sarılarak.

"Yarın," diye tekrarlıyor hülyalı bir ifadeyle.

Stacy'nin omzunun üzerinden bakıyorum ve odanın karşısındaki masada oturan Ryan'la göz göze geliyorum. *Yarın* zihnimde yepyeni bir anlam kazanıyor. Yarın düğün var, Ryan'ın ziyarete gelme nedeninin sonu. Yarın, araba tekrar balkabağına dönüşecek.

Ryan'ın gözleri beni eve götürmesine izin vermem için yalvarıyor ama başımı sallıyorum.

Düşman olalım ya da olmayalım, ben hala June'um, o da hala Ryan. Hayatlarımız farklı yollardan geçti ve kesişmiyorlar. Bir erkeğin beni tekrar kırmasına izin vermeyi reddediyorum. Ab raflarına kaç tane heykelcik koyarsam koyayım.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

HAZİRAN

Gözlerimi açtığım anda, *düğün gününü* düşünüyorum.

Stacy için mutlu olmalıyım - ve oluyorum - ama aynı zamanda moralim bozuk çünkü Ryan'ın düğünden hemen sonra mı eve gideceğini yoksa yarına kadar bekleyeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. En sevmediğim günlerden biri olan mezuniyet gününün tekrarlanacağı düşüncesi midemi bulandırıyor.

Ryan'ın o gece kırmızı gözle uçtuğunu biliyorum. Nasıl? Çünkü o gece onu aramak için Logan'ın evine gittim. Sanırım itiraf ettiğim planım, beni küçük düşürdüğü için ona bir tereyağı bıçağı saplamaktı. Ama aslında içten içe fikrini değiştirmesini ve başladığı öpücüğü bitirmesini umuyordum. Eve vardığımda Logan'ın annesi bana üzgün bir bakış attı ve Ryan'ın çoktan okula gittiğini söyledi.

İlk aklıma gelen, KİM OKULDAN MEZUN OLDUKTAN SONRA OKULA GİDER?

İkinci düşüncem Ryan'ın beni bir daha görmek zorunda kalmamak için ona böyle söylemesini söylediği idi. *Üzgünüm, yapamam, saçımı yıkıyorum* versiyonu. Bu ondan daha çok nefret etmeme neden oldu.

Yıllarca Ryan'ın beni omzundan bir daha görmek istemediği bir tiftik parçası gibi attığını düşünerek içim sızladı.

Şimdi, Fransa'da aşçılık eğitimine başlayacağını biliyorum. Acaba bunu o zamanlar bilseydim, bir şey değişir miydi? Eğer Stacy ve Logan'ın *neredeyse kıyamet öpücüğünden* sonraki gün Ryan hakkında konuşmalarını yasaklamamış olsaydım, bunca zaman boyunca şampuanının sihirli bir şekilde Nair ile değiştirilmesi için kayan her yıldızda dilek dilemek yerine ona aşık olur muydum?

Artık bir önemi yok.

Bugün Stacy'nin özel günü ve gereken tek şey bu.

Yuvarlanıp telefonumu aldım ve ona bir mesaj attım.

Şu sesi duyuyor musun????

Ne sesi?

HAZİRAN: DÜĞÜN ÇANLARI!!!!

STACY: *Mutfakta dans eden yaşlı kadın gif'i*

JUNE: *Fransız öpüşen bir çiftin gif'i*

Hey, yeşil kazağım sende mi? Balayı için lazım.

Neden? Balayında kıyafete ihtiyacın yok.

June... kazağı getir. Altı aydır falan sendeydi.

HAZİRAN: ÇATIR ÇATIR ÇATIR. Kötü servis. Sizi duyamıyorum.

Üzgünüm!!!

Stacy o kazağı geri alabileceğini düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir.

Telefonum yine çalıyor ama bu sefer Stacy değil.

Kiliseye gitmeden önce erken bir öğle yemeği yemek ister misin?

Telefonumu yatağımın üzerine atıyorum ve sonraki on dakika boyunca ondan uzak duruyorum. Dişlerimi fırçalıyorum. Koşu kıyafetlerimi ve tenis ayakkabılarımı giyiyorum. Saçlarımı at kuyruğu yapıp su şişemi dolduruyorum ve bu sırada yatağımın üzerindeki telefonda ne pahasına olursa olsun kaçıyorum. Yine de Frodo Baggins'im, çünkü yemin ederim ki sesi açık olmasa bile o şeyin diğer odadan beni çağırdığını duyabiliyorum.

Şimdiye kadar beynimde, onunla neden yemeğe gidemeyeceğimin tüm nedenlerini açıklayan çok etkili bir edebiyat parçası oluşturdum. Kalbimin, acılarımın ve korkularımın etrafında dönüyor. Her şeyi Ryan'ın beni daha iyi görmesine ve anlamasına yardımcı olacak şekilde ortaya koyuyorum.

Ve sonra bu düşünce beni çok korkuttuğunda, ona bu küçük mücevheri atıyorum.

Yapamam. Üzgünüm.

Cevap vermiyor. Ve normalde koştüğüm sürenin iki katı kadar koşuyorum, Ryan "ı tekrar kaybetme düşüncesi ciğerlerimi kalbim gibi acıyla sıkıştırana kadar kendimi zorluyorum.

Gitme zamanı.

En iyi arkadaşımın düğün günü için gerekli tüm eşyaları yüklenmiş olarak kilisedeki gelin odasına girdiğimde "Eye of the Tiger "ın çalmaya başlamasını bekliyorum. Elimde bir kutu Darlin' Donuts, kolumun altında bir şişe beyaz şarap, omzumda portatif bir buharlı pişirici ve diğer elimde Stacy'nin gün boyunca giymesi için bir çift yeni, kabarık, beyaz ev terliği var. Şu anda her gelinin baş nedimede aradığı özelliklerin bir örneğiyim.

Stacy'nin özel gününde görmek istemediği kişileri uzak tutmak için hayatımı riske atmaya hazırım.

Büyük Teyze Mildred, Stacy'nin yirmi adım gelirse, aşırı güçlü hibiskus parfümü ve yanak çimdikleyen parmaklarıyla vücut kontrolü yapacağım. Logan'ın şımarık kız kardeşine de gelin odasının kilisenin gerçekte olduğu yerin tam karşısında olduğunu söylemeyi planlıyorum.

En önemlisi, törenden önceki saatler boyunca Ryan'ın bir kez bile aklıma gelmesine izin vermeyeceğim. Bir kere bile. Hem de hiç. Hiç. Onu James Dean gülümsemesi ve cankurtaran saçlarıyla gömleksiz hayal ediyorum.

Ama tekrar olmaz.

"BUGÜN SENİN DÜĞÜN GÜNÜN!!" Kapıyı tekmeleyip gelin odasına adımımı atar atmaz bağıryorum ve en iyi arkadaşımı sevimli beyaz ipek bornozuyla kanepede uzanırken buluyorum.

Stacy'nin güzel mavi gözleri parlıyor ve bir sandalyeye atlayıp şampanya kadehini havaya kaldırıyor ve benim savaş çılgılığımı tekrarlıyor. "BUGÜN BENİM DÜĞÜN GÜNÜM!!" Yüzlerimizi geleneksel düğün savaş boyası olan yumuşak pembe dudaklar, dumanlı gözler ve yumuşak kalemle çizilmiş kaşlarla boyayacağız.

Gelin partisinin geri kalanı yuh alıyor ve bağıryor ve o zaman kolumun altındaki şarap şişesinin hiç de gerekli olmadığını anlıyorum. Onun yerine kahve getirmeliydim. Boş kadehler odanın içinde gelişigüzel dizilmişti ve bu anlamsız nedimler şimdiden sarhoş olmuşlardı. Nasıl yani? Erken geldiğimi sanıyordum!

Stacy endişeli bakışımı fark edip burnunu kırıstırıyor, sandalyeden atlıyor ve düğün günü cephanemi boşaltmama yardım etmek için yanıma geliyor. "Evet, görünüşe göre bu sabah saat sekiz gibi buraya gelmişler ve bunca zamandır parti yapıyorlarmış."

"Şaka yapıyorsun."

Başını sallıyor. "Kokarcalar gibi sarhoş."

Hemen odanın içinde dolaşmaya ve herkesin elindeki çeşitli alkollü içecekleri almaya başlıyorum. Üzerlerinde pembe ipek cüppeler var ve hepsinin ağzı açık olduğu için neden bunları giyme zahmetine girdiklerini merak ediyorum.

Stacy'nin yüz ifadesinden bu kızları düğün partisinde görmekten pişmanlık duyduğu anlaşılıyor. Üniversiteden mezun olduğundan beri onları neredeyse hiç görmemiş ama eski kız kardeşlerinin düğün gününde onunla birlikte ayakta durmasının iyi bir fikir olacağını düşünmüş. Görünüşe göre ayaklarının üzerinde durabilmek için iyi bir şey yapacaklar.

İçkilerine el koyduğumda hepsi homurdanıyor ve bana *Prudish Polly* ve *Fun Sucker* diyorlar ama umurumda değil. Amacım bugün Stacy'yi korumak ve bu bütün gün yedi sarhoş parti kızına bakıcılık yapmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Yine de takviyeye ihtiyacımız olacak. Her ne kadar istemesem de, ne yapmam gerektiğini biliyorum. Daha doğrusu, kime mesaj atmam gerektiğini.

June: Merhaba. Benden çok fazla nefret etmiyorsan kiliseye bol miktarda kahve getirme şansın var mı? Beş saat içinde ayıltmam gereken yedi kız kardeş var.

Tam olarak beklemediğim bir yanıt bekliyorum ama sonra telefonum çalıyor.

Senden nefret etmediğimi daha kaç kere söylemem gerekiyor? Birkaç dakika içinde orada olacağım.

Kalbim çırpınıyor ve ona sakin olmasını söylüyorum.

"Kahve yolda," diyorum Stacy'ye, gözlerinin etrafındaki endişe çizgilerini biraz olsun hafifletmeyi umarak.

Beni o meşhur sarılmalarından biriyle sarmalıyor ki bu sarılmayı valizine koymak için getirdiğim yeşil kazaktan daha çok özleyeceğim. "Teşekkürler, Junie."

Sırtını sıkıyorum ve gözyaşı kanallarına kendilerini kontrol altına almaları gerektiğini söylüyorum çünkü erime için zaman yok.

"Oh! Senin için bir şeyim var." Beni bırakıp büyük boy bir bez çantaya uzanıyor ve içinden bir zarf çıkarıyor. İçten içe bunun en güzel anılarımızla dolu bir albüm olmasını umuyorum ama ona söylemiyorum çünkü ben havalı bir kıyım ve albümlerden nefret etmem gerekiyor. Zarfı açtığımda bir yığın iş görünümlü kâğıtla karşılaşınca hayal kırıklığına uğruyorum.

Zarfa dokunur ve gürültülü odadaki tüm sesler kaybolur. "Bunlar fırın için gelen tüm teklifler. Hepsi iyi adaylar gibi görünüyor,

Ama onlarla baş başa kalacak olan sen olduğun için seçimi tamamen sana bırakıyorum."

"Ve California'ya taşınmadan önce önümüzdeki iki hafta boyunca Meksika'da olacaksın."

"Ve bu."

"Yani aslında bana kirli işlerini yaptırıyorsun," diyorum çünkü şu anda kendimi tuzlu bir gözyaşı birikintisine dönmekten kurtarmak için yapabildiğim tek şey şaka yapmak.

Stacy biliyor. Yumuşak bir şekilde gülümsüyor ve yanaklarımı birbirine yapıştırmadan önce bir elini yüzümün iki yanına koyuyor. "Doğru seçimi yapacaksın. Bunu biliyorum." Geçerken kıcımlı tokatlamak için yüzümü bırakıyor.

Yavaşça, ciyaklayan nedimelerin ve Justin Timberlake'in sesleri bilincime giriyor ve Stacy'nin bana güzel bir ipek bornoz fırlattığını görmek için arkamı dönüyorum. Nedimler kıyafetlerimi çıkarmam için bağırıp çağırıyor ve benimle alay ediyorlar. Bir yerlerde Bayan Mable onlarla gurur duyuyor.

"Sanırım banyoda üstümü değiştirmeyi tercih ederim." Aslında vücudumdan *o kadar* da utanmıyorum. Sadece Stacy olsaydı, sorun olmazdı. Ama son zamanlarda beden imajımın kırılğan olduğunu bilecek kadar öz farkındalığa sahibim ve bu kadınların ağzından çıkacak sarhoş sözlere tam olarak güvenmiyorum.

"Seninle gelmemi ister misin?" Stacy soruyor.

Ona getirdiğim terlikleri gösteriyorum. "Hayır, ayaklarını bu küçük cennet dilimlerinin içine sokup rahatlamam gerekiyor. Ben hemen döneceğim."

Uzun kilise koridorundan kadınlar tuvaletine doğru ilerliyorum ve içeri girdiğimde ilk sıradaki kabini seçiyorum. Artık benim için ortalar yok. Kilisenin ibadethanesi yeni tadilattan geçmiş ve çok güzel görünmesine rağmen, bu banyo sanki tarih öncesi yaşam günlerinden beri ihmal edilmiş gibi görünüyor. O zamandan beri temizlenmediğine de eminim.

Kabine giriyorum ve kıyafetlerimi değiştirirken ince ipek bornozu dikkatlice kapının üzerine örtüyorum. Soyunup kıyafetlerimi kapının üzerine bornozun yanına astıktan sonra pembe ipek kumaşa uzanıyorum ve bir sihir numarası gibi diğer taraftan kayarak gözlerimin önünde kayboluyor. Bana zorla sihir yaptırılmasından daha çok nefret ettiğim bir şey yok.

Bir an için bornozumun iğrenç zemine düştüğünden ve onu giydiğimde gerçekten iğrenç bir şey yakalayacağımdan endişeleniyorum. Sonra, kıkırdamaları duyuyorum ve ardından başka bir kaybolma eylemi: kıyafetlerim.

Birisi -sanıyorum elebaşı Carly- gayet olgun bir şekilde "Gevşeme zamanı, İffetli Polly!" diye bağıyor.

Sanki üniversite yurduna geri dönmüşüz de sütyenime su balonları tıktırmışım ve her an bir şaka savaşına hazırmışım gibi onları banyodan kovalamamı bekliyorlar.

Gerçek: Üniversite günlerinde takılıp kalmış insanlar kıl dönmesinden daha sinir bozucudur.

İç çekiyorum ve hayatımdaki hangi olayların beni bir hafta içinde iki kez yarı çıplak bir şekilde bir kabine soktuğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Ayrıca telefonum da yok çünkü kotumun cebindeydi. Yani, harika. *Sadece harika.*

Bu kabinden sütyenim ve külotumla çıkıp olabildiğince hızlı bir şekilde gelin odasına geri dönmekten başka çarem yok, orada içgüdülerimin ısrar ettiği gibi her bir kadını tutup yüzlerine kötü bir şeyler karalamak yerine *Ha ha, çok komik!* diyeceğim ve öğleden sonra geri kalanında boğazlarından aşağı kahve akıtacağım. *Biliyorum. #maidofhonorgoals.*

Kapıya doğru ilerlerken iğrenç krem rengi fayans zemin soğuk ve çıplak ayaklarıma yapışıyor. Hava şimdi daha da soğuk geliyor ve kilise yetkilileri neredeyse çıplak dolaşan bir kadın için sıcaklığı daha uygun hale getirmeye ihtiyaç duymayı beklemedikleri için böyle olduğundan neredeyse eminim.

Kapıya doğru giderken kâğıt havlu dispenserine uğruyorum ve uzun, sert bir kahverengi kâğıt çıkarıp mumya gibi vücuduma sarmaya başlıyorum. Kapsama alanında pek bir şey yapmıyor ve denizkızı yüzgeci takmış gibi yürümek zorunda kalıyorum ama en azından hiç yoktan iyidir.

Banyonun kapısını aralıyorum ve koridorun her iki yönüne de bakarak etrafın temiz olduğundan emin oluyorum. Dışarı çıktığımda koridorun uzunluğu artıyor gibi görünüyor ama koridorun en ucundaki gelin odasını görebiliyorum ve kimsenin beni böyle görmeyeceğini bilerek şimdiden rahatlıyorum.

Ancak, nihai hedefimin yarısına geldiğimde ve kahverengi kâğıdı çıplak tenime sıkıca tuttuğumda, arkamda bir kapının açıldığını duyuyorum. Arkamı döndüğümde uzun bir formun etrafına yayılan kör edici ışığı görüyorum. Güzel bir elbise giyiyor olsaydım, heybetli erkek figürünün arkasında şarkı söyleyen bir melekler korusu olurdu. Ama kahverengi kâğıt havlular giyiyorum, bu yüzden onun yerine zihnimde çalan tek müzik klasik *dum dum dum*.

Kapı kapanıyor, ışık kayboluyor ve RYAN'ın orada durmuş kahve tuttuğunu ve benim de çıplak olduğumu görebiliyorum! Şey, değil. Çıplak. Eski banyo kağıdından yapılmış bir slip giyiyorum.

Çılgıncı olarak küçük bir çılgılık atıyorum ve kâğıdı kendime daha sıkı bastırıyorum. Ryan başka tarafa bakmıyor. Tamamen giyinik (ki bu kilisedeki çoğu insan için normal bir) ve bana bakıyor. Ama sadece normal giyinik değil; iki kat giyinik. Gülünç derecede yakışıklı lacivert bir takım elbise ceketini omuzlarını sarıyor ve siyah düğmeli gömleği ceketle uyumlu bir pantolonun içine sokulmuş. İnce siyah bir kravat boynunda düğümlemiş ve saçları bir dergide bir modelde görebileceğiniz kabarık bir görünümde mükemmel bir şekilde taramış.

"Arkanı dön! Bana bakmayı kes!" Fısıldayarak bağıriyorum çünkü burada neler olduğunu tüm binaya duyurmak istemiyorum. Ondan uzaklaşıyorum ve hala kahverengi kağıdın saklamadığı tüm deri parçalarımı örtmeye çalışıyorum.

Bana doğru yürümeye başlıyor ve o kurt gibi gülümsemesini görebiliyorum. "İstemiyorum."

"Seçme şansın yok!"

"Varmış gibi hissediyorum."

Şu anda utançtan ağlamak mı yoksa Ryan beni neredeyse hiçbir şey giymeden gördüğü ve bundan nefret ediyor gibi görünmediği için kontrolsüzce gülmek mi istediğime karar veremiyorum. Yine de bir kez daha yalvarıyorum. "Ryan! Lütfen. Arkanı dön."

"Tamam, tamam." Ellerini teslimiyetle kaldırıyor ve bana sırtını dönüyor. "Bunu sana bir hafta içinde tekrar sorma şansına sahip olduğum için şansıma inanmıyorum ama... neden çıplaksın June?"

"Tekrar söylüyorum, çıplak değilim. İçimdeyim-"

"İç çamaşırları. Evet, farkındayım. Kağıt havlu elbisenizin üst yarısı kaybolmuş." Bana doğru geri geri yürüyor.

Nefes nefese kalıyorum ve yere bakıyorum, kâğıdın gevşeyen ve rüzgârda uçuşan ucunu tutup yeniden kolumun altına sıkıştırıyorum. "Bu benim suçum değil. O küçük serseriler kıyafetlerimi çaldı!"

Ryan tam önümde duruyor ve elindeki kahveyi yere bırakıyor. Ceketini çıkarışını ve sonra bana doğru dönüşünü izliyorum -Gözlerini kapattı. Ceketini omuzlarıma örtecek kadar yaklaşıyor ve tekrar örtündüğümde rahat bir nefes alıyorum. İşe yaramayan kahverengi kâğıt yere düşüyor ve ayak bileklerimin etrafında birikiyor. I

Ryan'ın ceketini sıkıca üzerime çekiyor ve onun nefis kolonyasından derin bir nefes çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

Gözlerini açıyor ve gözlerinde gizlenen eğlenceli bir şey var. "Biliyor musun, giydiğin ilk bikiniyi hâlâ hatırlıyorum."

Sözleri beni gergin bir kıkırdamaya itiyor. Ben'den kalan tüm güvensizliklerim derimin yüzeyine çıktığı için titrek, gözyaşlarının eşiğinde ve biraz da histerik bir ses. "Öyle mi?"

Başını sallıyor, sırtışı artık o kadar şeytani değil ve çok daha yumuşak. "Açık maviydi ve o gün hep birlikte yüzmeye gittiğimizde köpekbalığı ve minnow oynamaya karar verdim."

Her zaman bunun benden daha hızlı ve güçlü olduğunu kanıtlamak istemesinden kaynaklandığını düşünmüşümdür. "Beni her seferinde yakaladın."

Gülümsemesi büyüyor ve sanki ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi hissediyorum. "Bundan eminim. Seni bırakmak zorunda kalmaktan nefret ettim."

"Havuzda mı?"

Bakışları benimkileri tutuyor ve bir an sessiz kalıyor. "O zaman da."

Sonra bir bakıyorum, Ryan'ın kolları beni sarıyor ve sanki kaybolmamdan korkuyormuş gibi bana sarılıyor. Başımı öpüyor ve tüm bu şefkat beni parçalara ayırıyor. "Kahveyi senin için oraya taşımamı ister misin?"

"Hayır," diyorum gömleğinin içine. "Alabilirim." Çünkü Tweedle Perv ve Perviers'i görmesini istemiyorum.

"Ceketim biraz sende kalsın ister misin?"

"Evet, lütfen." Ve onu sıkarak çıkarmaya çalışmayı, seksi kokusundan damlaları, o Chicago'ya döndükten ve ben yalnız, ürkütücü bir yaşlı hizmetçi olduktan sonra yılda sadece bir kez açıp koklamama izin vereceğim bir kutuya çıkarmayı planlıyorum.

"June?"

"Öyle mi?"

"Çok güzelsin."

İşte o an kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Hiç bu kadar savunmasız ve aynı zamanda güvende hissetmemiştim.

Bir Gey söylemek istiyorum, ama söylersem kelimeler yerine gözyaşlarımın dökülmesinden korkuyorum. Bu yüzden Ryan "ı bırakıp eğilerek yerden kahve kutusunu alıyorum ve koridordan gelin odasına doğru ilerliyorum. Ryan "ın hâlâ beni izlediğini anlamak için arkama bakmama gerek yok.

Kapıdan içeri giriyorum, kapıyı kapatıyorum ve 80'lerin klasik filmlerinde olduğu gibi kukla bir gülümsemeyle arkama yaslanıyorum.

"Bu sana aldığım bornoz değil," diyor Stacy ve bana yalnız olmadığımı hatırlatıyor.

Nedimelerin hepsinin gözleri bana çevriliyor ve erkek takım ceketi giydiğimi gördüklerinde ciyaklamalar ve ıslık sesleri yükseliyor. "Size gevşemenin daha eğlenceli olduğunu söylemiştim! Şimdi buraya gelin ve bir isim seçin."

"Bir isim mi?" Bir sonraki işkence biçimlerinin -yani eğlencelerinin- ne olduğunu bilmekten çekinerek soruyorum.

"Evet," diyor Carly (yüzük lideri). "Her bir sağdıcın adını bir kâğıda yazdık ve buraya koyduk." Küçük bir torbayı yüzüme doğru sallıyor. "Her birimiz bir isim çekeceğiz ve kimi alırsanız o gece için erkeğiniz o olacak. Takas yok."

Stacy'ye bakıyorum, gözlerini deviriyor, bu kadınlardan özel gününü paylaşmalarını istemiş olmaktan duyduğu pişmanlık alnına açık bir şekilde yazılmış.

"Hayır, teşekkürler," diyerek arkamı dönüyorum ve Stacy'ye ilk fincan kahveyi doldurmakla ve tam sevdiği gibi iki şeker eklemekle meşgul oluyorum. Sırf bir torbadan adını çektim diye bir adamla eve gitmemin imkânı yok. Bana istediğiniz kadar iffetli deyin, ama ben sıradan kız değilim.

"Tamam, önce ben başlayacağım," diye şarkı söylediğini duyuyorum Carly'nin.

"Kimi almayı umuyorsun?" diye sorar başka bir nedime.

"Sanırım biliyorsun."

"Ryan?"

Onun adını duymak kalbimi durduruyor. Bekle. Her nasılsa Ryan'ın adının orada olacağını unutmuşum. O bekar. O bir sağdıç.

"Duh. O çok seksi." Carly elini daldırıp bir kâğıt parçası çıkarıyor ve ben arkamı döndüğümü bile hatırlamıyorum ama dönmüşüm çünkü nefesimi tutmuş, onun ismi okumasını izliyor ve bekliyorum.

Sinsice gülümsüyor. "Ryan'ı yakaladım!!"

Gözlerim sımsıkı kapandı ve şimdi midem bulanıyor. DUR diye bağırarak ve birinin hayatı durdurma düğmesine basmasını ve bana düşünmem için bir dakika vermesini talep etmek için belirgin bir istekle doluyum. Düşünmek için sadece bir saniyeye ihtiyacım var. Karar vermek için. Tüm seçeneklerimi tartmak ve ne istediğimi bulmak için.

Ama bunu yapamıyorum çünkü şimdi gelin odasının kapısı tekrar açılıyor ve düğün günü maiyetinden oluşan bir geçit töreni içeri giriyor. Kuaför, makyaj sanatçısı, gelinin annesi ve Logan'ın benim gardım düşmüşken içeri girmeyi başaran şımarık kız kardeşi.

Ryan'la ilgili düşünceleri bir kenara itmekten, ne olacaksa olsun demekten ve Stacy'ye odaklanmaktan başka çarem yok. Bugün onun günü. Onun şenliğine gölge düşürmeyeceğim. Ve Ryan... belki de bu gece Carly ile eve gider ve beni onun nasıl biri olduğunu kendi başıma anlama zahmetinden kurtarır.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

RYAN

Logan ve Stacy evlendi.

Yaklaşık bir saat önce düğünü yaptılar ve şimdi herkes resepsiyona geçti. Dekordan pek anlamam ama ben bile buranın bir filmde fırlamış gibi görüldüğünü kabul edebilirim. Bu resepsiyon için hiçbir masraftan kaçınmamışlar. Dans pistinin üzerinde ip ışıklarından bir örtü asılı, her masanın ortasında devasa çiçek buketleri duruyor, açık bir bar ve hayal edebileceğiniz şekerli her şeyin bulunduğu bir tatlı büfesi var.

Herkes romantik enerjiden besleniyor, yakın dans ediyor, sevgililerinden öpücükler alıyor; June ise benden olabildiğince duruyor.

Koridordaki olaydan beri gözlerimin içine bakmıyor. Sanırım bundan utanıyor, ama neden utanması gerektiğini düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. İkimizin de ismini değiştirip kimsenin bizi rahatsız edemeyeceği uzak bir adaya taşınmak istememe neden olan bir vücudu var, böylece hayatımın geri kalanını June'a her bir kıvrımını ne kadar takdir ettiğimi göstermeye adayabilirim.

Ne yazık ki, onun kıvrımlarını takdir eden tek kişi ben değilim. Nedimeler düğünden önce fotoğraf çekmeye geldiklerinden beri, gözleri olan her erkeğin June hakkında konuşmasını dinlemek zorunda kaldım. *O mavi elbisenin içinde yeşil gözleri hipnotize edici. Omzundaki dövme çok seksi.* Ve tekrar yaşamak istemediğim bir sürü başka yorum.

Ve şu anda hepsi pistin ortasında Stacy ile dans edişine bakıyor ve ağızlarının suyu akıyor. Bundan hoşlanmadım. Vücudunun büyük bir kısmını gördüğüm için, gecenin geri kalanında onun etrafında bir insan ablukası oluşturacakmışım hissediyorum.

gece-kollar açık ve duruş geniş, cinayet yanımdan bakmaya cesaret eden herkese bakıyor. *Kimse bakamayacak!*

Biliyorum. Saçmalıyorum. Şu anda tamamen giyinik ve bu salya akıtan aptallar o tatlı yakadan ötesini göremiyorlar. Ama elbisesinin belini sarışı ve sonra yere düşüşü her erkeğin gözünü onun kadınsı vücuduna çekiyor. Onlar baktıkça, kürek kemiklerimin arasındaki gerilim artıyor.

Ve *harika*. Ne zaman kadınımlı kilit altında tutup kimsenin onunla bir şansı olmamasını isteyen bir hödük oldum? O benim kadınımlı bile değil. Bu gerçeği acı verici bir şekilde açıklığa kavuşturmaya devam ediyor.

"Seni kim seçti sanıyorsun?" Salak Sağdıç, Alfa Sağdıç'a diyor. Yaklaşık beş dakikadır dans pistinin kenarındaki bu masada diğer sağdıçlarla birlikte oturuyorum - ki bu beş dakika çok uzun bir süre. Bu grup içinde tahammül edebildiğim tek sağdıç Alex ve o da dans pistinde kız arkadaşıyla sallanıyor.

"Bilmiyorum ama umarım Carly'dir," diyor Alfa Sağdıç kaşlarını bir serseri gibi sallarken.

Maço Adam şimdi devreye giriyor. "Sanırım Katie benimkini çizdi, çünkü resimlerden beri üzerimde." Koltuğunda geriye yaslanıp dirseğini yanındaki sandalyenin arkasına dayayarak göğsünü ve kollarını grubun diğer "zayıf halkalarına" gösterme hareketini yapıyor.

"Katie yine de çok tatlı. Onunla gitmek istemiyor musun?" diye sorar Alfa.

Sadece yarım yamalak dinliyordum. Çoğum dans pistinde sevimli bir aptal gibi dans eden June'a dikkatimi vermekle meşguldüm. Ama konuşmadaki bu yeni gelişme dikkatimi çekiyor ve inlemek istememe neden oluyor, çünkü birden Carly'nin neden bütün gece cırt cırt gibi bana yapıştığını anlıyorum.

Benim adımlı çekti ve şimdi onu rastgele bir ilişki için eve götürmem mi bekleniyor? *Hayır, teşekkürler*. Ben hiçbir zaman öyle bir adam olmadım. Sanırım çoğu insan başarımdan dolayı her gece yatağымda bir sürü kadın olduğunu sanıyor. Yanılıyorlar. Annemle yaptığım son ciddi konuşmalardan biri kadınlara ve kendime saygı duymak üzerineydi. Belki de bundan birkaç gün sonra ölmeseydi, konuşması çoğu ergenlik dönemi yoksunluk konuşması gibi bir kulağımdan girip diğerinden çıkacaktı. Ama şimdi, bana yakın duruyor ve o zamandan beri ilişkilerimde bana rehberlik ediyor. Rastgele tek gecelik ilişkilerden hoşlanmıyorum ve bu konuda iyiyim.

Maço Adam dikkatimi geri çekti. "Hayır, June'un benim adımı seçmesini umuyordum. Dostum, o acayip seksi."

Ellerim masanın üzerinde yumruk oldu.

Çocuklar hep birlikte gülerler. "Evet, doğru! Sözümüze , June buradan kimseyle ayrılmayacak."

konuşmalarına dahil oldum. "Neden senin sözüne güvenmek zorundalar?"

"Çünkü hepimiz denedik ve başarısız olduk," diyor

Dopey. Midem bulanıyor. "Hepiniz mi?"

Hepsi başını sallar ama Alfa konuşur. "Onun tek randevu kuralını biliyorsunuz, değil mi? O buralarda bir efsanedir. Hepimiz o kutsal ikinci randevuyu alanın biz olacağımızı düşünerek onunla çıktık ama hayır." Kravatını gevşetiyor ve boynundan çıkarıyor. "Gerçekten çok katıdır. Randevumdan sonra zar zor yanağına bir öpücük kondurabildim."

"Ha! Seni şanslı ördek," diyor Dopey. "Dudaklarımı ona yaklaştırmama izin vermedi."

Bu açıklama dişlerimi gıcırdatmama mı yoksa rahatlayarak iç çekmeme mi neden oluyor karar veremiyorum. Görünüşe göre June da oldukça eski kafalı. Bu hoşuma gitti. Bu masadaki her erkeğin onu çıplak görmüş olmasından endişelenmeme gerek yok. *Sadece ben.*

"En kötüsü de, bedava yemek için beni sağdığı için ondan nefret etmeme bile izin verilmemesi. Bana baştan bunun sadece bir randevu olacağını ve kendi ödeyeceğini söyledi." Hafifçe kıkırdıyor. "Ve biliyor musun? Onunla iyi vakit . Komik ve rahat biri. Aslında ikinci bir randevu almayı umuyordum."

Evet, June'un komik ve uysal olduğunu zaten biliyorum. Aynı zamanda çok ateşli olduğunu, ilk uyandığında çok güzel görüldüğünü, dolabınıza sokabilmek için kaygan bir balığı tutmaktan çekinmediğini ve şimdiye kadar gördüğüm en çekici yastıksı dudaklara sahip olduğunu da biliyorum. Bunlar onun için deli olmamın nedenlerinden sadece birkaçı. Carly yanımdaki koltuğu çekip oturduğunda kaskatı kesilmemin nedenleri bunlar.

"Evet, Ryan. Pek fazla konuşamadık." Çok yakınımaya eğilip elini bacağıma yerleştiriyor. "Sohbet edebileceğimiz daha özel bir yer bulmak ister misin?"

Elini bacağımdan çekiyorum. "Hayır, teşekkürler." *Ve bacağıma dokunma.*

Carly'nin gözleri hayatında daha önce hiç reddedilmemiş gibi açılır. Kızgın bir ses çıkarır ve sonra uzaklaşmak için ayağa kalkar. Maço

Adam oturduğu yerden fırlar ve onun peşinden gider. "Hey, Carly, !"

Güzel. Onun parlak zırhlı sapık şövalyesi olacak.

Gözlerimi tekrar dans pistine çeviriyorum. June göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor ve Stacy onu bir balık gibi yakalamaya çalışırken gülüyor. Şimdi market alışverişi yapıyor ve arabayı cilalıyor. Türünün tek örneği. Ve ne var biliyor musun? Bir daha parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vereceğim biri değil.

Ayağa kalkıyorum, cebimden telefonumu çıkarıyorum ve dans pistine doğru masanın etrafında dönerken Nia'yı arıyorum.

"Alo?"

"Nia, biraz yetki sende. Pazar günü eve gelmeyeceğim." "Bekle, ne? Ryan wh-"

Aramayı sonlandırıyorum çünkü şu anda dans pistindeyim ve June beni yeni fark etti. Hoparlörlerden ağır baslı bir şarkı yükseliyor ve herkes bir kulüpteymiş gibi zıplıyor ve yumruklarını havaya kaldırıyor. Ama June beni fark ettiğinde donup kalıyor - pistin ortasında, kaosun ortasında bir heykel gibi. Müzik, ışıklar ve insanlar etrafında dönüyor ve o hiç kıpırdamadan duruyor.

Jake ve Evie de dahil olmak üzere birkaç kişiyi iterek , ki bu ikisinin bundan sonra ne yapacağımı görmekten hoşlanmayacaklarından oldukça eminim ve June'a ulaştığımda ısıltılı gözleri kocaman açılıyor. Tereddüt etmedim. Yavaşlamıyorum. Bir kolumla onu belinden sıkıca kavıyorum ve diğer elimle çenesini kavıyorum. Keskin bir nefes alıyor ve ben eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırırken kalbinin göğsüme çarptığını hissediyorum. Etrafımızda bir kargaşa yaşanıyor ama umurumda değil ya da fark etmiyorum. Bu öpücüğü on yedi yıldır bekliyordum ve şu anda odaklanabildiğim tek şey June'un bana nasıl baskı yaptığı, ağzım onunkini keşfederken vücudunun benimkinin içinde nasıl eridiği. Onda en ufak bir tereddüt bile yok.

Harekete hareketle karşılık veriyor, parmak uçlarında yükseliyor, derin nefes alıyor ve beni daha da yakınima çekmek için kollarını boynuma doluyor. Durmamı istemiyor. Dudaklarım ayrılıyor ve alt dudağındaki naneli dudak nemlendiricisinin tadını alıyorum. Bu öpücük artık sadece arkadaş olmadığımızı söylüyor. Romantik ve yoğun, işte o zaman bunun aynı zamanda bir kalabalığın ortasında gerçekleştiğini hatırlıyorum.

Ağzımı onunkinden ayırıyorum ve iyice öpülmüş yüzüne bakıyorum. Dudakları kızarmış ve şişmiş, göz kapakları en sevdiğim yeşil renk içime işleyene kadar yavaşça aralanıyor.

"Fikrimi değiştirdim," diyorum müzik , başparmağımı şenesinde
gezdirerek. "O randevuyu istiyorum."

June gözlerini kırıştırıyor ve yutkunarak "...Tamam." diyor.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

HAZİRAN

"Dün gece dans pistinde ciddi bir dudak kilitlemeydi," diyor Jake telefonda, ben yatağımın üzerinde kıyafetleri katlarken. *Katlamak* kelimesini gevşek kullanıyorum.

"*Dudak kilitleme mi?* Şu anda 90'ların Mary-Kate ve Ashley filminde misin?"

"Ne dememi istiyorsun?" Hiçbir şey dememesini tercih ederim, çünkü ağabeyimin hayatımın en güzel öpücüğünü gerçekleştirken görmesi beni heyecanlandırmıyor.

Ama Jake ve Evie düğündeydi, yani her şeyi gördüler. Herkes gördü. Stacy ve Logan hariç herkes çünkü onlar birbirlerine şaşkın gözlerle bakmakla meşguldüler. Ama Ryan ve ben ayrıldığımız anda tüm dans pisti ısıklar ve alkışlarla inledi. Yüzüm artık kalıcı bir çilek olacak. Stacy alkışların kendisi ve Logan için olduğunu sandı. Böyle düşünmesi benim için sorun değil.

"Oh, bilmiyorum... sadece çılgınca bir fikir ama buna öpücük diyebilir misin?"

O gülüyor ve sonra Evie'nin arka planda bir yerde bağırıldığını duyuyorum, "Bu bir öpücük değildi! Dillerin hareket ettiğini gördüm!! Sam orada olsaydı, gözlerini kapatırdım!"

Midem sıkışıyor. "Hoparlörde miyim?"

"Evet, kesinlikle öyle, küçük kardeşim."

İnliyorum. Bugün Pazar, bu yüzden "Başka kim dinliyor?" diye sorma ihtiyacı hissediyorum.

"Herkes," diyor Jake, sanki meraklı Güneyli kaçıklardan oluşan dev ailemin benim özel konuşmamı dinlemesi önemli bir şey değilmiş gibi

bir erkekle yüzünü emiyor.

"Selam, Şeker!" diyor annem parlak bir ses tonuyla. "Keşke ben de orada olsaydım. Baban migren olmak için daha kötü bir gece seçemezdi. Ama her şeyi Suzy Johnson'dan duydum." Kasabamızda lafın ne kadar hızlı yayıldığını anlatmak için söylüyorum, Suzy Johnson annemin kuaförü. "Bu sabah saç diplerime rötuş yaptırmak için gittiğimde herkesin Ryan Henderson'ın dans pistinde seni nasıl dirilttiğini konuştuğunu duydum! Şimdi beni bilgilendir çünkü son duyduğuma göre seni yaban arılarını çiğneyen bir katırdan daha fazla kızdırmış."

"Ryan hangisiydi?" Şimdi babam devreye giriyor.

"June'un her zaman hoşlanmadığına yemin ettiği ama hepimizin daha iyi bildiği lisedeki çocuk."

Telefonumu yatağın üzerine bırakıyorum ve bir bardak buzlu çay almak için mutfaka gidiyorum çünkü bu konuşma için bana gerçekten ihtiyaçları olmadığını biliyorum. Ayrıca odama dönüp telefonumu tekrar elime almadan önce bir paket patlamış mısır patlatıyorum. "...hayır, o Brad'di. Hâlâ doğru kişiyi düşünmüyorsun. Brad'den nefret ederdik ama Ryan'ın her zaman çok tatlı olduğunu düşünmüşümdür."

"Tamam çocuklar, şimdi gitmenize izin vereceğim!" Annemin nefes alma ihtiyacından yararlanarak söylüyorum.

"BEKLEYİN!" diye bağıyor diğer uçtaki herkes hep bir ağızdan. Gülümsüyorum çünkü ailem gün boyu olduğu gibi çılgın. Onları seviyorum.

"Ne zaman geliyorsun?" Jake soruyor.

Ailem her Pazar bir araya gelir. Yaz aylarında, güneşin doğuşundan batışına kadar süren uzun bir havuz partimiz olur. Aile istediği gibi gelir ve gider, ama genellikle hepimiz bütün gün kalırız. Güzel vakit geçiriyoruz. Kış aylarında ise, hava havuza girmek için çok soğuk olduğunda, oyunlar oynar ve film izleriz.

Ailenizden nefret etmenizin normal olduğunu biliyorum ama benimkiler genelde nefret edilemez. Tatlı, kabullenici ve *tamamen* müdahalecidirler, ama aslında bu onların en sevilebilir özelliklerinden biridir.

Ama bugün yorgunum ve yalnız kalmak istiyorum. Ya da... belki de onların yanında yalnız kalmak istemiyordum. Kardeşlerimin hepsi evli. Hepsinin çocuğu var. Çoğu gün, bekar hayatımdan memnunum. Bilirsiniz, güçlü, bağımsız kadın falan. Ama bugün en iyi arkadaşım evlendi ve gitti ve ailemin hayatına bakıp o boşluğu hissetmek çok zor geliyor.

"Aslında dün gece geç saatlere kadar eve gelemedim ve çok yorgunum. Sanırım gelecek hafta sonu görüşürüz."

Herkes itiraz ediyor. Kız kardeşlerimin hepsi LAMMMEEE ve BOOOO diye bağıyor ama Jake "Seni seviyorum June. Gelecek Pazar görüşürüz."

Telefonu kapattık ve telefonumu tekrar yatağımın üzerine fırlattım, benimle alay eden dev çamaşır yığınının baktım. Asla katlamaya fırsat bulamayacağımı biliyor. Tüm gün burada bırakacağımı, orada burada bir gömlek katlayacağımı ve sonra yatma vakti geldiğinde, yorganın altına girebilmek için tüm bu kıyafetleri sepete geri atacağımı biliyor. *Bu dansı bir haftadır yapıyoruz, hayatım. Beni asla katlayamayacaksın.* Görünüşe göre, benim çamaşır yığımın da Güneyli.

Ayağa kalkıp evin içinde dolanıyorum, patlamış mısırımı mideye indiriyorum, saksıdaki bitkilerime su serpiyorum, buzdolabını birkaç kez açıp kapatıyorum, lezzetli bir tatlının sihirli bir şekilde ortaya çıkmasını umuyorum ve sonra Ryan'ın bana mesaj atıp atmadığını görmek için telefonumu on sekiz kez kontrol ediyorum. Mesaj atmadı. Ve bunu umursadığım için bile kendime kızıyorum. Ne olmuş yani? Randevu istiyor. Charleston'daki kalışını uzatıyor. Casanova gibi öpüşüyor ve tek düşünebildiğim bu. Dediğim gibi, ne olmuş yani?

Çirkin gerçek şu ki, ona mesaj atmak istiyorum. Neyin peşinde olduğunu bilmek istiyorum. Ryan gibi bir adam izin günlerinde ne yapar?

Ama yapamam. Ona mesaj atamam ve atmayacağım da. Çünkü biz çıkmıyoruz. Herkes gibi onun da bir randevusu var. *Ama ya ben birden fazla randevu istersem?*

Kafamdan çıkmalıyım. Daha doğrusu, Ryan'ı kafamdan çıkarmalıyım.

You've Got Mail'i açtıktan sonra koltuğuma geri gömülüyorum, sıcacık Nick Lachey battaniyemin altına ve bunun beni gerçekten daha iyi diliyorum, ama olmuyor çünkü hala telefonuma bakıyorum, Ryan'ın adıyla yanmasını istiyorum.

Ama sonra bir şey oluyor. Büyücü olduğumu falan iddia etmek istemiyorum, ama kesinlikle bir tür efsanevi güç kullanıyorum, çünkü ön kapımda bir şingirtı sesi duyuyorum ve kilidin açılmasını izliyorum.

Bekle. Biri evime mi giriyor?

Ryan'ın aslında yemek kesmek için olduğuna yemin ettiği (ama benim aynı fikirde olmadığım) büyük bıçağı kapmaya hazırlanırken ön kapı açıldı ve

Ryan'ın kendisinden başkası elinde iki büyük kese kağıdıyla içeri girmiyor.

Ryan'ın içeri girip ayakkabılarını tekmelemesini ve ardından ayağıyla kapıyı arkasından kapatmasını izlerken gözlerim faltaşı gibi açılmış bir halde kabarık battaniyemin altında oturuyorum. "Aç mısın?" diye soruyor, kahverengi gözleri sanki en başından beri burada oturduğumu biliyormuş gibi doğrudan bana dikilince neredeyse yerimden sıçrayacağım.

"Sana da merhaba."

Sırıttıyor ve midem takla atıyor. "Bunları buzdolabına koymam lazım." Ve sonra yiyecekleri buzdolabıma koymak için mutfağa gitti.

Ne oluyor?! Onu davet ettim ve unuttum mu? Ve saklanma anahtarımı taşımayı unutmamalıyım.

Sonunda ayağa kalktım ve mutfağa girdim. Kollarımı kavuşturup buzdolabının yanındaki tezgâha yaslanıyorum. "Yiyeceklerini buzdolaplarında saklamak için her zaman insanların evlerine girip çıkar mısınız?"

Sırıttıyor, buzdolabına bir kutu krema koyuyor ve sonra eğilip yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra işine geri dönüyor. Şu anda olanların tek bir açıklaması olduğuna karar verdim: Dün gece eve dönerken bir araba kazası geçirdim ve öldüm ama haberim yoktu. Burası cennet olmalı. Çünkü Ryan dünyevi olamayacak kadar güzel görünüyor ve güzel kokuyor.

Onun sakinliği beni seğirtiyor. "Az önce yanağımı mı öptün?"

Bana akli dengemi sorguluyormuş gibi bakıyor. Akli dengemi mi sorguluyor? "Seni yanağından öpmemde bir sorun mu var?"

"Hayır. E-evet! Yani, sonrası var..." Duraksıyorum, sıcak bir kızarıklığın boynuma doğru tırmandığını hissediyorum.

"Neyden sonra, Haziran Böceği?" Gülümsüyor. Şu anda tam bir şeytan. "Biliyorsun... dün olan her şeyden sonra."

Ne kadar meşgul bir arı o. Mutfakımın sahibiymiş gibi etrafımda dolanıyor. Aslında, boynumdaki leke gibi, sanırım burada da hak iddia ediyor. Burası artık onun mutfakı. Ancak, adil olmak gerekirse, geçtiğimiz hafta benim burada yaşadığım süre boyunca kullandığımdan daha fazla kullandı, bu yüzden devam etmek ve ona vermek doğru görünüyor.

"Ne? Seni kıyafetsiz gördüğüm kısım mı, yoksa dans pistinde öpüştüğümüz kısım mı?"

Onun sözleriyle midem kocaman bir düşüş yaşıyor. Tıpkı bir uçaktayken uçağın aniden üç saniyeliğine alçalması ve tekrar düzlüğe çıkıp çıkmayacağını ya da bunun son olup olmadığını ve uçağınızın düşüp düşmeyeceğini merak etmeniz gibi. Ryan'ın yanında olmak benim için böyle bir şey.

Ama kimi kandırıyorum ki? Bu uçak düşecek.

"İkisi de!" Sesim gıcırıyor. "Bence yapmalıyız-RYAN, aman Tanrım, lütfen bir saniyeliğine yiyecekleri kaldırmayı bırakabilir misin?!" Tamam, evet, bu resmi. Kendimi . Ona bir randevu verdim, şimdi . Bu kadarı da fazla.

Kaşları saç çizgisine doğru kalkıyor ve mutfığa geçip ellerini kollarımın yanına koyuyor. "June, nefes al. Her şey yolunda. Daha sonra bize yemek pişirebilmek için yiyecekleri yerleştiriyorum."

"DAHA SONRA MI?!"

"Neden bağıırıyorsun?"

"BİLMİYORUM. "SESİMİ GERİ GETİREMIYORUM."

Biri bana kese kağıdı getirsin! Ya da Stacy'i. Böylece beni tokatlayabilir.

Kıkırıyor ve garip bir şekilde bana sanki bir yerlerde süngerli bir odada olmalıymışım gibi bakmıyor. Ryan beni göğsüne çekiyor ve elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Sadece akşam yemeği. Ciddi bir şey değil."

"Ama sen buradasın. Ve bir anahtar kullandın! Ve dolaplarımda eşyaların nereye gittiğini biliyorsun!"

Beni yatıştırıyor, eliyle beni hipnotize ediyor, sırtımda ısı dalgaları yaratıyor. "Tamam. Onları tam istediğin yere koydum, yani endişelenecek bir şey yok. Her şey aynı; sadece çekmecende fazladan birkaç soğan var."

"Çok hızlı hareket ediyoruz. Bir bakıyorum senden nefret ediyorum, bir bakıyorum ürün çekmecemi dolduruyorsun. Ne oluyor?"

Gözlerimin içine bakabilmek için beni uzaklaştırıyor. Benim talihsiz doldur-üret-çekmecemi ifadelerimle ilgili bir şaka yapmak istediğini görebiliyorum ama benden daha iyi bir insan olduğu için bundan kaçınıyor. "Seni aceleye getirmeye çalışmıyorum, June. Aslında bu acelenin tam tersi. Arkadaş olmak istiyorum. Birlikte zaman geçirelim ve normal insanların yaptığı gibi birbirimizi yeniden tanıyalım. Ve *sonra*, seni randevumuza götüreceğim."

Ağzımı açıyorum, ama Ryan benim yerime konuşuyor. "Evet, ilk ve *tek* randevumuz. Biliyorum. Bana hatırlatmana gerek yok."

Ama söyleyeceğim şey hiç de bu değildi. Aslında, aptalca kuralımla geçirdiğim zaman arttıkça aklımdan daha da uzaklaşıyor.

Ryan. Muhtemelen bunu bilmemesi en iyisi. Onun yerine, "Bu bizim randevumuz değil o zaman?" diye sordum.

Bana o çarpık sırtışıyla baktı ve "Bu mu? Hayır. Kesinlikle olmaz. İnan bana, Haziran Böceği. Gerçek randevunun ne zaman olduğunu anlayacaksın."

Tekrar dengeli olduğumu ve yerde görünce beni bırakıyor. Keşke bırakmasaydı.

"Hey, Ryan?"

"Hmm?"

"Neden bana June Bug demeye başladın?" Hep merak etmişimdir. Bunu lisede yapmıştı ve ben de hemen nefret etmiştim çünkü öyle yapmam gerekiyormuş gibi hissediyordum ama neden aşağılayıcı olduğunu hiçbir zaman tam olarak bilemedim.

"Çünkü sen sevimlisin ve kulağa hoş geliyor."

Ağızımdan kısa bir kahkaha dökülüyor. "Ne! Bu kadar mı? Her zaman bunun beni kızdırmak için yapılmış bir tür hakaret olduğunu düşünmüşümdür."

"Varsaymak hakkında ne derler bilirsiniz..."

Yüzümü ellerimin arasına alıp gerçeğin bir kat daha üzerime çökmesine izin veriyorum. Ryan en başından beri bana sevgi sözcükleriyle hitap ediyordu. Benden gerçekten hoşlanıyordu.

"Başka bir sinir krizi daha geçirecek misin?" diye soruyor kayıtsızca.

Sorusunu duymazdan geliyorum ve yüzümü ellerimin arasına alarak gerçekleri bir araya getirmeye çalışıyorum. "Bize yemek pişireceğini söylemiştin. Saat daha sabahın onu. Yemek saatine kadar ne yapmamız gerekiyor?" Ellerimi indirdiğimde kaşlarının kalktığını ve sevimli gülümsemesinin yasadışı bir milyara yükseldiğini görüyorum.

Ben de onun imalı bakışına karşılık verdim. "Hani birlikte olacaktık? arkadaşlar."

Gözlerinden biri kısılıyor. "Çıkarları olan arkadaşlar mı?"

Yaklaşıyor ama ben başımı sallayarak geri çekilmeye başlıyorum. "Hayır. Bu sadece kafamı karıştırır."

"Ya kafanı karıştırmak istersem?" diyor ama gözleri vücudumu tarıyor ve tamamen farklı bir şey söylüyor.

Beni köşeye sıkıştırdığında onu uzak tutmak için elimi göğsüne koyuyorum. "Ryannnn." Ses tonum bir uyarı niteliğinde.

"Sadece bir tane daha."

"Bir ne daha?"

"Küçük bir öpücük. Sadece bir öpücük."

Hayır demeliyim. Gerçekten demeliyim. Ama artık düşünemiyorum, çünkü vücudum çok yüksek sesle mırıldanıyor. "Peki, ama sadece küçük bir tane. *Dostça* bir tane."

Elini arkamdaki duvara dayıyor. "Dün geceki öpücük bana oldukça dostça geldi." *Oh, Tanrım.*

Yutkunuyorum ve gözlerim Ryan "ın dudaklarına odaklanıyor. Bu benim hatam değil. Tam orada, gözlerimin önündeler. İsteyerek yapmıyorum ama elim kalkıyor ve iğaret parmağımla alt dudağının izini sürüyorum, benimkine baskı yapmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

"Tamam, şimdi öpüşelim," diyorum, ilk kez şişe çevirmece oynayan on iki yaşında bir çocuk gibi konuşarak. Beni tekrar öpmesi için biraz çaresiz hissediyorum. Ben yanıyorum ve o da yangın söndürücü. Ama belki de benzin odur.

"Aslında," diyor uzaklaşarak. "Boş . Sanırım bekleyeceğim."

"Pardon?" Ellerim yanlarıma düşüyor, acınası bir şekilde gevşek.

"Evet, haklısın. Haklısın. Kafanı karıştırmak istemiyorum." Ama yüzündeki sırtıştan kafamı karıştırdığını biliyorum. "Tekrar öpüşmek için randevumuza kadar bekleyeceğiz. Her şey bu kadar basit olsun."

Şimdi uzaklaşıyor ve ben de kafasının arkasına fırlatabileceğim bir şey bulmak için etrafıma bakıyorum. Ryan beni o kadar kızdırıyor ki çığlık atabilirim. Kontrol hep onda. Her zaman üstünlük onda. Onu öpmeme izin vermeyerek bana işkence edeceğini mi sanıyor?! Bu oyunu iki kişi oynayabilir ve içimde ondan daha çok zevk alacağıma dair bir his var.

DING DONG.

Ryan ve ben birbirimize bakıyoruz ve onun kaşları çatılıyor.

"Bunu duydun mu?" diye sordum. "Buna kapı zili deniyor. Normal insanlar bir eve girmeden önce bunu kullanır."

Ve bu benim için bir puan, çünkü şimdiye kadar öğrendiğim bir şey varsa, o da Ryan'ın alaycılığını seksi bulduğudur. *Çok kötü, çok üzücü, Ryan. Sana öpücük yok.*

Yanından geçerken ona kibirli bir bakış atıyorum ama o da bana öyle bir karşılık veriyor ki, yürümeye çalışırken dizlerimin bağı çözülüyor. Yine de kapıya ulaşmayı başarıyorum ve kapıyı açtığımda hayatım boyunca hiç kimseyi gördüğümde bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım. Ailemin müdahaleciliğinin en iyi özellikleri olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Yanılmışım.

"Merhaba, sevgilim! Burada tek başına olduğun için kendimizi kötü hissettik ve düşündük ki-oh! Ryan! Bakın millet, Ryan burada!" diyor annem, hayatımda gördüğüm en masum yüz ifadesiyle ve koluna astığı hediye çantasıyla.

Jake ve Evie (babam, üç kız kardeşim, eşleri ve çocuklarıyla birlikte) annemin arkasında durmuş, kanaryayı yemiş kedi gibi bakıyorlar.

"Şimdi onu hatırladım!" diyor babam.

Ve sanırım öpüşmek bugün gerçekten masada değil. *Harika.*

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

RYAN

"Ee, Ryan, tatlım, bunca yıldır neler yapıyordun?" diye soruyor Bonnie, sobanın yanında dirseğimin yanına sokulduğu yerden.

Biraz yer açmak için sağıma kaymak istiyorum ama yapamıyorum çünkü June'un kız kardeşlerinden biri o tarafta bana yapışmış durumda. Üç kız kardeşi (Jennie, Julia ve Josie) ve baldızı Evie var. Ve evet, hepsi etrafımı sarmış durumda. Broaden kadınları tarafından çembere alınmış durumdayım ve bu beni terletiyor. Sanırım amaçları da bu.

"Liseden sonra aşçılık okuluna gittim ve o zamandan beri şef olarak çalışıyorum."

"Bir şef! Tanrım, evlat. Hiç aklıma gelmezdi. O zamanlar June'la nasıl düello yaptığınıza bakarak, orduya katılacağını düşünmüştüm."

Gülüyorum ve ona doğru bir gülümseme yöneltiyorum. "İşin tuhafı, bu kariyer yolu aklımın ucundan bile geçmedi."

Bana çarpmak için kalçasını kullanıyor. "Muhtemelen aslında hiç kavga etmediğiniz içindir, değil mi?"

"Şey..." Tahta kaşığı tencereye vurup tezgâhın üzerine koyduktan sonra arkamı dönüp tüm kadınlara bakıyorum. "Aşk savaş demektir derler."

Kız kardeşlerin her biri fiziksel olarak baygınlık geçiriyor ve hep bir ağızdan "awww" diyor. Koroları June'u burada bir şeyler olduğu konusunda uyarıyor, çünkü bir sonraki anda June köşeyi dönüp mutfağa giriyor. "Ryan'ı taciz edeceğinizi bilmeliydim. Hepimize öğle yemeği pişiriyor. Bırakın da adam huzur içinde çalışsın."

"Onun işini hiçbir şekilde engellemiyoruz, değil mi Ryan?" Bonnie gözlerini bana çeviriyor ve şimdi yakan top için takım seçtiğimizi anlıyorum. Onu kesinlikle benim takımımda istiyorum, bu yüzden kolumu omzuna doluyorum ve "Arkadaşlığı seviyorum," diyorum.

June gözlerini deviriyor ve dönüyor. "Hiç denemediğimi söyleme."

O odadan çıkar çıkmaz Evie bana döndü ve açık açık sordu: "Ee Ryan... kaç kadınla birlikte oldun?"

Bu sorudan sonra nasıl hissettiğimi anlatmaya şok kelimesi yetmez. Ağzım biraz açık kalıyor ama ben cevap veremedim Jennie söze giriyor. "Sabıka kaydın var mı?"

Julia: "Geçmişteki ilişkilerin neden ?" Evie: "June konusunda ciddi misin?"

Biri bana yardım etsin. Yaklaşıyorlar. Dört küçük kadın üzerimde nasıl böyle kule gibi yükselebilir?

Josie: "Bir aile istiyor musun?"

Jennie: "Senin bilmediğin bir ailen olma ihtimali var mı?" *Ne oluyor be?*

June'un kaybolduğu yere dönüp bakıyorum ve yardım için gökyüzüne bir işaret fişegi atmayı düşünüyorum. *Geri gel! Özür dilerim! Bir daha asla yakartop için anneni sana tercih etmeyeceğim!*

Ama ben bir erkeğim. Artık cesaretimi toplayıp bu kadınlara istediklerini vermenin zamanı geldi. Omuzlarımı bir kez döndürüyorum ve başımı iki yana eğiyorum. Sonra, karanlık bir sokakta tek başıma asla yüzleşmek istemeyeceğim kadın çetesine sırayla bakıyorum.

Önce Evie'yi işaret ediyorum. "Buna cevap vermeyeceğim çünkü bu oldukça kişisel bir soru." Bum. Jennie'ye geçiyorum. "Hız cezası var ama sabıka kaydı yok." Julia. "Ciddi bir ilişkim olmadı çünkü işimle evliydim." Şimdi kalan soruları yanıtlarken Bayan Broaden'a bakıyorum, çünkü onun fikrinin daha önemli olduğunu hissediyorum. "June konusunda hayatımda hiçbir konuda olmadığım kadar ciddiyim ve evet, bir aile istiyorum. Ve hayır, ortalıkta dolaşan gayrimeşru çocuklarım olması ihtimali yok. Her şeye cevap verdim mi?"

Hepsi bir dakika boyunca sersemlemiş bir şekilde durup birbirlerine bakıyorlar, sonra sinsi yüzlerinde yavaşça gülümsemeler belirliyor ve hepimiz gülüyoruz. Bonnie omzuma vuruyor. "Senden hoşlandığımı hep biliyordum Ryan. Bize mükemmel uyum sağlayacaksın."

"Sanırım önce June'u bu konuda ikna etmem gerekiyor."

Burası Bonnie'nin gülümseyip *endişelenecek* bir şeyin *yok şekerim* gibi cesaretlendirici bir şey söylemesi gereken kısım. Ama demiyor. Aslında biraz özür diler gibi görünüyor. "Bu konuda haklısın. Ve bu kolay olmayacak. Kendine has yöntemleri var. Küçük kızımı seviyorum ve ölene kadar onu destekleyeceğim, ama dürüst olmalıyım Ryan... Umarım onu ikna edebilirsin, çünkü June'la aranızda doğacak bir bebeğin neye benzeyeceğini görmek için can atıyorum."

Bir numaralı randevuyu atlatmaktan June'u kucağında bir bebekle hastaneden çıkarmaya atladık. Anneler gerçekten de hesaba katılması gereken bir güç. Ama şu var ki, aynı şeyi hayal ettiğimi söylersem bu beni daha az erkek yapar mı? Dün gece June'u kendi evimizde, kucağında bir çocukla şarkı söylerken ve krep yaparken hayal ettim. Geçen gün ona yüzünü kızartacak rüyalar gördüğümü söylediğimde, bunların bir aile olarak hayatımızla ilgili PG türünden rüyalar olduğunu bilmediğine bahse girmeye hazırım.

Ama ben otuz bir yaşındayım. Her şey için hazırım. Bir aileye. Bebek bezi değişimleri. June'un canının çektiği çılgınca şeyleri almak için gece geç saatlere kadar koşturmalar. Her şeye. Her şeyi mükemmel bir şekilde görebiliyorum. June ve ben bu işi başarsak bile, bir süre evlenecek durumda olmayacağımızı bilsem de, yine de bunu kolayca hayal edebiliyorum.

"Bana bir tavsiyen var mı?" Bonnie'ye sordum.

Kız kardeşlere bizi bir dakika yalnız bırakmalarını söyledi ve sonra bana dönüp gülümsedi. Bu gülümseme June'un kafeteryada kolama müşhil katmadan önce bana verdiği gülümsemeye çok benziyor (tabii ki bunu daha sonra fark ettim).

"Kendini güçlendir," diyor uğursuzca. "June hiçbir zaman savaşmadan pes eden biri olmadı. Kapakları kapatın ve onu gerçekten istiyorsanız, dalgalı sularda tutunmaya hazırlanın, çünkü sözlerimi dinle şekerim, önümüzde dalgalı sular olacak."

"Pek cesaret verici bir tavsiye değil."

Kollarımı okşuyor. "Senden hoşlandığım için, mecazi olanla eşleştirmek için sana biraz daha pratik bir şey söyleyeceğim. June soğuk suya atlamayı sevmez. Hiç , atlamayacak. Yazın havuzda santim santim ilerler, sonunda ne olduğunu anlamadan saçlarına kadar suya girer."

Gözlerimi kısıyorum. "Bu hâlâ metaforik gibi geliyor."

"Onu soğuk havuza atlamaya zorlama Ryan. Onu içeri sokun ve suyun iyi olduğunu kendi gözleriyle görsün." Uzanıp yanağımı okşuyor ve

Bu hareket bana annemi hatırlattığı için karnıma ağırlar giriyor.

Bonnie mutfaktan çıkıyor ve ben de tezgâha yaslanıp onun sözlerinin düşüncelerime yerleşmesine izin vermeye çalışıyorum.

Bir dakika sonra June kafasını mutfğa uzattı. "Burada hâlâ hayatta mısın?" Kahverengi saçları başının arkasında sevimli, dağınık bir topuzla bağlanmış ve küçük tutamlar şakaklarından sarkıyor. Yüzü makyajsız, elmacık kemiklerindeki çilleri ve dudaklarının doğal pamuk şekeri pembeliğini görmeme izin veriyor. Pamuk şekerine bayılırım.

Birkaç gün önce onu makyajsız görmeme asla izin vermezdi. Bayan Broaden'in sözleri beni dürtüyor ve suyun şu anda June'un dizlerine mi yoksa kalçalarına mı kadar geldiğini merak ediyorum.

Elimi ona doğru uzatıyorum ve o da tereddütle tutuyor. Onu kendime doğru çekiyorum ve ellerimi kalçalarına yerleştiriyorum. Gözleri benimkilere dikiliyor ve ben de pamuk şekerden bir porsiyon yemeye hazır bir şekilde eğiliyorum. Başını çevirip kulağıma fısıldamadan önce dudaklarımı onunkilerin üzerinde zar zor gezdiriyorum. "Eminim beni öpmek isterdin. Bu benim için bir puan, enayi."

Kolumun altından geçip mutfaktan çıktı, sadece omzunun üzerinden bana göz kırpmak için durakladı.

Beş saat sonra (evet, beş), June ailesinin arkasından ön kapıyı kapatıyor. Bütün günü Broaden'larla geçirdikten sonra kendimi antrenman yapmadığım bir triatlonu bitirmiş gibi hissediyorum. Yorgunum ama en iyi şekilde. Ailemle birlikte olmayalı çok uzun zaman oldu. Neredeyse nasıl bir şey olduğunu unutuyordum. Yıllarca durmaksızın çalışmak beni neredeyse bir aileye bile ihtiyacım olmadığına inandırmıştı. Sanki tencere ve tavalarım *Güzel ve Çirkin* tarzında canlanacak ve mutfakta ihtiyacım olan tüm arkadaşlara sahip olacaktım.

Şimdi ne kadar mahrum kaldığımı anlıyorum.

Ben on yıldır sadece ekmekle kilit altında ve az önce krallara layık bir ziyafet sunulan bir adamım. Bundan daha fazlasını istiyorum. O bayat ekmeğe geri dönmek kulağa berbat geliyor.

June kapıyı dramatik bir şekilde kilitliyor, sırtını kapıya dayıyor ve yere çöküyor. Bonnie'nin ona verdiği yeni *I heart Nick* çorapları

Bacaklar, baldırların ortasında durdu. "Tanrım, geceyi burada geçirmeye çalışacaklarını sanmıştım."

Yanına oturmadan önce gülümsüyorum. Artık omuz omuzayız ve her santimim June'un her santiminin farkında. Ona bakıyorum ve gözüm bol sweatshirt'ünün omzundan biraz sıyrılmasına takılıyor. Tekrar yerine yerleştiriyorum. Çoraplarını işaret ederek, "Şimdi tüm bu gösterişin nereden geldiğini anlıyorum," diyorum.

June ayak parmaklarını oynatıyor ve kucağına bakarken yanaklarında iki açık pembe leke beliriyor. "Evet. Annem bunları bana yıllardır veriyor." İçinden bir kıkırdama geçiyor ve bütün hafta olduğundan daha hafif görünüyor. "Nick Lachey'nin benim mükemmel erkeğim olduğuna dair aramızda bir şaka var."

"Sıkı rekabet."

"Oh, rekabet yok." Bana ölü gibi bakıyor. "O kazanır, eller aşağı."

Şimdi ikimiz de gülüyoruz. Bu iyi hissettiriyor. Evet.

"Bunlardan ne kadar var sende?" Dizimi Nick kaplı baldırına vurarak soruyorum.

"Bilmek istediğini sanmıyorum."

"İstiyorum. Ama sadece benim için fazla tuhaf olup olmadığına karar verebilmek için."

Bir kahkaha atıyor. "Kesinlikle öyleyim. Dolaplarım bu seksi kıyafetlerle dolu."

". "

June'un gözleri bana bakarken parlıyor. "Bahse girmek ister misin? Annem beş yıldır neredeyse her hafta bana bu hediyeleri veriyor."

"Beş yıl mı?" Soruyorum ama sonra keşke sormasaydım diyorum çünkü June'un az önce kafamda yaptığım hesabı anladığını görüyorum ve gülümsemesi kayboluyor.

Dizlerini göğsüne doğru çekiyor. "Anladığını görebiliyorum. Düğünümü iptal ettiğim hafta bana bu şeyleri vermeye başladı."

"Ona Ben'in seni aldattığını söyledin mi?"

Ayak parmaklarına bakarken kirpikleri elmacık kemikleri üzerinde dalgalanıyor. "Hayır. Ona sadece yürümediğini söyledim. Başlangıçta ona birkaç kez söylemeye çalıştım ama konuşmak çok acı veriyordu... ve açıkçası utandım."

June'u böyle aptal çorapları içinde, savunmasız ve açık bir şekilde, acısını tüm çıplaklığıyla sergilerken görmek, Ben'in peşine düşüp dişlerini teker teker dökmek istememe neden oluyor.

"Ona gerçekte ne olduğunu anlatmayı hiç düşündün mü?"

June'un omuzları geriliyor ve bir an için içinde bulunduğumuz samimiyet balonunu patlattığını düşünüyorum. Ama sonra çoraplarından birinden bir parça tiftik koparıyor ve "Son zamanlarda var" diyor.

Son zamanlarda söylediklerinde ne var bilmiyorum ama sanki bana artık bir şeylerin farklı olduğunu anlatmaya çalışıyor. Bir şey onu değiştiriyor. Ya da birinin. Geçmişiyle yüzleşmek için kendini daha rahat hissediyor.

Parmaklarımı onunkilerle iç içe geçene kadar yerde gezdiriyorum. Birbirine dolanmış ellerimize göz kırıyor ve bana bakıyor. "Nick Lachey'nin suratına bürünmüş çok tatlı görünüyorsun."

Başını sallıyor ama gülümsemesi büyüyor. "Sakladığım notu buldun, değil mi?"

"Ah evet. Birkaç gün önce."

Ve sonra, sihir gibi, June başını omzuma yaslıyor. Dürüst olmak gerekirse, hareket etmeye korkuyorum. O üzerime konmuş egzotik bir kuş ve bir santim bile kıpırdarsam uçup gidecek.

Başımı yavaşça kapıya yaslıyorum ve onu içime çekiyorum. Saçları bugün yine portakal gibi kokuyor ve ellerim pürüzsüz bacaklarında gezinmek için can atıyor. Ama hareket etmiyorum.

"Ryan?" Ses tonunu beğenmedim. Sanki uçmak üzereymiş gibi. "Chicago'ya ne zaman gidiyorsun?"

"Yaptığım zaman."

"Ciddiyim. Yakında gideceksin. Bunun hakkında konuşmamız gerek." Ne yaptığını görebiliyorum - daha başlamadan bizi sabote etmeye çalışıyor. Ama ona izin vermeyeceğim.

Kapakları kapatın.

"Hayır, yok. Her şeyi ilerledikçe çözeceğiz. Tüm cevaplara şimdi sahip olmaya gerek yok."

"Bundan hoşlanmadım."

"Biliyorum." Daha fazla dayanamayıp başını öpüyorum. "Güven bana." "Ben de bunu yapmaktan hoşlanmıyorum."

"Bunu ben de biliyorum."

Derin bir nefes alıyor ve omuzlarının yanıma doğru yükselip alçaldığını hissediyorum. Telefonu çalana kadar burada, bu garip huzurlu durumda birkaç dakika oturuyoruz. Yanı başında yerde duruyordu, bu yüzden ekranında PARTİDEN AVCI adının yanıp söndüğünü görebiliyorum. İlk içgüdüm bir çekiç alıp telefonunu toza çevirmek. Ama bu onu

birazcık otoriter görüldüğümde, bunun yerine ağır bir şekilde ters yöne sallanmaya karar veriyorum.

"Devam et." Telefona doğru başımı sallıyorum. June'un ağzının kenarını çiğnemesinden mesajı benim yanımda açmak istemediği anlaşılıyor, ben de en iyi yaptığım şeyi yapıp onunla alay ediyorum. "Bana karşı yumuşadın mı, June Bug? Duygularım hakkında endişelenmiyorsundur herhalde?"

Kirpiklerinin altından bana ters ters bakıyor. "Ne yaptığını biliyorum."

"İşe yarıyor mu?"

Telefonunu yerden kapıp açıyor. "Evet."

İkimizin de gözleri kelimeleri tarıyor ve ben o çekici bulmamak için çok uğraşıyorum.

Hey June! Sana mesaj atmaya yeni fırsat bulduğum için üzgünüm. Son birkaç haftadır işten başımı kaldıramıyorum ama seni düşünmekten ve o randevuyu istemekten vazgeçmedim. Yarın gece boş olup benimle sanat gezisine gelme şansın var mı?

"Kim o?" Sesimi nötr ve sakın tutmaya dikkat ederek soruyorum.

Omuz silkiyor. "Sadece birkaç hafta önce Logan'ın doğum günü partisinde tanıştığım bir adam."

June gülümsemiyor ve nedense bu bana umut veriyor. Bir yanım Hunter denen adama mesaj atıp köprüden atlamasını söylemesini istiyor ama sonra Bonnie'nin bana söylediklerini hatırlıyorum. *Onu içeri çek.*

"Gitmelisin. Kulağa eğlenceli geliyor," diyorum ama elimi onunkinden çekmiyorum. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu el artık bana ait.

"Şaka mı yapıyorsun?" Bana bakıyor ve yüzümü inceliyor.

Kendimi umursamaz görünmeye zorluyorum. Önemli bir şey değil. Şu anda bastırılmış duyguların poster çocuğuyum. "Şaka yapmıyorum. Bence bir sanat gezisinde çok eğlenirsin."

"Şey, evet... ama..." Elimini bıraktı ve bana doğru döndü. Bacak bacak üstüne atarak yüzüme dikkatli bir bakış yerleştiriyor. Sorularına başlamadan önce beni bir yalan makinesine bağladı. "Geçen hafta benimle çıkmaya çalıştın mı, çalışmadın mı?"

Tamam, anladım. Bu bir yalan makinesi değil. Şimdi mahkeme salonundayız ve ben k rs deyim. " ıktım. Ve seninle çıkacağım, ama henüz değil."

Gözleri kısılıyor. Onu seksi siyah bir kalem elbise giymiş ve yanında bir evrak çantası ile hayal ediyorum ve bu her şeyi daha eğlenceli hale getiriyor. "Ama bu arada başka erkeklerle çıkmamı sorun etmiyorsun, değil mi?"

"Evet, Sayın Yargıç."

Seksi őakamı kabul etmiyor. "Neden? Bu da başka bir oyun, değil mi? Onunla çıkmamı istemende bir art niyetin var."

Gülümsüyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Eğer senden hoőlanıyorsam neden başka erkeklerle çıkmamı isteyeyim ki?"

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum."

Yavaőa  ne eğiliyorum ve dudaklarımı kulağının kabuğuna yaslıyorum. "  z d ğ nde bana haber ver." Hazır oradayken fırsatı kaçırmamaya karar veriyorum ve ayağa kalkmadan önce boynunu öpüyorum.

June oturduğu yerde kalıyor, bana dikkatle bakıyor ama dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor çünkü bunu seviyor. Stratejiyi seviyor. Dansı. Hesaplamayı. Lisedeyken eğlenceliydi ama artık karőımızdakinin dudaklarının nasıl hissettiğini bildiğimiz için oyun iki kat daha heyecanlı.

Elimi uzattım, o da kabul etti ve onu ayağa kaldırmama izin verdi. G ğs mden birkaç santim uzakta dururken, "Devam et. Kabul et onu."

Başını hafıf e yana eğiyor ve son bir kez bana bakıyor. Aradığı cevabı yüzümde bulup bulmadığından emin değilim ama sonunda Hunter'ın davetini kabul eden hızlı bir yanıt yazıyor ve g nder tuőuna basıyor.

YİRMİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

HAZİRAN

Şehrin en iyi restoranından beş yıldızlı bir pirzola aldıktan sonra onu sizden alıp yerine dolar menüsünden yağlı bir fast-food hamburgeri vermenin nasıl bir his olduğunu biliyor musunuz? Ben biliyorum. Ryan bana Hunter'la çıkmamı söylediğinde olan buydu.

Logan'ın sıkıcı doğum günü partisinde tanıştığım rastgele bir adamla çıkmanın Ryan'la çıkmaya yaklaşma ihtimali bile yok. Ama dürüst olalım, Hunter Thor gibi bir vücutla çırılçıplak evime gelse, bana bir milyon dolar verse, *ben* yine de *meh* derdim, *sanırım* olmazdı. Çünkü Ryan beni dünyanın geri kalanı için mahvetti.

Stacy'yi arayıp ne yapmam gerektiğini sormak istedim ama telefonumu beş kez elime aldım ve geri bıraktım çünkü artık kendi başıma bir şeyler çözmeye başlamamın zamanı gelmişti. Stacy artık evli. O gitti. Ona bel bağlamayı ne kadar çabuk bırakırsam o kadar iyi.

İşte bu yüzden şu anda boş bir sinema salonunda oturmuş (ön sıradaki yaşlı adamın kedisini spor çantasından gizlice çıkarması dışında, ki bununla gerçekten ilgilenmek istemiyorum) beş kilo patlamış mısır tüketmek üzereyim. Ciddiyim. Varsayımsal absürd bir rakam verebilirdim ama elimde 30 dolarlık büyük bir küvet var ve hayatım boyunca biriktirdiğim tüm parayla bahse girerim ki gerçekten 5 kilo geliyordur. Ve son derece ciddi olduğumu ve bu kovanın tamamını tek başıma yemeyi planladığımı fark ettiğinizde, beş kilo meselesi daha korkunç görünüyor.

Peki, neden burada tek başıma kendimi tereyağı komasına sokmak üzereyim? Çünkü Ryan kendini tamamen benim derimin altına sıkıştırdı ve ben

Asla umursamayacağımı bildiğim başka bir adamla anlamsız bir randevuya daha çıkmaya kendimi ikna edemedim.

Ryan dün gece evimden ayrıldıktan hemen sonra Hunter'a mesaj attım ve kaçtım. Neden mi? Çünkü sana daha önce de söyledim, Ryan hayatımda bir yıkım topu. Şehre geldi ve duvarlarımı yıkıp geçti. Birdenbire, kalıcı bir şeyle sonuçlanma ihtimali olmayan randevular hayal kırıklığı yaratıyor. Artık kendimi özgür hissetmiyorum, sadece yalnızlığımınla boğuluyorum.

Ryan'lı hayatımda istiyorum.

Ancak yeryüzündeki en inatçı insan olduğum için başka bir adamla randevum varmış gibi çünkü Ryan kalbimi bu kadar çabuk kazandığını bilmemeli. Onu terletmeliyim. Çünkü her zaman en sevdiğimiz oyunlardan biri olmuştur ve şimdi bunu yüzümde bir gülümsemeyle oynuyorum.

Sinema karanlığa gömülüp fragmanlar dönmeye başladığında, bardak tutucudaki telefonumun ışığı yanıyor. Kim olduğunu gördüğümde manyakça gülümsemem büyüyor. Hatta kıkırdayacak kadar ileri gidiyorum, ama sonra kedi adam arkasını dönüyor ve sosyal sorunu olan benmişim gibi beni susturuyor. Tamam. Koltuğuma gömülüyorum ve kediyi rahatsız etme ihtimaline karşı telefonumun gizlemeye çalışıyorum.

Randevunda mı?

June: Evet. Harika da gidiyor.

Elimi kucağımdaki tereyağlı altın küpüne daldırıp cevabını beklerken şeytani yöntemlerime gülümsüyorum.

Güzel. Dışarıda eğlenceli bir geceyi hak ediyorsun.

Omuzlarım biraz çöktü, ama tamamen cesaretim kırılmadı, bu yüzden devam ediyorum.

Haziran: Eğlence kesinlikle doğru kelime. Uzun zamandır çıktığım en iyi randevuydu. Ve bu yalan bile değil! göre, ben olağanüstü bir . İçecek konusunda bile cimrilik yapmam. Çoğu randevucu beni filmde önce Walgreens'e götürür, böylece çantamı şekerle doldurup sinemaya gizlice sokabiliriz. Ben almadım. Kendime bir kutu şeker, bir küvet dolusu patlamış mısır, ve büyük bir kola.

Bonus: Bu film sırasında ağzı kokan birinin dilini ağzıma sokmaya çalışması konusunda endişelenmeme bile gerek yok.

Kahretsin. Hunter gerçekten özel biri olmalı. Endişelenmeli miyim?

June: Kesinlikle. Ve çok iyi görünüyor.

Yine de teknik olarak yalan sayılmaz, çünkü şimdi ekrandaki seksi aktörden bahsediyorum.

Nasıl görüldüğü umurumda değil. Sen ne giyiyorsun?

Önce yanaklarım lav olur. İkincisi, annemin skandal mesajımı okumak için sihirli bir şekilde omzumun üzerinden belirmediğinden emin olmak için sinemanın etrafına bakıyorum. Üçüncüsü, 98°'lik sweatshirt'üme ve siyah taytına bakıyorum, o kadar yıpranmışlar ki patlamış mısırın ekstra gerginliği başladığında filmin ortasında düşme ihtimalleri var. Bunu nasıl çevirebilirim?

June: Hayal gücüne çok az şey bırakan küçük siyah bir numara.

Dikişlerdeki delikler yüzünden.

Ve sonra, bıçağı biraz daha derine saplamak için, telefonumu *rahatsız etmeyin* özelliğine getiriyorum ve tüm dikkatimi filme veriyorum. Yine de zor oluyor. Sanki telepatik olarak beni kendisine çekiyormuş gibi aklım Ryan'da kalıyor. Sinema tarihinin en uzun filmi gibi hissettiren bir sürenin ardından nihayet jenerik dönüyor.

"Tanrıya şükür," diyorum inler gibi bir sesle, bu da kedi adamın tüylü arkadaşını spor çantasına geri koyarken bana ciddi bir yan bakış atmasına neden oluyor. Ayrıca, kim birisini spor çantasıyla sinemaya sokar ki? Gençler bilet yırtıcısı olmamalı.

O kadar yorgunum ki eve koşup yorganımın altına girmek istiyorum ama Ryan'ın bir şekilde öğrenmesinden korkuyorum, bu yüzden son isim ekranda belirene ve ışıklar yanana kadar kendimi burada oturmaya zorluyorum. Bir grup genç ellerinde süpürgelerle içeri giriyor ve beni salonun ortasında tek başıma, canlanmış bir korku filmi gibi otururken görene kadar bir şeylere gülüyorlar. Gülümsemeleri azalıyor ve sanki güldükleri için onları ispiyonlayacağımdan korkuyorlarmış gibi boğazlarını temizliyorlar.

Ama sonra yaklaşıklarında (çünkü ben hala burada oturuyorum) gülümsemeleri tekrar kırılıyor - bu sefer benim yüzümden.

"Güzel sweatshirt, büyükanne," diyor dikenli mavi saçlı olan, koridorumu süpürmek için ilerlerken kıs kıs gülerken.

Yine de olgun olan benim ve onun çocuksu seviyesine inmek zorunda değilim. *Zorunda* değilim ama belli ki zorundayım çünkü o küçük sansarın biraz terbiye öğrenmesi gerekiyor. Kovanın dibinde en az on tane patlamış mısır tanesi kalmıştı, bu yüzden kovayı yere atmadan önce küçük sansarla korkutucu bir göz teması kurdum. "Tüh," diyorum zarif bir omuz silkmeye.

Otoparka doğru ilerlerken o liseliyi epik bir şekilde yaktığım için kendimi oldukça iyi hissediyorum, ta ki kendi ayağıma takılıp yanlışlıkla kolamın geri kalanını gömleğimin önüne dökene kadar. Bir an panikledim. Ama sonra kendimi yeniden sevmeyi öğrenmeye çalıştığımı hatırlıyorum, makyajsız ya da mükemmel bir şekilde bir araya getirilmemiş olsam bile. Böylece uzun zamandır yapmadığım bir şeyi yapıp gülüp geçiyorum. Şu anda berbat görünüyorum ve bu sorun değil.

Tüm bunların en iyi yanı: Rahat kıyafetler içinde huzurlu bir akşam geçirdim VE hala Ryan'la olan savaşımı kazanabiliyorum. O salonda kıvrılıp onun güçlü pazularına tutunmayı tercih eder miydim? Evet, tercih ederdim. Ama hiçbir koşulda bu bilgiyi öğrenmemeli.

Arabamı garaj yoluma çekip Ryan'a randevumdaki kişinin ne kadar iyi öpüştüğüne dair alaycı bir mesaj göndermek için telefonumu çıkarırken oturma odamın penceresinden bir ışık geldiğini fark ediyorum. Gitmeden önce özellikle kapattığımı hatırladığım bir ışık.

Gözlerimi sokağa çeviriyorum ve işte o zaman daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ediyorum. RYAN'IN ARABASI. Onun burada ne işi var? Ama bunu çok uzun süre düşünmeme gerek kalmadı. Satranç taşını tahtada hareket ettiriyor, olan . O yedek anahtarı ondan geri almalıyım.

İçimi çekiyorum ve arabamdan iniyorum, çömeliyorum ve evin etrafında sürünmeden önce kapıyı usulca kapatıyorum. Pencereleden uzak durmak için mümkün olduğunca yere yakın duruyorum çünkü BAŞKA SEÇENEĞİM YOK. Ön kapıdan öylece geçip, gülüp geçemem. *Ha ha, yine sen kazandın Ryan! Kendimi sinemaya götürdüm ve bazı gençler benimle dalga geçti!*

Hayır. Bu adama yarı aşık olsam da olmasam da onu ezmek zorundayım. Bu yüzden arka kapıya gidip ses çıkarmadan kilidi açıyorum. Şu anda Tom Cruise'um, kilidi açıyorum ve mutfağımda hava kadar sessiz bir şekilde ninja yuvarlanıyorum (aslında bir yılan gibi sürünüyorum çünkü ninja yuvarlanmayı bilmiyorum).

Mutfaktan geçmeyi ve oturma odasına yaklaştıkça televizyonun sesi daha da yükseliyor. Bu kısım biraz zor olacak. Mutfağımdan yatak odama giden koridordan oturma odasına düz bir geçiş var. Kanepe oturma odasının ortasında, koridorun karşı tarafına bakıyor. Sessiz kalır ve yavaş hareket edersem, Ryan burada olduğumu anlamadan yatak odama girebileceğim.

Odama çıktıktan sonra ne yapmayı planladığımı merak ediyor olabilirsiniz. Cevap: Her çaresiz insanın yapacağı şeyi. En seksi siyah elbisemi giyeceğim, çok fazla makyaj yapacağım, kapıdan sıvışacağım ve evin içinde dolaşp görkemli bir giriş yapacağım. Muhtemelen tüm öpüşme olayını gerçekten satmak için makyajımı biraz bulaştıracam.

Mutfağa girmem beş dakikamı alıyor ve yol boyunca yapışkan gömleğime topladığım tüm pislikleri düşünmek bile istemiyorum. Yine de buna değer.

Şimdi meydan okuma bölgesine yaklaşıyorum. Eğer bu engeli aşarsam, yeni bir araba kazanacağım.

Televizyonun ıGığı odayı aydınlatıyor ve Ryan "ın kanepedeki profilini görebilecek kadar yakına geldim. Ayaklarını sehpaye dayamış, kanepemde güzel ve rahat bir şekilde çömelmiş duruyor. Orada ne kadar iyi görüldüğünü düşünmemeyi seçiyorum. Hayatımın geri kalanında onu her gün orada görmeyi nasıl da isterdim. Yine de geleceği düşünmeye vaktim yok. Gözümü ödülünden ayırmamalıyım.

Şimdi kırmızı bölgedeyim. Halı yanığı dirseklerime ve ön kollarıma saldırıyor ve sanırım eski taytımnda yeni bir delik açtım, ama bunların hiçbirisi önemli değil, çünkü gizli hareketlerim işe yarıyor. Ryan'ın haberi yok. Ben ilerlemeye devam ederken o tek bir kasını bile kıpırdatmıyor.

Koridorda ilerliyorum ve yatak odamın kapısına bir metre kala duruyorum. Ryan öksürüyor ve ben donup kalıyorum. Sürünmeye devam etmek için onun tekrar şovuna daldığından yüzde yüz emin olana kadar bekliyorum. Ve şimdi, başardım. Dirseklerim kapı çerçevesinin içinde ve gülümsemem kulak mememden kulak mememe uzanıyor çünkü KAZANDIM, RYAN HENDERSON!!!

"Randevu iyi
geçti mi?" Lanet
olsun.

Sürünmenin ortasında durup omzumun üzerinden bakıyorum. Ryan hareket etmemiştii. Hâlâ bir filmdeki kötü adam gibi televizyona bakıyor; karanlığa bürünmüş ve tetiği çekmek onu hiç etkilemeyecekmiş gibi yavaşça silahını göğsüme doğrultuyor.

Yerden kalkarken acı veren bir yenilgiyle yüzümü buruşturuyorum. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

Ryan yavaşça başını çevirip bana bakıyor ve eğik gülümsemesini gösteriyor. "Jeep'inizin geldiğini gördüm. Arka kapıyı açtığında alarm öttü.

Kapı. Koridor boyunca astım hastası gibi nefes alıyordun." Son kısmı atlayabilirmiş gibi hissediyorum.

Omuzlarım çöküyor ve destek için kapının pervazına yaslanıyorum.

"Süper." "Neden gizlice giriyorsun?"

Bu soruya beni hemen suçlamayacak bir cevap vermenin bir yolu yok, bu yüzden bunun yerine konuyu saptırıyorum.

Kanepenin etrafından dolanarak ışıkları açıyorum ve kanepemdeki adama aval aval bakıyorum. "Daha iyi bir soru, pijamalarınla oturma odamda ne yapıyorsun?" Yanına gidip Ryan'ın çıplak ayaklarını sehpa vuruyorum çünkü uykucu erkekler tarihinde hiç kimsenin flanel uyku pantolonu ve düz gri bir tişörtü onun kadar iyi giymemiş olmasına kızıyorum.

Gülümsüyor çünkü benim patlamamla eğleniyor. "Otel rezervasyonum bu sabah saat onda sona erdi, bu yüzden bu gece seninle kalıyorum, oda arkadaşım."

Ağzım açık kaldı. "Umm, hayır, kesinlikle değilsin! Git rezervasyonunu yenile, pijamalı adam."

Bütün bir gece boyunca benimle aynı çatı altında kalmasına izin veremem. Odanın öbür ucundan ona bakarken bile tüylerim diken diken oluyor.

"Hayır, burada seninle kalmayı tercih ederim."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum. "Hayır. Sadece hayır. Senin fikrinin burada bir önemi yok."

Burnunu kıvrır ve şöyle der: "Saygısızlık etmek istemem ama katılmıyorum. Çünkü ben senden iki kat daha ağırım ve beni bu koltuktan asla kaldıramazsın. Yani... sahte randevun mu?"

Alay ediyorum. "Tabii ki hayır. Biriyle çıktım."

Gözleri kıyafetime kayıyor ve dudaklarının hafifçe kıvrıldığını görüyorum. "Küçük siyah numara mı?"

Kaşlarımı *kaldırıyorum* ve sanki *bu kıyafetin çirkin olduğunu kabul etmen için sana meydan okuyorum* dercesine gözlerimi açıyorum! "Bu siyah."

"Peki ya leke?" "Kola."

Başını sallıyor. "Sanat gezilerinde kola servisi yapıldığını bilmiyordum." "Bunda veriyorlardı."

"Peki ya Hunter? Eğlenceli bir gece geçirdi mi?"

Hunter'ın bu gece tam olarak neyin peşinde olduğunu kim bilebilirdi ama oldukça eğlence düşkünü birine benziyordu. Kaybedilen bir randevu için evde oturup somurtacak biri değildi. "Harika bir gece geçirdi."

"Oh, güzel. Çünkü bir saat kadar önce seni almaya geldiğinde aranızda bir anlaşmazlık olabilir diye endişelenmiştim."

"Ne! Olamaz!" İlk kez rolümü bırakıyorum, iptal mesajım ulaşmazsa adamı yanlışlıkla ekmiş olmaktan endişeleniyorum.

Çantamdan telefonumu alıyorum ve Hunter'la aramızda geçen konuşmayı bulana kadar çılgınca mesajlarıma göz atıyorum. Ryan "ın beni kandırdığını anladığım kısma gelene kadar okuyorum, okuyorum, okuyorum, çünkü *iptal mesajım kesinlikle iletildi. Şu entrikacı küçük bok suratlı!*

Gözlerim Ryan "a kayıyor ve gözlerimden lazerler fırlayıp onu ikiye bölmediğine Çağırıyorum. Ona doğru koşuyorum, kanepeden aşırı doldurulmuş bir yastık alıyorum ve onunla onu yumruklamaya başlıyorum.

"BUNU SEN UYDURDUN!" Vuruşlar arasındaki her kelimeyi vurgulayarak söylüyorum.

Gülüyor ve ellerini başının üzerine koymuş küçük bir bebek gibi top gibi kıvrılıyor. "Ve sen de az önce Hunter'la gerçekten çıkmadığını doğruladın!"

"SEN EN KÖTÜSÜSÜN VE SENDEN NEFRET EDİYORUM!"

Bam. Bam. Bam. Bam.

Ryan bir yılan ısırığından daha hızlı bir Gekilde uzanıp bacaklarımı altımdan çekerek beni üstüne çekiyor. Beni kanepeye sabitlemek için ters çeviriyor. Yüzündeki ifade tehlike ve eğlenceyi eşit oranda yansıtıyor. Gözlerinin içine bakarken midem bulanıyor.

"Benden nefret

etmiyorsun."

"Edebilirim," diyorum

sessizce. "Ama

etmiyorsun."

Yutkunuyorum. "Yutmalıyım."

"Rekabeti en az kadar seviyorsun."

Gözlerim bir kara kaşından keskin elmacık kemiğine, alt dudağına ve tekrar diğer kaşına doğru bir çizgi izliyor. Bakışlarımla yüzüne bir kalp çizdim. "Biraz hoşuma gitti."

Vücudu bana ağır geliyor ve bunu o kadar çok seviyorum ki bir battaniye almayı düşünüyorum. Ryan berrak dağ havası ve tüm ergenlik arzularımın bir araya gelmiş hali gibi kokuyor. Sanırım burada duş aldı, bu da vücut losyonunun hâlâ orada olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

"June." Sesi çakıllı. "Neden Hunter'la çıkmadın?" Bu Ryan'ın *zamanın* geldiğini söyleme şekli. Bana karğı sabırlı ve anlayışlı davrandı ama karğılık vermemi beklemeye ancak bu kadar dayanabilir.

Vakit geldi.

İçimde kalan son mücadele kırıntısı da yok oluyor. "Çünkü o sen değildin." Evde her şey çok durgun ve sessiz. Ryan gözlerimin arasında ileri geri bakıyor ve sonra yavaşça başını eğip dudaklarımı öpüyor. Bu şefkatli, acelem yok, dizkapaklarını eritecek türden bir öpücük ve ben tamamen hareketsiz kalıyorum. Dudaklarımız arasındaki mührü yavaşça kırıyor ve önce alt dudağıma, sonra sağ köşeme, sonra da sol köşeme bir öpücük daha konduruyor. Ben gözlerimi kapatmıyorum ama Ryan . Her şeyi yürek parçalayıcı bir şekilde görüyorum.

Detay.

Sanırım onu seviyorum.

Yumuşak, sabırlı bir gülümsemeyle uzaklaşıyor ve kolunu karnıma dolayıp beni kendine çekebilmek için kanepenin arkasına doğru kayıyor. O büyük kaşık ve uzaktan kumandayı kapıp programını kaldığı yerden *devam* ettirirken ben sessizim.

"İşte," diye fısıldıyor kalbim, "kaçırdığımız şey bu."

Ryan'a doğru gevşiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Televizyonda ne olduğu umurumda değil. O bana sarılırken iyileşmekle meşgulüm -yapışkan tenim, yırtık pırtık taytım ve hepsi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BİR

OceanofPDF.com

RYAN

June'un evinin önünde durmuş, telefonumda yanıp sönen ve artık kaçınmadığım isme bakıyorum. Noah son birkaç gündür durmadan mesaj atıyor, e-posta gönderiyor ve arıyor. Onu daha fazla görmezden gelirsem posta güvercini göndereceğinden korkuyorum. Ya da daha kötüsü, beni kendisi avlayacak.

"Alo?"

"İşte buradasın! Öldüğünü falan sanmıştım."

"Ölmedim. Sadece bir süredir ortalıkta görünmemeye çalışıyordum." June'un kapısına bakıyorum, uyanıp uyanmadığını merak ediyorum. Onu kanepede uyurken bırakmıştım. O kadın tuğla gibi uyuyor.

O kollarımdayken uyandığımda, kısa bir süre için uyuyormuş gibi yapmayı düşündüm, böylece onun bana karşı hissinin tadını mümkün olduğunca uzun süre çıkarabilirdim. Ama sonra kolumdaki acı hissinin farkına vardım ve kolumu onun altından çekip çıkarmak zorunda kaldım. Hiç irkilmedi. Sanırım onu yere yuvarlayabilirdim ve o da uyumaya devam ederdi.

Her zamanki saatim olan altı buçukta kalktım ve bir fincan kahve yaptım (June'dan hala bir yaşam belirtisi yok), tıraş oldum ve koşu kıyafetlerimi giydim (hareket etmemişti) ve o uyanana kadar koşmaya karar verdim. Şu anda içeride uyanık olabilirdi ve bu düşünce Noah ile olan bu görüşmeyi mümkün olduğunca çabuk sonlandırmak istememe neden oldu.

"Evet, şaka yapmıyorum. Sana o kadar çok mesaj attığım için kendimi kıskanç bir kız arkadaş gibi hissetmeye başlamıştım."

"Şimdi beni yakaladın. Ne istiyorsun?"

İç geçiriyor. "Dediğiniz gibi yatırımcıları cevabınız için tutmaya çalışıyordum ama huzursuzlanmaya başladılar. Onları daha fazla tutamam. Onlar

hafta sonuna kadar bir cevap istediklerini ya da Martin'e teklif söyledi."

Sırtımı eve dönüyorum ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Hafta sonu Pazar mı?"

"Cumartesi," diyor, acımasızca bir gün çalarak. "Ryan, dostum, bu konuda tereddüt ettiğine bile inanamıyorum. Bu hayatının anlaşması."

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Sadece henüz ikna olmadım." "Neden? Düşündüğün başka teklifler mi var?"

June'un evine bakıyorum. " gibi bir şey." "Belirsiz olmandan nefret ediyorum. Beni huzursuz ediyor."

Pencerede bir hareket yakalıyorum ve June'un kanepeden kalkıp omuzlarına ve başının üzerine kapüşonlu bir pelerin gibi sardığı battaniyeyle odasına doğru yürüdüğünü görüyorum. O kadar tatlı ki. "Dinle, gitmem gerek, Noah."

"Ryan, sakın telefonu yüzüme kapatma-"

"Cevabımı cuma günü alacaksın." Ve sonra telefonu kapattım.

Kurtulduğumu sandığım ağırlık tekrar üzerime çöküyor ve June'a bensiz uyanması için biraz daha zaman tanımak amacıyla blok etrafında bir tur daha atıyorum. Evet, o kadar centilmenim ki içeri girmeyi geciktirmemin tek nedeni June'u biraz yalnız bırakmak. Hiç de değil çünkü arafta kalma sürem az önce sona erdi ve bir karar vermem gerekiyor.

June'un evine döndüğümde terden sıırıslıklam olmuşum ve zor nefes alıyordum ama bir karara varmaya daha yakın değildim. June'la iş teklifi hakkında konuşmak istiyorum ama bunu ona söylemek de istemiyorum çünkü dün gece bir dönüm noktası yaşadığımızı hissediyorum.

İçimde şöyle bir his var: "*Günaydın, June Bug! Hey, sana önümüzdeki üç yıl boyunca tüm zamanımı alacak ve tüm dikkatimi vermeme gerektirecek bu hayatımın işinden bahsetmek istiyordum. Sence kabul etmeli miyim?*" demek bizi sadece üç adım geriye götürecektir. Pas geçmeyeceğim. İki yüz dolar toplamak yok. İstedğimden bile emin olmadığım bir şey için onu endişelendirmek istemiyorum.

Kariyerime o kadar uzun süre öncelik verdim ki artık June'a öncelik vermeye hazırım. Bu ilişkiyi onun izin verdiği kadar ileri götürmek istiyorum. O yüzden şimdilik bunu kendime saklamalıyım. Noah'ya cevabımı vermem için hâlâ üç günüm var ve bu üç günü June'un bu ilişkiye hazır olup olmadığını öğrenmek için kullanmayı planlıyorum.

Eve girdiğimde onu masada oturmuş, hala tüylü battaniyesine sarınmış, ayakları sandalyesine kıvrılmış, bir kase mısır gevreği yerken bulduğumda şaşıyorum. İçeri girdiğimi görüyor ve kaşık ağzında donuyor. Bakışları aşağıya iniyor ve terli görünüşümü süzdükten sonra tekrar yüzüme yöneliyor. Gizli bir gülümsemeyle çiğnemeyi bitiriyor.

"Günaydın," diyorum temkinli bir şekilde ona yaklaşıırken. Cevap vermiyor, sadece yüzündeki o küçük sırtışı koruyor. "Çıldırma ve dün gece olan her şeyden tamamen pişman olmak üzere misin?"

Yavaşça başını hayır anlamında sallıyor. Bu bana yaklaşmak için cesaret veriyor. Hemen arkasında duruyorum ve boynunun yan tarafını öpmek için eğiliyorum. Midemi bulandıran yumuşak bir *mmmm* sesi çıkarıyor.

"İlk randevumuzun ne zaman ve nerede olmasını istediğime karar verdim," diyorum boynunun sıcak tenine karşı.

"Ah, öyle mi?"

"Chicago."

June gözlerimin içine bakabilmek için boynuna erişimimi elimden alarak geri çekiliyor. "Chicago mu? Neden?"

Masada ona dönük bir şekilde oturuyorum. "Çünkü sadece orada gerçekleşebilecek özel bir şey planladım. Eğer sadece bir randevum varsa, bunu iyi değerlendirmek niyetindeyim."

June garip bir şekilde düşünceli görünüyor. O yeşil gözlerinin ardında bir şeyler saklıyor ve ben bunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Ama sırlarını açıklayacak türden bir kız olmadığını da biliyorum. Hepsini ondan öğrenmek zaman alacak, o yüzden olurlarına bırakıyorum.

"Lütfen? Size yaşadığım yeri ve çalıştığım restorani da göstermek istiyorum." Brokolili dondurmanın üzerine serpiştirdiğim süslerle daha çekici görünmesini sağlamaya çalışıyorum.

June bunu düşünürken dudaklarını bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor. Nefesimi tutuyorum. Sonunda "Tamam," diyor ve sonra dudaklarında kocaman bir gülümseme beliriyor ve mısır gevreğinden bir lokma daha ağzına götürüyor. "Aslında en başından beri evet diyecektim. Sadece seni terlerken izlemeyi seviyorum." Gövdeme ve kollarıma yan gözle bakıyor.

"Bu doğru mu?" Kendimi beğenmiş bir şeytan gibi soruyorum.

Sadece onunla biraz dalga geçmek için gömleğimin alt kenarına uzanıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ryyyannn." Uslu durmamı istediğinde yaptığı gibi adımı söylüyor. Bu sadece beni kızdırıyor.

Gömleğimi kaldırmaya başladım. "Burası sıcak mı ne?"

"Kes şunu! Ryan, yapma." Battaniyesiyle dramatik bir Çekilde gözlerini kapatıyor. "Ben sadece masum bir genç kadını." Ama kıkırdıyor.

"Tamam, !" Sesim derin bir hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor. "Artık bakabilirsin. Sadece şaka yapıyordum."

June battaniyeyi indiriyor ve beni kocaman bir sırtıyla gömleksiz buluyor. Ağzı açık kaldı ve nefesi kesildi. Ama gözleri kapanmıyor ve tekrar yüzüme gelmiyor. "Ryan Henderson!"

Su bardağını aldı ve bana gerçekten bir ders vermek için üzerime fırlattı. Su her yere gidiyor. Ancak ben ırkılmıyorum çünkü daha yeni koşuya çıkmıştım ve serin su harika hissettiriyor.

June aniden ayağa kalkıyor ve *daha da kötüleştirmekle* ilgili bir şeyler mırıldanarak mutfığa giriyor ve sonra bir havlu getiriyor. Beni kurulamasına izin vermeyi teklif ediyorum, o da havluyu alıp bana vuruyor.

Sabahın geri kalanı bu şekilde devam ediyor, June ve ben en iyi yaptığımız şeyi yapıyoruz: alay etmek ve flört etmek. Sonunda onun vıcık vıcık mısır gevreğini elinden alıp kanalizasyona atıyorum, böylece ona düzgün bir kahvaltı hazırlayabiliyorum. İkimiz de ikinci fincan kahvelerimizi yudumlarken konuşuyoruz ve June bana hayatıyla ilgili son on yılda kaçırdığım küçük ayrıntıları anlatıyor. Ben de aynısını yapıyorum.

Ancak konu ne zaman iş dünyasına gelse donup kaldığını fark ediyorum, bu yüzden iş konuşmaktan vebadan kaçır gibi kaçınıyorum. İşim hakkında konuşmak yerine, şimdiye kadar yediğim tüm gurme yemeklerden daha iyi yemek yaptığna yemin ettiğim sosisli sandviç satıcısını öğreniyor ve ona aşçılık okulu sırasında boş zamanlarımda çoğunu geçirdiğim küçük bistroyu anlatıyorum.

"Nasıldı?" diye soruyor öne doğru eğilerek.

Garip. Fransa'dan ayrıldığımdan beri o bistro hakkında pek düşünmemiştim ama son zamanlarda aklımın bir köşesinde duruyordu. Sonunda bunu dışarı vurmak iyi hissettiriyor. "Dürüst olmak gerekirse, özel bir şey değildi. Karanlıktı, küçüktü ve sadece on beş kişi oturuyordu. Ama çok hoş bir yanı vardı. Menüde çok fazla seçenek bile yoktu. Her şey basitti, müdahaleci değildi ve gezegendeki her bir baharat ve bitkiyi aşırı analiz ettiğim uzun bir günün ardından tam da ihtiyacım olan şeydi."

"Kulağa hoş geliyor," diyor June, içinde yüzmek istediğim yumuşak bir gülümsemeyle.

"Belki bir gün seni oraya götürebilirim." Ama kahretsin, sanırım onu ürküttüm. Büyü bozuldu ve derin bir nefes alarak ayağa kalkmadan önce masanın etrafına baktı.

"Vay canına, ne zaman bu kadar geç oldu? Fırına gitmem lazım." Birdenbire *Alice Harikalar Diyarında*'daki tavşan *oluverdi* ve çok önemli bir randevuya geç kaldı. Ve ben nedenini biliyorum. Onu suyun içinde bir santim daha aşağı çektim ve o buna hazır değildi.

Ama o uzaklaşmadan elini tutup onu durduruyorum ve kucağıma çekiyorum. "Yapma bunu" diyorum, bana bakmasını sağlayarak.

"Ne yapmak?"

"Bana yine garip davran."

Parmağının köprücük kemiğimde gezindiği yere bakarak gözlerimi kaçırıyor. "Ben tuhaf değilim. Tuhaf olan sensin."

Yakma girişimine sırtıyorum ve gözlerini yakalamak için başımı eğiyorum. "Elimde değil June. Kendimi tutmaya çalışıyorum ama çok zor. On iki yaşından beri kendimi senden uzak tutuyorum. Artık istemiyorum." Ayrıca parmağıyla bunu yapmayı bırakmasına gerçekten ihtiyacım var, çünkü ona karşı yavaş ve saygılı hareket etmeye çalışıyorum, ama beynim bu kelimeleri kelime dağarcığımdan silmeye çalışıyor.

June'un omuzları yumuşuyor ve bakışlarını benimkilere kaydırıyor. Bir an beni düşünüyor ve sonra yavaşça öne eğilip beni öpüyor. Kısa sürdü. Dudakları ancak gözümü kırpmama yetecek kadar uzun süre dudaklarımdaydı ama bu öpücük benim için şimdiye kadar yaşadığım tüm öpücüklerden daha anlamlı, çünkü *o* başlattı.

Az önce olanları yazıya dökebilmek için gidip deri ciltli, tüy kalem ve mürekkeple tamamlanmış önemli bir günlük alma isteğiyle doluyorum. *15 Kasım, June Broaden beni kendi rızasıyla öptü.* O günlüğe yazacağım tek şey bu olacak, çünkü bu anı başlı başına bir anıtı hak ediyor. İlerleme var.

Uzaklaşırken gülümsüyor ve sonra gamzemin yanağımlı dürtüyor. "Deniyorum. Yine de daha uzun sürecek, çünkü bunu beklemiyordum ve Ben'den ayrıldığımdan beri kendimi kimseye güvenemeyeceğime inandırmaya çalışıyorum."

"Bunu anlıyorum."

"mi?" diye soruyor, gerçekten bilmek istiyormuş gibi bakarak. "İstiyorum."

"Tamam, güzel. O zaman tuhaflaştığımda benden vazgeçme." Kollarımı beline doladım. "Vazgeçmeyeceğim."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum, June." Ciddiyim. Ne kadar sürerse sürsün onu bekleyeceğim.

Gülümsüyor ve uzanıp yanaklarımı birbirine yapıştırıyor. Bu konuşmanın tam olarak seksi bir hal alacağını düşünmemiştim ama onun gülümsemesini izlemek anlamına gelecekse takım için bir tane alabilirim.

"Stacy ve ben bunu hep ciddi bir konuşmadan sonra yaparız." Ah. Şimdi anlıyorum.

Ve erkekliğime tamamen güvenen bir erkek olduğum için, yanaklarım hala birbirine yapışmışken Stacy'yi özleyip özlemediğini soruyorum, bana balık suratı veriyor.

Ellerini indiriyor. "Çok fazla. Ama bunu düşünmemeye çalışıyorum. Ya da onu günde milyonlarca kez aramamaya. Ona ve Logan'a yeni hayatlarına alışmaları için zaman tanımak istiyorum."

Gülüyorum. "Ortaokuldan beri birlikteler. Sence gerçekten ne kadar alışmaya ihtiyaçları var?"

O da gülüyor ve bu ses her zaman omuzlarımda olan ağırlığı azaltıyor. "Muhtemelen haklısın."

"Ona bizden bahsettin mi?"

"Hayır dersem kızacak mısın?" "Bu masayı çevireceğim."

"O zaman EVET. O her şeyi biliyor."

Başımı sallıyorum ve onu kaldırıp yere bırakmadan önce yanağından öpmek için öne doğru eğiliyorum. "Stacy'ye söyle. Bilmek isteyecektir." İçimden bir ses June'un onu inciteceğinden endişelenen tek kişinin ben olmadığımı söylüyor.

June ve ben sabahın geri kalanında bir daha ciddi bir konu açmadık. Duş almak ve güne hazırlanmak için banyoya giriyor ve ben de tezgahının üzerindeki kağıt yığını karıştırarak işe yarıyorum. Stacy'nin fırının yarısını satın almak için teklifler olduğunu fark ettim.

İlk düşüncem ismimi en üste eklemem gerektiği. İkinci düşüncem ise bu ilk düşünceyi alıp yakmak. June'un fırını işletmek için bana ihtiyacı yok. Kimsenin yardımına ihtiyacı yok. Kendisi satın alması gerekirken neden teklifleri değerlendirdiğini gerçekten bilmiyorum.

Ama bir saat sonra üzerinde vücuda oturan, siyah, uzun kollu bir bluz, saçları örülmüş ve bir omzuna dökülmüş, belini saran dar bir kot pantolon ve altında yaşayan yumuşak bronz teni ima etmekten daha fazlasını yapan bacaklarındaki deliklerle odasından çıktığında, kağıtları bir kenara itiyorum ve bu konuyu daha sonra konuşmaya karar veriyorum. İyi görünüyordu. İyiden de iyi. Bu kadın bir katil,

Kot pantolonunun kemer köprülerinden tutup onu kendime doğru çekerken öldüğümü fark ettim.

Onu seviyorum. Sanırım hep sevdim.

"June," diyorum, şüphelendiğimi anlaması için adını uzatarak. "Neden benim gibi kokuyorsun?"

Uzun kirpiklerinin altından bana bakıyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor. Yüzüne çikolata sürerken yakalanmış bir çocuk gibi. "Vücut losyonum bitmişti, o yüzden seninkini kullanmak zorunda kaldım?" Bunu bir ifade gibi değil, bir soru gibi dile getirdi.

Ona kafamı salladım. Benim vücut yıkayıcımı kullanmış.

O beni seviyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

OceanofPDF.com

HAZİRAN

Cuma öğleden sonra işten eve geldiğimde yatağımın üzerinde boş bir spor çantasının yanında bir not : *Saat 5:00'e kadar toparlan. Uçak 8:30'da Chicago'ya kalkıyor ve biz de içinde olacağız. Senin için toplanmaya başlama cüretini gösterdim. Bir şey değil.*

Çantanın içine bakıyorum ve tamamen boş olmadığını fark ediyorum. Sanki Ryan iç çamaşırı çekmecemi çıkarıp içindekilerin hepsini bu spor çantasına doldurmuş gibi görünüyor. Ha! Çok beklersin, dostum.

Ryan ve özgürlüğünün benim için seçtiği seçeneklerin dörtte üçünden fazlasını çıkardıktan sonra, Charleston'da asla giyemeyeceğim kışlık eşyalardan birkaçını yanıma alıyorum. Açıkçası bir yanım Ryan'ın Chicago'yu unuttuğunu düşünüyordu. Bahsetmeyeli birkaç gün olmuştu, o yüzden geri planda kaldığını düşündüm. Ya da hiç gerçekleşmeyeceğini. Burada birlikte geçirdiğimiz zamanın ne kadar harika olduğu düşünülürken bu benim için sorun değildi.

Ryan tüm hafta boyunca benimle kaldı ve her zaman öyle olmadığına yemin etmesine rağmen, şüpheli bir şekilde çıkıyormuşuz gibi hissettiren pek çok şey yaptı.

Bakalım anlamış mıyım. Beni yemeğe çıkarmak istiyorsun ama bu bir randevu değil mi?

Ryan: Doğru. İkimizin de yemeğe ihtiyacı var ve senin yemeğin bitmiş. (Benim bir sürü yemeğim vardı.) Ve senin için de ödeyeceğim. Garsona hesabı paylaştırmaktan daha kolay.

Kişisel favorim ise yatmadan önce birbirimize sarılıp film izlememiz.

Ben: Bu hala bir randevu değil mi? (Kelimenin tam anlamıyla kanepede benimle yatay bir şekilde)

Hayır. Bunu bütün arkadaşlarımla yaparım. Ama genelde Logan beni küçük kaşık olmaya zorlar.

Toparlanmayı ve makyajımı tazelemeyi bitirdikten sonra, ayıracak on dakikam var. Yine de hareket etmeye devam etmek için inkar edilemez bir ihtiyaç hissediyorum, bu yüzden mutfağımı temizlemeye gidiyorum. Ancak Ryan bunu çoktan yapmış olmalı, evimdeki her yüzeyi stresle temizleme ihtiyacımı tahmin edememiş. Ne cüretle bu kadar düşünceli davranıp mutfağımı temizler! Sorun değil. Sadece biraz kan akışına ihtiyacım var (hayatımda hiç düşünmediğim bir cümle, ama Jake'in stresli olduğunda her zaman söylediğini duyuyorum).

Ben de zıplama hareketleri yapıyorum.

Şimdi, saçmaladığımı biliyorum -bu asla söz konusu değildi- ama hareket etmeye devam etmeliyim, çünkü hareketsiz otursam korkarım. Sanırım Ryan bu yüzden bu gece için uçuşlarımızı ayarladı. Onunla gitmeyi kabul etmemle gerçek kalkış tarihi arasında çok fazla zaman olduğunu ve sırf onunla bu yolculuğa çıkmamak için tüm evimi toplayıp Hawaii'ye taşınacağımı biliyordu.

İlişkilerimde çok olgunum.

Telefonum çalmaya başladığında sıçramanın ortasındaydım. "Konuş benimle!" Sitcom'lardaki aşırı özgüvenli insanlar gibi söylüyorum, çünkü öyleymişim gibi davranmaya çalışıyorum.

"Ben az önce... bir şeyi mi böldüm?" diye soruyor kardeşim, dehşete düşmüş ses tonunun tam olarak ne olduğundan şüphelendiğini ifade etmesine izin vererek. Jake'le uğraşmak en sevdiğim uğraşlardan biridir, bu yüzden onu gerçekten korkutmak için "Ah, Ryan, kes şunu, telefondayım!" gibi bir şey söylemeyi aklımdan geçiriyorum. Ama kaçınıyorum çünkü dediğim gibi, ben çok olgun biriyim.

"Zıplama hareketlerini yarıda kestin," diyorum ve sanki ona şaka yapmışım gibi bir kahkaha atıyor. "Neyin var senin? Ben ciddiym. Zıplama egzersizi yapıyorum."

"Vay canına. Kötü bir şey mi oldu?"

"Şimdi, benim ifadem neresi size bunu sorduruyor?"

"Koşmak dışında, seni hiç spor yaparken görmedim. Zıplamayı bildiğini bile bilmiyordum. Zıpladığında ayakların yerden kesiliyor mu?"

Kaba. Ama şimdi kendimi sorguluyorum.

"Denizyıldızının ve sonra da kalemin olduğu yer, değil mi?"

"Yeeeahhhh... gibi bir şey." Şimdi bana tamamen gülüyor. "Kes şunu, göt kafa."

Kıkırdamaları kesiliyor. "Tamam, neden yıldız avlıyorsun?"

Jake'e Chicago'ya gideceğimi söylemeye niyetim yoktu. Neden söylemedin? Tam olarak emin değilim. Sanırım ona kendimi açıklamak ya da her şeyi aşırı analiz etmek istemedim. Çünkü bu ilişkide ip üstünde yürüyormuşum ve en ufak bir esinti beni sonuma sürükleyecekmiş gibi hissediyorum.

Böyle olmaktan nefret ediyorum. Hayatın beni bu kadar korkutmasından nefret ediyorum ama bunu bilmek ve bununla savaşmak, kusurlarımdan habersiz bir şekilde hayatıma devam etmekten daha iyidir, değil mi?

"Ben... Ryan'la birlikte bu gece Chicago'ya gidiyorum... birkaç günlüğüne." Bu ifadenin aramızdaki çizgide asılı kalmasına izin verdim ve gözlerimi sımsıkı kapatıp yanıtını bekledim. Ya da uyarısını. Ya da ağabeyce kınamasını.

"Yanına kalın bir ceket al. Orası acayip soğuk."

Bekle. Ne oldu? Ders nerede? Ya da sataşma? Ya da milyonlarca soru?

Gözlerimi tekrar açıyorum. "Kaçırıldın mı yoksa? Her zaman işleri ağırdan almam konusunda beni uyaran aşırı temkinli kardeşim nerede?"

Kısa bir kahkaha atıyor. "June. Seni seviyorum. Senin için en iyisini istiyorum. Ve bilmem gereken her şeyi görmek için geçen gün seni Ryan'la sadece iki saniye izlemem yetti. Chicago'ya git. Eğlen ve her şeyi fazla düşünme. Senin konusunda ona güveniyorum."

Jake'in sözlerini spor çantama koyup yanımda havaalanına götürdüm. Jake'le konuşmamı bitirdikten hemen sonra Ryan elinde kahve ve atıştırmalıklarla evime geldi ve kardeşimin haklı olduğunu anladım. Aslında Jake her zaman haklıdır ama bu gerçeği mezara kadar yanımda götüreceğim. Ryan'la geçirdiğim zamanın tadını çıkarmalı ve on sekiz adım ileriye görmeye çalışmayı bırakmalıyım. Herkes Ben değil. Her erkek bana zarar vermeyecek.

İnsanların bana tuhaf bakacağını düşünmesem bu ifadeyi vücudumun bir yerine dövme olarak yaptırırdım.

Şimdi Ryan'ın zihin okuyucu olduğunu düşünüyorum çünkü havaalanına giderken uzanıp elimi tuttu ve "Ayçiçeği dövmeni ne zaman yaptırdın?" diye sordu.

Başımı ona doğru çevirdim. "Ha? Dövme yaptırmayı düşündüğümü nereden bildin?"

Sırıttırıyor ama gözlerini yoldan ayırmıyor. "Düşüncelerini görebiliyorum. Bilmiyor muydun?" Bunu o kadar ciddi söylüyor ki, bir an için doğruyu söylediğini düşünüyorum. Onun bir çeşit büyücü olduğunu biliyordum. Karşı koyamadığım bu güçlü, seksi, erkek aurasını kullanmayı nasıl başardığı. "June,

Şaka yapıyorum. Son beş mildir ayçiçeği dövmeni ovuyorsun."

"Oh." Neden büyücü fikrini daha çok seviyorum? Ryan etraftayken tüm duygularımı ortaya koyuyor gibi görünmemi de sevmiyorum. Ya da bekle. Ryan'a nasıl hissettiğimi göstermek *iyi* bir şey.

Bu benim doğal eğilimimin tam tersi, ama Ryan'la olan bu ilişkiyi sabote etmemeye kararlıyım, bu yüzden ona her şeyi anlatıyorum. Ben kalbimi kırdıktan sonra doğruca dövme salonuna gittiğimi ve on beş piercing'i ve yüzden fazla dövmesi olan hoş bir adama derime ayçiçeği dövmesi yaptırdığımı söylüyorum. Anlık bir karardı ama pişman değilim.

"Neden ayrıldıktan sonra?"

Ellerime bakıyorum ve kıpırdanıyorum. "Ben dövmeleeri sevmeydi. Her zaman değersiz göründüklerini söyledim. Düğünümüzden bir hafta önce başka biriyle yattığını düşünürsek bu çok ironik."

Ve sonra inanılmaz bir şey oluyor. Az önce Ben'den ve bana yaptıklarından bahsettiğimi fark ediyorum ve ilk defa bu bana acı vermiyor. Hem de hiç. Bu beni meraklandırıyor, bu yüzden bunun bir tesadüf olup olmadığını görmek için düşüncelerimi biraz daha zorluyorum. Odadan çıktığında Ben'in telefonunu elime aldığımı ve Yuva Yıkan Hallie'den gelen, sanki yüz yıldır birlikteymişler gibi yorganın altında birbirlerine sarıldıkları bir fotoğrafın yer aldığı mesajı bulduğumu hatırlıyorum.

Hah. Acı yok. Karnımda düğümleme yok. Hiçbir şey yok. Aslında odaklanabildiğim tek şey Ryan'ın başparmağının elimin arkasında daireler çizmesi.

Göz ucuyla beni süzüyor. "Dürüst olmak gerekirse, dövmeleere karşı her zaman büyük bir ilgim olmuştur."

Neden bilmiyorum ama yüzümde bir kızarıklık belirliyor. Sanırım Ryan "ın bana bakış ve dokunuşunun bende yarattığı etkinin bir bileşimi bu.

"Bu mutlu bir tesadüf," diyorum ama sesim onun sözlerinin benim için ne kadar önemli olduğunu ele veriyor ve çatlıyor.

Gecenin geri kalanı hızla geçti. Ryan ve ben O'Hare Uluslararası Havaalanı'na giden bir uçağa biniyoruz ve ardından evine gitmek için bir araba kiralıyoruz. O kiralama merkezinde evrakları imzalarken ben de simitçinin yanına gidip kalorilerin buna değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyorum.

On dakika sonra, hala ağzım sulanıyor ama bir tane alıp almamaya karar veremedim çünkü geç oldu ve dünyadaki her kadın

yatmadan hemen önce bir milyon karbonhidrat yemenin poposuna kötü şeyler yapacağını bilir.

Ryan beni tüm kararsızlığımla gördü, benden simit tezgahına baktı ve "Bir tane alacak mısın?" diye sordu.

"Hayır...evet...hayır...evet. Yani HAYIR. Son cevap."

Bana sırtıyor -*oyun* başladığını söyleyen gamzeli bir *sırtış*- ve sonra gidip KENDİSİNE bir simit alıyor. Hemen yemedi. Yemez. Bizimle birlikte arabaya kadar taşıyor ve otoyolda ilerlemeye başladığımızda bacağında asılı kalmasına izin veriyor. Hava bir anda tereyağlı, tuzlu iyilikle doluyor ve aniden, o şeffaf kutulardan birine sıkışmış bir simit olmanın nasıl bir his olduğunu anlıyorum. Bu muhteşem ve kesinlikle başka bir hayatta geri dönmek istediğim şey.

"Onu yemeyecek misin?" Yanlışlıkla dudaklarımı yalarken soruyorum.

"Ha? Oh." Sanki PING, sihirli bir çubuk kraker fırlamış gibi aşağı bakıyor. kucağında, hakkında hiçbir fikri yoktu. "Tamamen unutmuşum. Evet, hatırlattığın için teşekkürler."

Ryan'ın simidi ağzına kadar götürüp büyük bir ısırık almasını izliyorum. Ama her şeyi yanlış yapıyor. Bir erkek gibi yiyor. Tereyağı, tuz, maya ve daha fazla tereyağı notalarının tadını çıkarmaya zaman ayırmadan hepsini mideye indiriyor.

Bir ısırık daha aldıktan sonra "Mmmmm," diye dramatik bir şekilde inliyor. "Bu gerçekten başka bir şey. Bir tane almalıydın."

Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. I-

"UGH, İYİ, SEN KAZANDIN!" Orta konsola doğru hamle yapıp elinden kapıyorum ve sonra koltuğuma geri yerleşiyorum, aşırı dozda simitten rehabilitasyondan yeni çıkmışım gibi ödüle bakıyorum. Ryan kendinden çok memnun, kıkırdıyor ve başını sallıyor.

"June," diyor sonunda, ben simidimi bitirdikten ve son damlasına kadar yağın tadını çıkarmak için parmaklarımı yaladıktan sonra. "Ben'in özgüvenini kirletmek için ne haltlar karıştırdığını bilmiyorum ama şu andan itibaren canın simit istediğinde, lanet olası bir simit al." Bunu söyleme şekli, böyle bir otorite ve şefkatle, vücudumda yüzen öforik bir his bırakıyor.

Sırtımı kapıya yaslamak için koltuğumda dönüyorum ve bacaklarımı koltuğun içinde kıvırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ryan önce bana sonra da yola bakarak soruyor.

"Sana bakıyorum."

Bu onu eğlendiriyor ama ben çok ciddiym. "Bu çok ürkütücü."

"Belki biraz rktcym o zaman. Alış buna. Bakılmayacak kadar güzelsin."

Ryan elini dizime götürürken başını hafıe sallıyor ve yola odaklanmaya devam ediyor. Yolun geri kalanında hiç konuşmuyoruz ve tüm yol ona bakmama izin veriyor. Baımı koltuğa yaslıyorum ve radyoda yumuşak bir şeyler çalarken baının arkasında yanıp sönen otoyol ışıklarını izliyorum.

Kendimi uzun zamandır düşünmediğim bir şeyi düşünürken yakalıyorum.

Yani, mutlu olmak böyle bir şey mi?

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

OceanofPDF.com

HAZİRAN

"Oh, şimdi anlıyorum! Ryan'la birlikte onun "daresinin" ön kapısından içeri girer girmez, "Çok dolusun," diyorum. Daireden kastım olabilecek en alaycı şekilde, çünkü burası benim evimden daha büyük. Ve benim de oldukça büyük bir evim var.

Gülüyor. "Onun gibi bir şey."

Dairenin derinliklerine doğru yürümeden önce Ryan'a ciddi ciddi yan gözle bakıyorum. Gözlerim açık tuğla duvardan altı metrelik pencerelere sıçıyor ve sonra bir evden çok bir katedrale uygun devasa tavanlara kadar bir çizgi çiziyor. Dış duvarın karşısında siyah bir arduvaz şömine ve ana oturma odasının hemen ötesinde ünlü bir şefin evinde bulmayı bekleyeceğiniz türden bir mutfak var.

Beni en çok etkileyen şey, daresinin onun gibi kokmaması. Hiçbir yerde onun soğuk, baharatlı, erkek kokusundan bir iz yok. Belki de buradaki her yüzey tuğladan, ahşaptan, arduvazdan ya da çelikten yapıldığı için kokusunun tutunabileceği hiçbir şey yok. Yani, beni yanlış anlamayın, burası İNANILMAZ. Ama öyle bir inanılmaz ki, içeri girip rahatlamak yerine kapının durup fotoğraf çekmek istiyorsunuz.

Steril ve biraz soğuk. Ama belki de Jake haklı olduğu ve dışarısı acayip soğuk olduğu içindir. Bir insan bu soğukta nasıl hayatta kalır, aklım almıyor.

"Nefret ediyorsun," diyor Ryan, sesinde en ufak bir alınganlık belirtisi bile olmadan.

Nefesim kesiliyor ve dramatik bir şekilde kalbimi kapatıyorum. "Nefret mi ediyorsun? Hayır! Ben sadece... her şeyi içime alıyorum ve aman *tanrım* bu şey de ne?!" Oturma odasına koşuyorum ve suçlayıcı bir parmakla kanepeyi işaret ediyorum (eğer öyle denebilirse).

Ryan şaşırmadı. Gülümsüyor. "Kanepem."

"Hayır!" Büyük bir alınganlıkla "Hayır!" dedim. "Bu, efendim, rahatsız edici deriyle kaplı büyük boy bir tuğla." Metal kolçaklara dokunuyorum. "Bir kanepe yansıtıcı olmamalı."

"Katılıyorum."

"O zaman neden sende?!"

"Daireyle birlikte geldi. Bunların hepsi. Tamamen mobilyalı olarak aldım."

Dehşet verici bir cinayete tanık olmuş gibi eminim. "Ryan. Hayır. Bana bunun doğru olmadığını söyle. Bu kadar rahatsızken burada yaşamayı nasıl başarıyorsun?"

Çantalarımızı mutfak adasının yanına bırakmak için yürürken gülümsemesi biraz soluyor. "Bilmiyorum. Pek sayılmaz. Burada gecede belki beş saat uyuyorum, sonra spor salonuna, sonra da işe gidiyorum. Durula ve tekrarlar. Tüm yetişkin hayatımı böyle yaşadım."

Kalbim onun için çarpıyor. "Bu çok yorucu olmalı. Buna nasıl devam ediyorsun?"

Bana çok da önemli olmayan bir omuz silkme hareketi yapıyor ve mutfağa yöneliyor. Onu takip ediyorum, bir bardak su doldurup uzun uzun içmesini izliyorum. Elinin tersiyle ağzını siliyor ve hâlâ açıklama yapmasını beklediğimi görüyor. "Başka seçeneğim yoktu. Benim sektörümde başarılı olmak için bu gerekiyor."

Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. İçimde bir şeyler kıpırdıyor ama ne olduğunu anlayamıyorum.

Ryan çatık kaşlarını görüyor ve gelip önümde duruyor. Bağıparmağını alıp kağların arasında gezdiriyor ve yüzüm yumuşayınca gülümsüyor. "Daha iyi."

Önce yanağımı, sonra çenemi, sonra da boynumu öpüyor. Saat beş yönündeki gölgesinin hafif kırıksıklığı boynumdaki hassas deriyi gıcıkıyor ve kollarımdan aşağı ürpertiler yayılıyor. Tam kollarında erimeye ve bütün gece sürecektir bir öpücük şöleni için hazırlanmaya hazırlanırken, geri çekiliyor. "Ben duş almaya gidiyorum. Rahatına bak."

Etrafımda dolanıyor, ama bu sefer onu kolundan yakalayıp kendime doğru çeken ben oluyorum. "Ryan..." Bu cümleye başladım ama nasıl bitireceğimi bilmiyorum. Onun hakkında ne hissettiğimi söylemek istiyorum. Nasıl

beni hem korkutuyor hem de rahatlatıyor. Ama henüz söyleyemiyorum, onun yerine kollarımı beline doluyor ve onu sıkıca sarıyorum.

"Beni bu kadar özleyeceksen, istersen benimle duşa gelebilirsin."

Sanki misilleme yapacağımı biliyor ve önceden kollarını saldırımı engellemeye çalışıyor. Fark etmez; parmaklarım çok küçük ve onları kaslı kollarının arasından geçirip yanlarına saplayabiliyorum, bu da onu nefes alamayacak hale gelene kadar güldürüyor. Ama ben acımasızım ve Ryan'ın nefes alıp almaması umurumda değil, bu yüzden gülmekten bir kaburgasının yerinden çıktığını düşünene kadar devam ediyorum.

Ona yeterince işkence ettikten sonra duş almaya gidiyor ve suyun açıldığını duyduğumda kısa bir süre teklifini kabul etmeyi düşünüyorum. Ama sonra bu düşünceden sıyrılıyorum, çünkü henüz onunla bu adımı atmaya hazır değilim. Ryan ve benim aramda ne olacağını hâlâ tam olarak bilmiyorum ve ikimizin de uzun vadede bu işin içinde olduğumuzdan emin olana kadar kendimi başka bir adama teslim etmeye niyetim yok. Kalbimi bu şekilde koruma fikri beni rahatlatıyor. Eskiden böyle yaşamıyordum ve kesinlikle Ben'le böyle şeyler yapmıyordum. İşleri ağırdan almayı teşvik edecek bir adam değildi, biz de yapmadık.

Bu sefer, kesinlikle hazır olmadan bir an önce atlamayacağım.

Oraya girmek istemememin ikinci nedeni ise Ryan olmadan birkaç dakika kesintisiz rahatlama (gözetleme olarak okuyun) zamanı bulmam. Gerçi o kadar da fazla gözetleme yapmadım... beni yakalarsa ona söyleyeceğim şey bu. Ama gerçekten, her şeyi gözden geçiriyorum. Yine de çok sıkıcı. Bu adamın dolabında hiç iskelet yok. Çekmeceleri boş. Masasına hiç dokunulmamış. Yatağının altında tek bir toz tavşanı bile yok.

Hah. Gerçekten burada yaşamıyor. Sanırım kendi evinden çok benim evimde ayak izi bıraktı ve bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim.

Sherlock'u oynamak sıkıcı bir hal aldığından, bavuluma gidip misafir odasındaki çekmeceleri boşaltmaya başladım (onlar da boştu). Çantamın fermuarını açıyorum ve gözlerim hemen yanıma almadığımdan emin olduğum bir şeye takılıyor. Stacy'nin incelemem için bana verdiği bir yığın başvuru. Yine de yeni bir şey var. Yığının tepesine sarı bir not yapıştırılmış.

Bunlara ihtiyacın yok.

Bir saniye önce iyiydim. Şimdi boğazımda bir düğüm oluşuyor ve sanırım hıçkırı hıçkırı ağlayacağım.

Eski bir saç bağıni kullandığınız ve at kuyruğunuzun etrafına bir ilmek daha sıkıştırabileceğinizi düşündüğünüz, ama sonra birdenbire kopup odanın öbür ucuna fırladığı o anı bilir misiniz? Ben o saç bağıyım. Ryan'ın özgüveni beni odanın bir ucundan diğer ucuna telefonuma fırlatıyor, gözyaşlarım yüzümden akıyor.

Şu anda duşta olduğu ve bu çöküşe tanıklık etmediği için çok mutluyum. Çünkü bu benim son çöküşüm. Beş yıldır ertelediğim.

Etrafta özel bir yer arıyorum ama Ryan'ın tüm dairesi, her şeyin yankılandığı ve kimsenin tüm ofisi alarına geçirmeden komik YouTube videolarını gizlice izleyemediği dev bir ortak çalışma alanı gibi. Ama bu aramayı yapmam gerekiyor, bu yüzden kendimi Ryan'ın dolabına tıktırıp kapıyı kapatıyorum. Yere çöküp gömleklerinin altındaki duvara sonra şu anda en çok konuşmam gereken kişiyi arıyorum.

"Stacy!" Telefon bağlandığında

söyledim. "June? Ne oldu?"

"Ryan'ın dolabındayım!" Sesim histerik çıkıyor.

"Seni oraya o mu koydu?!"

"Ne? Hayır. Hayır. Onunla Chicago'ya geldim çünkü onu seviyorum ve şimdi o duş alırken ben dolabının zemininde oturuyorum." Sanki Stacy önce bunu düşünmediği için dünyanın en aptal insanıymış gibi söyledim.

Uzun bir duraklamanın ardından Stacy bir şeyler söylemeye başladı ama sonra tekrar durakladı ve baştan başladı. "Pekâlâ Junie, en baştan başlaman gerekecek çünkü kendimi toparlamaya çalıştım ama noktalar bir türlü birleşmiyor. Neden onun dolabındasın?"

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve onları durduramıyorum. "Çünkü onun için deli oluyorum! Olmaması gerekiyordu ama oldu ve beni ilk buluşma için buraya getirdi ve sana hiç söylemedim çünkü taşınacağın için üzgündüm ve sen benimle bağlarını koparmadan önce ben seninle bağlarımı koparmaya çalışıyordum ama bağlarımı koparamam çünkü sana ihtiyacım var ve sanırım sahtekar bir feminist olabilirim çünkü burada Ryan'la tamamen mutluyum ve artık yalnız kalmak istemiyorum ve şirketteki hissene satın almak istiyorum ama tek başıma yönetmekten çok korkuyorum!!!"

"Tanrım, kadın, nefes al!"

Dediğini yapıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve burnumdan derin bir nefes alıyorum. Şimdi hepsi dışarı çıktı, gözyaşlarım durdu ve sanki bir

Sırtımdan bir kaya yuvarlandı.

"Tamam, her şeyden önce," diyor Stacy. "İstesen bile beni hayatından asla çıkaramazsın. Sekizinci sınıfta parmaklarımızı batırıp kanımızı karıştırdığımız şeyi hatırlıyor musun? Yani sonsuza kadar benimle kalacaksın. İkincisi, feminizmin ne olduğu hakkında hiçbir fikrin olmadığından eminim, bu yüzden biraz araştırma yapmalısın. Bağımsız olmak yalnız olmak zorunda olduğun anlamına gelmez."

Oh hayır, yine ağlayacağım.

"Üçüncüsü, Ryan'ı seviyor musun? Ondan nefret ettiğini sanıyordum. Bu ne zaman oldu?"

"Yaklaşık on sekiz yıl önce."

"JUNE!! Bunca zaman ondan hoşlandın ve bunu benden mi sakladın?!"

"Utaniyordum çünkü ondan çok hoşlanıyordum ve onun benden hiç hoşlanmadığını düşünüyordum. Bu yüzden bunu sakladım ve tüm duygularımı ondan nefret etmeye yönlendirdim."

"Evet, son kısmı anladım." Bir dakika durakladı ve ben de sindirmesine izin verdim. "Tamam, peki, vay canına. Ryan senin hakkında ne hissediyor?"

"Sanırım o da beni seviyor. Yani, sevdiğini tahmin ediyorum çünkü evimde yaşıyor, bana çıkma teklif etti ve çılgınlıklarına karşı gülünç derecede sabırlı davrandı. Ayrıca, çok fazla öpüşüyoruz."

"Bayılacağım. Sen ve Ryan yiyeşiyor musunuz? Fotoğrafını çeksem garip olur mu?"

Gülüyorum. "Stacy, resepsiyondaki dans pistinde kelimenin tam anlamıyla öpüştük. Eminim fotoğrafçınız bir ya da iki fotoğraf çekmiştir."

"Yaptın mı?! Nerede?"

"Logan'ın gözlerine özlemle bakmak."

"İğrenç."

"Evet, mide bulandırıcı derecede tatlıydı."

Sonra Stacy ve ben beş dakika daha devam ettik ve o beni uçurumdan aşağı indirdi, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Birbirimiz için her zaman yaptığımız şey buydu ve şimdi bunun her zaman yapacağımız şey olduğunu bilerek daha iyi hissediyorum.

Son birkaç hafta boyunca hayatımın her ayrıntısını ona anlattıktan sonra, "Peki ileriye dönük ne istiyorsun?" diye soruyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum. "Ryan'ı istiyorum. Ama o burada yaşıyor, ben ise Charleston'da. Bunu nasıl yürütebileceğimizi bilmiyorum."

"Belki senin için Charleston'a taşınır."

"Ne? Hayır. Hayatta olmaz. Ondan bunu yapmasını asla isteyemem." Ondan bunu yapmasını istemeyi düşündüğüm için korkunç muyum? Evet. Korkunç biriyim. Bunu yapmayacağım.

"Tamam... o zaman eğer uzun mesafeli bir ilişkiye karşıysan, bir başka seçenek de Chicago'ya taşınman olabilir. Darlin' Donuts'ı işletmek için iyi bir müdür falan tutarsan muhtemelen uzun mesafeli bir ilişki yürütebilirsin." Bu da bana pek uymuyor.

Geçen hafta bir noktada kendime olan güvenim yeniden oluşmaya başladı. Fırını tek başıma işletmeyi hayal etmeye başladım. Tüm kararları alıyorum. Gereken her şeye sahip olduğumu kendime kanıtlamak ve geçmişte çok erken pes ettiğim zamanlar için kendimi affetmek.

Ve şimdi endişem geri geliyor ve artık kesinlikle yapamayana kadar bu karardan kaçınmak istiyorum. "Bu gece karar vermek zorunda değilim. Gitmene izin vereceğim. Bu arada uyandırdığım için özür dilerim. Saat sabahın 3'ü falan mı?"

Kıkırdıyor. "June, burada saat 10:00... Chicago ile aynı. Bir filme başlamak üzereyiz."

"Bir moooovie," diyorum dramatik bir şekilde. "Tamam. Filminizin keyfini çıkarın."

Dolabın kapısı aniden açılınca sırıyorum. Ryan orada dikilmiş, elleri kalçalarında, kaşları çatık bana bakıyor.

Sesimi yükseltiyorum. "Hayır, üzgünüm! Daha fazla telefon rehberine ihtiyacım yok efendim, teşekkürler!" Stacy ile görüşmeyi bitiriyorum ve Ryan "a gülümsüyorum, dereden su içen bir geyik kadar masum görünüyor.

"Stacy nasıl?" diye soruyor, benim aşırı hevesli tamamen etkilenmemiş bir halde. "İyi. Güneş yanığı."

Elini uzatıp ayağa kalkmama yardım ediyor. Ona yaklaştığımda, vücut yıkamasının kokusunu alıyorum ve koyu renk kaşlarının üzerinden sarkan nemli saçlarına bakıyorum ve az önce Stacy'ye ağzımdan kaçırdığım gerçeğin ılık ve güneşli bir gün gibi üzerime çökmesine izin veriyorum.

Ryan Henderson'ı seviyorum.

Şimdi bu konuda ne yapacağım?

BÖLÜM YIRMI DÖRT

OceanofPDF.com

RYAN

June hâlâ kollarımda uyuyor. Misafir odasında kamp kurdu, ben de geceyi orada geçireceğini düşündüm. Ama gece yarısına doğru kapımın gıcırtyla açıldığını ve ardından June'un sesini duydum. "Aklına komik fikirler gelmesin. Sadece sarılmaya geliyorum."

Yorganımın altına girdi ve yeni bir yuva kuran küçük bir tavşan gibi yanıma sokuldu. Size şunu söyleyeyim, June gibi bir kadının yanında uyumak ve aklınıza komik bir fikir gelmesine izin vermemek gülünç derecede zor. Yine de iyiydim. Portakallı şampuanının kokusu beni mutlu bir uykuya daldırana kadar sırtını ovdum. Şaka yapıyorum!

Bütün gece uyanık kaldım, o lanet şampuanı kokladım ve ellerimi kendime saklamam için kendimi ikna ettim. Bana Bay Komik Adam deyin, çünkü bütün gece o kadar *komiktim* ki acıma verilmesi için ölmek istedim. Ancak June, tatlı bir Hallmark filminden fırlamış gibiydi. Vücudu neredeyse anında yumuşadı ve nefesi uykunun belirtileriyle ağırlaştı - vücutlarımızın birbirine bastırılmış ve yorganın altında sıcak olmasından tamamen etkilenmemişti.

Kadınlar bir gizemdir.

Şimdi sabah oldu ve ben gözümü bile kırpmadım. Sanırım June bütün gün uyuyacak. Saçları etrafına dağılmış, dudakları mükemmel bir şekilde büzülmüş ve atletinin altından görünen ayçiçeği bana sırtıyor. Aklıma June'un yine işkence oyunu oynadığı geliyor.

O kazanır. Kolayca.

Uyandığında burada olmak istiyordum ama şimdi kendime güvenmiyorum. , daha önce hiç olmadığım kadar komiğim ve onun teni

Fırın. Onu rahatsız etmemek için sessizce yataktan çıkmaya çalıştım ama artık June'un komadaki bir hasta gibi uyuduğunu ve kolumu altından kaydırıp yorganı o kıpırdamadan çekebileceğimi öğrenmişim.

Mutfağa girip kahve yapmayı bitirdiğimde telefonumdaki bildirimleri kontrol ediyorum ve özellikle bir tanesi dikkatimi çekiyor.

Bu sabah restorana gidiyorum. Gelin ve görün. Tereddütlerinizin pencereden dışarı çıkacağını garanti ederim.

Noah Chicago'da olduğumu biliyor, çünkü dün gece aptalca bir şekilde e-postalarından birine cevap vererek şehre döndüğümü ve Cuma gününden önce onunla buluşacağımı söyledim. Restoranın yerini görmek istemiyorum. Yapmak istediğim şey, iş teklifini geri çevirmek ve sabahın geri kalanını bu steril daireden eşyalarımı toplayarak geçirmek ve hepsini Charleston'a taşımak. Haftayı June'un evinde geçirdikten sonra burada olmak büyük bir hayal kırıklığı. Ezici. Son on yıldır hayatımda açılan, yankılanan boşluğun fiziksel bir tezahürü.

Kanepemi dev bir sarı lokuma benzetmeyi hiç bilmezdim ama şimdi bu deri tuğlanın üzerine gazyağı dökmek ve yanışını izlerken alevlerin gözlerimde dans etmesine izin vermek üzereyim. Tonoğlu tavanlar bunaltıcı. Kaşığımın bardağıma vururken çıkardığı şingirtı seslerini alıyor ve ince bir alaycılıkla geri yansıtıyorlar. Boşluk beni çevreliyor ve bir zamanlar gurur duyduğum bir yerin şimdi iğrenç görünmesinin komik olduğunu düşünüyorum.

Sarı istiyorum. Fırfırlı yastıklar. Her şeyin üzerinde Nick Lachey'nin yüzü olsun. Aile dolu resim çerçeveleri. Meraklı kardeşler ve ebeveynler, istemediğiniz bir anda içeri dalarlar.

Bu yüksek duvarlar etrafımda devler gibi büyüyor ve onlardan kaçmak için çok güçlü bir dürtü duyuyorum.

Peki neden Noah'ı geri çevirip taşınma kutularını toplamaya başlamıyorum? Çünkü June hala bir joker. Ben varım, ama o hala fişlerini tutuyor. Evimde vahşi bir tilki varmış gibi hissediyorum. Şu an uyuyor. Güzel bir kahvaltı hazırlayıp ellerimi teslimiyetle havaya kaldırarak geri çekilsem muhtemelen yiyecektir ama ani bir hareket sezerse kaçacaktır.

Umarım *Bask*'ı B planı olarak tutarak ilişkimizin şansını daha başlamadan öldürmüyorumdur. Yine de randevumuzdan sonra June'un çekip gitme ihtimali var. Sevgisiz ve kariyersiz kalmak gerçekten umurumda değil. Çünkü eski mutfağımda çalışmaya geri dönersem, bu benim

Kariyer. Bu sektörde ya yükselirsiniz ya da düşersiniz. Durağan başarı diye bir şey yoktur.

Aniden bir çığlık sessizliği deliyor ve gülümsüyorum. Gülümsüyorum çünkü bu June'un çığlığı ve buna neyin sebep olduğunu çok iyi biliyorum. Gürleyen ayak sesleri koridorda gümbürdüyor ve hazırlık için kahvemi dikkatlice bırakıyorum. Döndüğümde June'u pijamalarının içinde, kollarını kavuşturmuş ve öfkesi gözlerinden kıvılcım gibi sıçrarken buluyorum.

Bakışlarım gözlerinin hemen altına, o uyurken dudağına çizdiğim kıvrıcık küçük bıyığa iniyor. Misilleme beklemeden işkence oyunu oynayamaz.

"Günaydın, Günışığı. Kahve ister misin?"

"Sen. Drew. Üzerinde. Benim. Yüzüme." Resmen öfkeden titriyor.

Gülmemek için yanaklarımı ısırarak zorunda kalıyorum. "Ne kadar iyi uyuduğunu görmek istedim." Dürüst olacağım, bu kadını daha az çekici bulmama yardımcı olacak bir şeye ihtiyacım vardı. İşe yaramadı. Şimdi sadece kızgın ve sevimli görünüyor.

Bir sonraki an, June apartmanın diğer ucuna doğru koşuyor ve bana çarpmaya hazırlanmak için ancak bir an veriliyor. Kendini bana doğru fırlattı ve niyetinin beni devirmek mi yoksa nefesimi kesmek mi olduğundan emin değilim ama ikisi de olmadı. Onu kolayca yakalıyorum ve bacaklarını etrafıma sarıyor. Tüm komik düşüncelerim geri geldi.

June ellerini boğazıma doluyor ve sanki canımı sıkmaya hazırlanıyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Son bir sözün var mı?"

"Yıkanabilir."

Gözleri yeşil zehirli yarıklara dönüşüyor, ama bıyıklarının köşelerinin seğirdiğini görebiliyorum. Aklından dış fırçayı sirkeyle kaplamak, soya sosunu sütle karıştırıp kahveye benzetmek ve klozeti streç filmle kaplamak gibi fikirler geçiyor. Düşüncelerini bir kitap gibi okuyorum, saklamak istediği satırları bile.

Boynumu biraz sıkıyor ve sanki bu boğma işini gerçekten yapacakmış gibi burnunu kırıstırıyor. Ama sonra omuzları düşüyor ve tutuşu gevşiyor. Başparmaklarını çenemin altındaki nabız noktalarımın yavaşça gezdiriyor. "Güzel olduğun için şanslısın."

"Sadece görünüşüm için peşimde olduğunu biliyordum."

Gülümsemesi yumuşuyor ve başını yana eğiyor. "Bazen artık benim düşmanım olmadığınızı hatırlamak zor oluyor."

"Buna alışacaksın."

Onu banyoya götürdüm ve lavabonun yanına bıraktım.

Bir bez parçasına biraz yüz yıkama suyu damlatıp üzerini suyla sessizce beni izliyor. Bıraktığım izleri nazikçe silmeye başladığımda zümrüt bakışları yüzüme sabitleniyor. Derisinin altında göremediklerimi de silmek istiyorum.

June beni yakından izliyor, zorlukla nefes alıyor. Aramızdaki hava tepki veriyor. Akıntılar dalgalanıyor. Mırıldanıyor. Çekiyor. Mavi değil ama coşkulu yeşil bir suyun akıntısına kapılmış durumdayım.

Ryan'a ihtiyacım var ve bu beni korkutuyor.

Ama şu anda korkmak istemiyorum. Uçmak istiyorum. Kanatlarımı ona doğru açıyorum ve Ryan "ı kendime doğru çekiyorum. Elleri belimi kavıyor ve yanlarıma bastırırken parmaklarından akan gerilimi hissediyorum. Gözleri yüzümde geziniyor ve neredeyse buraya kadar gelebildiğimize bile inanamıyorum.

Ryan'ın ağzı önümde sonsuzluk gibi hissettiren bir süre duruyor. Aradaki mesafeyi kapatıp dudaklarıma sahip olması için ölüyorum, kelimenin tam anlamıyla ölüyorum. *Onlar artık senin.*

Gözlerinde siyah ve altın rengi pullar görüyorum. Daha önce hiç fark etmediğim tonlar. Ellerimi kaburgalarına koyup onu biraz daha yaklaştırmaya çalışıyorum ve aynı anda dudaklarımı onunkilere doğru yaklaşıtıyorum. Yine de çenesini bir santim geriye atıyor ve kendi kısıtlamasına gülümsüyor. Bunu uzatıyor ve benim kemiklerim bile onun için sızlıyor.

"Ryan," diyorum daha sonra utanacağımdan emin olduğum sessiz bir yalvarışla.

Ellerinden biri saçlarımin arkasına dolanıyor. Beni incelerken kağıları birbirine çarpıyor, koyu renk gözlerinin ardında ağır bir Çey düğünüyor. Kendimi dramatik hissediyorum -belki de bardaki kadınlar başından beri gerçeği biliyorlardı ve Ryan gerçekten de dünyanın tüm oksijen kaynağını elinde tutuyor. Ağzı ağzıma değmezse boğulacağım.

"Senin randevularından biri olmak istemiyorum, June. Daha fazlasını istiyorum."

Gözlerinde gerçekten başka bir şey yok ve ben artık kendimi tutamıyorum. Sanki gözlerimin önünde kaybolacağından korkuyormuşum gibi, kollarımı sıkıca beline doluyor ve onu tam burada tutuyorum. *Bana. Benimle kal.*

"Ben de daha fazlasını istiyorum."

Bu kelimeler bir anahtar.

Ryan çenemi kavlıyor ve sıcak ağzını benimkine bastırırken bana tutunuyor. Dudaklarını yavaÇça benimkilere değdiriyor, etrafımızdaki zaman dururken bir Çekilde fiziğe meydan okuyor ve geriye kalan tek Çey Ryan "ın duyularıma hücum etmesi oluyor.

Bu öpücük yavaş bir dans. Bencilce bir sevgi gösterisi değil, şehvetten kaynaklanmıyor; daha önce hiç deneyimlemediğim bir erkek kalbinin dışı vurumu. Dudaklarımız zarif ve akıcı hareketlerle sallanıyor, itiyor ve çekiyor, veriyor ve alıyor. Ryan "ın baÇparmağı çenemden ağzıma doğru fırçalıyor, dudaklarımı yumuÇakça ayırıyor ve öpüÇmeyi derinleÇtiriyor. Bir fitilin ucundaki kıvılcım gibi, kıvrılmış ayak parmaklarımdan Ryan'ın muhteşem saçlarının arkasından geçirdiğim parmaklarıma kadar ateş fişkırıyor. Erkeksi vücut yıkamasının serin kokusunu içime çekiyorum, bu anın her ayrıntısını kalbime kazımaya çalışırken etrafımı sarmasına izin veriyorum, hayatımın geri kalanı boyunca her gün tekrar etmeye kararlıyım.

Nasırlı eller kollarımdan aşağıya iniyor ve belime yerleşiyor, hareket ettikçe vücudumdaki her sinir ucuna çarpıyor. Kelimeler olmadan bana taptığını, beni önemsemiğini, beni arzuladığını söylüyor. Bunu dudaklarının sahiplenici okşayışında ve parmak uçlarının aşağı kayarak kalçalarımın bastırışında hissedebiliyorum, sert ama nazik - sanki paramparça olabileceğimden korkuyormuş gibi. Ama aslında beni ikiye bölen bu anın şefkati.

Ryan beni kaldırıp odasına taşıyabilirdi ama yapmıyor. Benim kırılmışlığımı ve kötüye kullanıldığımı hissediyor ve bunun yerine beni şımartıyor. Kıvrımlarımı hiçbir zaman sevmedim ama Ryan'ın elleri üzerindeyken daha güçlü ve kadınsı hissediyorum. Kalçalarımın ve uyluklarımın ezilen ve çukurlaşan kısımlarına gösterdiği hararetli ilgi bana ilk kez istenmeyen değil, gerekli olduklarını hissettiriyor.

Güçlü kolları beni sarıyor ve tezgâhın kenarına doğru iterek daha da yaklaştıyor. Ellerimi sert göğsünde gezdirip omuzlarındaki gergin, kıvrımlı kasların üzerine yerleştirdiğimde vücudunu saran pamuklu tişört tenimde yumuşacık bir his uyandırıyor. Bir yanımda hissettiğim kısıtlamayı serbest bırakmak istiyor ve bir yanımda bunu yapmaktan çok korkuyor.

Öpüşmemiz bir valsden tangoya dönüşüyor. Elleri sırtıma bastırıyor ve ben gömleğini kavıyorum. Saçlarını. Omuzlarını tekrar.

Ryan inliyor ve yüzünü boynuma gömmek için ağzımızdaki mührü aniden kırıyor, avuçlarını kalçalarımın yanındaki tezgâha bastırıyor. Derin bir nefes aldıktan sonra, kolları sırtımın etrafında kayarak beni ancak ayı sarılması olarak tanımlanabilecek bir şekilde tamamen sarmalıyor. Nefesim kesilmeye devam ediyor.

Asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir adam tarafından kucaklanmış, şaşkın şaşkın otururken göğsümde bir yarış var.

Hayatımda hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Bu kadar... el üstünde tutuldum.

Ryan boynuma sessiz öpücükler bırakıyor ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. Sanırım kazara kokluyorum, çünkü Ryan ayağa kalkıp yüzümü inceliyor. Gözlerimi çeviriyorum, ama çenemi geri çekip gözyaşımın bıraktığı izi siliyor.

"Gözyaşları mı?" diye soruyor.

Alt dudağımı ısıyorum ve daha fazla gözyaşı dökülmesini engellemeye çalışıyorum. "Ryan, ben... Şey, ben..." Kelimeleri çıkaramıyorum. Hissediyorum ama söyleyemiyorum.

Ağzı gülümsemeye doğru eğilirken yüzü yumuşacık oluyor ve saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. "Biliyorum. Henüz söylemek zorunda değilsin." Yine böyle bir şefkat. Beni silahsızlandırıyor.

Başımı sallıyorum ve dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor. "Kahve ister misin?" Kıkırdıyorum. "Pek sayılmaz. Aklım şu anda başka yerlerde."

Sırıtişından bu cevabı beğendiği anlaşılıyor ama başını sallıyor. "Sanırım önce bazı şeyleri çözmemiz gerekiyor." Bana fısıltıyla bir öpücük veriyor. "Seni aceleye getirmiyorum, June. Zamanımız var."

Evet, ama sorun şu ki, verdiği nazık cevap bende hemen işe koyulma isteği uyandırıyor.

Ama o haklı.

"Peki. Zorlayıcı bir argüman sunuyorsun," diyorum elimi tutup önce bileğime sonra da avucuma yumuşak bir öpücük kondururken. Sıcak öpücükleri her bir parmağıma yayılıyor. "Tamam, ama şimdi argümanın kafa karıştırıcı."

Tenime karşı kıkırdıyor. "Bu, ne yapmam gerektiğini bildiğim ama yapmak istediğimin tamamen zıttı olan durumlardan biri. Aslında bu benim bocalayışım."

Başparmağıma bastıran yumuşak dudaklarına bakıyorum. "Yani şu anda hayır demeyi bana mı bırakıyorsun? Tehlikeli bir karar."

Kendi elini kaldırırken karanlık gözleri benim elime kayıyor, avuçlarımızı orantı farklarını inceleyen iki liseli çocuk gibi birleştiriyoruz. Acaba bu, lisede benimle yapmayı hayal ettiği bir şey miydi? Dolaplarımızın yanında dururken masum ve tatlı bir şey.

Parmaklarını yavaşça benimkilerin arasına sokmadan önce ellerimizi birbirine bastırarak incelerken dudakları usulca kıvrılıyor. "Bunu seninle doğru bir şekilde yapmak istiyorum June."

Sonunda başını kaldırıp bakıyor ve bakışları dikkatle yüzüme yerleştğinde eriyorum. Ben bittim. Bittim. Başımla onaylıyorum çünkü onunla bu işi doğru yapmaktan başka bir şey istemiyorum.

Birbirimize biraz daha bakıyoruz, elleri hala benimkileri sıkıca tutuyor, başparmağı benimkileri yavaşça aşağı yukarı ovuyor. Yüklü havanın normale dönmesine izin verdiğimiz sakın bir an.

Büyünün son kırılışı Ryan'ın "Bir saat kadar bensiz idare edebilir misin?" demesiyle gerçekleşiyor.

Kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum çünkü günün her saniyesinde erkeğinin ona yapışmasına ihtiyaç duyan bir kız değilim. Ama nedense suratım asık hissediyorum. "Tabii. Ne yapman gerekiyor?"

"İşe gidip birkaç şeyi kontrol etmem gerekiyor."

Cevabındaki belirsizlik beni rahatsız ediyor. Tanıdık geliyor çünkü daha önce de duymuştum. "Oh, tamam. Evet." Tezgâhtan kayıyorum. "Elbette. Sen yokken ben hazırlanayım." Artık rahat bir CoverGirl'üm. Çok neşeliyim.

Ryan banyodan çıkmadan önce kolumu yakalıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Gözlerimi ondan kaçırıp gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Hadi, gidip biraz kahve içelim."

Başını yavaşça sallıyor. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Kendimi onun gözlerine bakmaya ve sırtıtmaya zorluyorum. Grinny-grin-grin. "June, . İkimiz de sana soğuk suyun altında işkence edeceğimi biliyoruz. yap."

"Tacizci."

"Anlat bana."

"Ben bana hep aynı cümleyi söylerdi. Şimdi anlıyorum ki gitmeden önce bana hep o belirsiz iş cümlesini kuruyormuş... bilirsin işte." Omuz silkiyorum. "Önemli bir şey değil. Sadece bir an için hayal kırıklığına uğradım. Önemli bir şey değil."

Başını eğiyor, böylece tekrar göz teması kurmak zorunda kalıyorum. "Ben Ben değilim.

Bana güvenebilirsiniz."

Başımı sallıyorum ve sert duruşumun yumuşamasına izin veriyorum. "Tamam. Bunu hatırlamaya çalışacağım."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

OceanofPDF.com

RYAN

Daha sonra, kamyonuma doğru yürürken, midemin derinliklerinde bir yerde bir çekilme hissediyorum. *Bana güvenebilirsin.* June'a söylediğim sözler zihnimden atamadığım kötü bir döngü gibi tekrar ediyor. Çünkü bir kadınla buluşmaya gitmiyorum olsam da, ona nereye gittiğim konusunda tam olarak doğruyu söylemedim.

Şimdiye kadar, onun için en iyisini yaptığımı düşünerek gerçeği görmezden gelmemi rasyonalize edebildim. Muhtemelen Noah'ın restoranında yönetici şef pozisyonunu bile almayacağım, o zaman neden ona bundan bahsedip endişelenmesine neden olayım? Ayrıca, ben onun kucağına daha fazla değişiklik bırakmadan önce şu anda kendimize ve ilişkimizi nasıl ilerletmek istediğimize odaklanmamız gerekiyor. İliklerime kadar çalışmak ve asla hafta sonları izin alamamak ya da onu ziyaret etmek için zaman bulamamak gibi değişiklikler. GÖRDÜN MÜ?! İYİ NEDENLER!

Ama argümanım kağıt gibi ince. June'a söylemem gerek. Şimdiye kadar söylememiş olmam çok aptalca.

Adamın ona daha sonra söyleyeceğine yemin ettiği ve sonra hiç şans bulamadığı ve bu yüzden onu kaybettiği filmleri gördüm. Bunun olmasına izin vermeyi reddediyorum. Bu yüzden kamyonetim Noah'ın buluşmamızı söylediği adresin önünde durduğu anda June'a bir mesaj attım.

Bana güvenebileceğin konusunda söylediklerimde ciddiydim. O yüzden açık konuşup, bana yönetici şef pozisyonu teklif edilen bir restoranı kontrol etmeye gittiğimi söylemeliydim. İş istediğimden emin değilim ama reddetmem gerektiğinden de emin değilim. Bunu daha sonra konuşabiliriz ama bilmeni istedim.

Yanıt için beş dakika bekliyorum ve hemen gelmeyince gönderdiğime pişman oluyorum. Kötü bir fikirdi. Şimdi suçlu görünüyorum. June eşyalarını topluyor, ben gidene kadar o da gitmiş olacak-

JUNE: yavaşça *öldüğünü* söyleyen bir kadın *resmi*.

Şaka yapıyorum. Söylediğin için teşekkürler. Döndüğünde artılar ve eksiler listesi yapmana yardım edeceğim.

Omuzlarım gevşiyor ve nefes alıyorum. Evet. İşte oldu. Doğru seçim buydu. Gördün mü? Başından beri biliyordum.

Camıma yüksek sesle vuruluyor ve neredeyse konsolun üzerinden atlıyorum. Birdenbire kâsedeki bir balığa dönüştüm ve aptal insanlar tarafından taciz edilmenin nasıl bir his olduğunu anladım.

"Orada ne yapıyorsun?" diye soruyor Noah yüksek sesle, sanki bir cam parçası yerine dünyanın öbür ucundaymışım gibi. "Hadi, içeri girelim de sana etrafi göstereyim."

Restorana girdiğimizde ilk düşündüğüm şey *vay* be oldu. Dudak uçuklatan bir *vay* be. Burası tamamen ışıltılı, ihtişamlı ve üst düzey bir dekora sahip. *The Great Gatsby*'den fırlamış gibi 1920'lerin temasıyla tasarlanmış. Her şey ışıltılı ve göz kırptırıyor. Zemin beyaz mermerden yapılmış ve konukların oturmak için bekleyeceği fuayenin ortasında muhteşem bir avize asılı. Bekleme alanını yemek odasından ayıran koyu kırmızı bir perde var ve bana bir müşterinin en az bir ay öncesinden rezervasyonu yoksa perdenin onlar için açılmayacağı söylendi. İçeriye asla göremeyecekler.

Tüm kaplamalar yerinde değil ama oldukça iyi bir fikir edinebiliyorum. Her şey altın, elmas ve inci. Yine de hiçbir şey şatafatlı değil. Son derece zevkli bir şekilde abartılı, sanki 1920'lerin en zengin sosyetesine adım atmışım gibi hissettiriyor. İçkilerin akacağını ve çeklerin daha çok mortgage ödemesi gibi görüneceğini hayal ediyorum. *Burası* on yılın restoranı olacak.

"Burada her zaman canlı bir müzik grubu çalacak ve garsonlar beyaz takımlar ve kısa flapper elbiseler giyecek." Noah'nın boncuk gibi gözleri odada geziniyor ve düpedüz obur görünüyor. "Müşteriler, insanların parayı nasıl harcayacaklarını bildikleri o muhteşem zamana geri dönmüş gibi hissedecekler; içkinin ve partilerin onları daha mutlu bir yere götürmesine izin verecekler."

Noah'ı yemek odasının önünde ayakta bırakıp mekanın derinliklerine doğru adım atıyorum, gerçekten sadece çenesini kapatmasını diliyorum. Onda beni rahatsız eden bir şey var.

"Bask'ın yapacağı şey bu," diye devam ediyor, sesini yükselterek onu odanın diğer ucundan duyabilmemi sağlıyor. "İnsanlar o kırmızı perdelerin ötesine adım attıklarında, coşkunun içine girecekler. Seçkinler arasında yaşayacakları ve krallar gibi yemek yiyecekleri bir yer."

Bunu kolayca hayal edebiliyorum. Böyle ortamlarda her masa bir diğeriyle yarışır. Daha fazla içecek ve daha fazla yemek sipariş edecekler, hatta bel ölçülerinden endişe ettikleri için hiçbirini yiyemeyecekler. Ancak bu tür restoranlara gelen insanlar için boşa harcanan paranın bir önemi yoktur. Bir yemek için bin dolar ya da daha fazla harcamak onların bozuk parasıdır. Sorun şu ki, bu insanlar asla tatmin olmuyor. Yemeklerinin verdikleri parayı temsil etmesini beklerler ve ben de bunu sağlamak için kendimi parçalarım.

Ama bunun olacağını bilecek kadar ukalayım.

Ama sorun şu. Anneme daha yakın hissedebilmek için yemek yapmaya başladım. Böylece onu hatırlayabilecektim. Ve şimdi, burada durmuş bu restorana bakarken, eğer hala hayatta olsaydı, beni çenemden tutup şöyle bir şey diyecekmiş gibi hissediyorum: *"Oğlum, bir şeyde iyi olman, o işi yapmak için yaratıldığın anlamına gelmez."*

Bu kelimeleri iliklerime kadar hissediyorum.

"Ee, ne düşünüyorsun? Oldukça şaşırtıcı, değil mi?" diye soruyor Noah. "Sana mutfağı göstereyim. Henüz bitmedi ama bence orada neler olduğunu görünce çok şaşıracaksın."

Noah mutfağa doğru yürüyor ama ben sabit duruyorum. Kaşlarım çatık. Şu anda sert görüldüğümünden eminim. Aslında biliyorum, çünkü Noah arkasına baktığında biraz sıcıyor. Bitmiş bir yemeği incelediğimde alt şeflerin bana attığı korku dolu bakışın aynısı. Bu titreyen, bayılabilir ya da altına işeyebilir bakışı.

"Mutfağı görmeme gerek yok," diyorum ve kırmızı perdelere doğru dönüyorum.

"İmzalamaya hazır olduğun için mi?" Noah'nın elbise ayakkabılarının beni yakalamak için hızlı adımlarla yere vurduğunu duyuyorum. Bu perdelerin dışına çıkarsam, coşkulu hipnotizmanın beni terk edeceğinden ve gerçekliğe çarpacağımdan korkuyor.

"Tam olarak değil."

"Bekle." O kısa mesafeyi koştuktan nefes nefese kalmıştı. "İşi kabul etmeyeceğini mi söylüyorsun?"

Etrafıma bir kez daha bakıyorum ve hafiflediğimi hissediyorum. "Üzgünüm, Noah. Teklifin için minnettarım ama bana göre değil." Bunu söylemek iyi hissettiriyor. Bu yer

kariyerimi fırlatabilir ama Marie Kondo'nun sözleriyle, asla neşe yaratmayacak. Benden bu kadar.

Hepsini.

"Hayır." Noah kusacak gibi görünüyor. Martin'le ilgili tüm o konuşmaların beni pozisyonu kabul etmem için yemlemek amacıyla yapıldığını düşünüyorum. "Karar vermek için Pazar gecesine kadar vaktin var."

"Cumartesi olduğunu sanıyordum?"

Bana umutsuz bir gülümseme veriyor. "Hangi hafta cumartesi günü biter? Pazar daha mantıklı. Bunu daha fazla düşünmek için fazladan bir gün ayır. Ondan önce bir cevap kabul etmeyeceğim."

"Üzgünüm dostum. Cevabım değişmeyecek." Dönüyorum ve her şeyi geride bırakıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ALTI

OceanofPDF.com

HAZİRAN

Çılgınca olan ne biliyor musun? RYAN HENDERSON ile herkesin içinde el ele tutuşmak! Bu gerçek beni neden onunla özel olarak daha çok etkiliyor bilmiyorum. Ağızlarımızın birbirine değdiği gerçeğini unutun; Ryan'ın iş yerine girerken parmaklarını benimkilerle birleştirmesi dünyadaki en heyecan verici duygu.

Sanki bir boks maçı kazanmışım gibi kenetlenmiş ellerimizi havada tutmak ve tüm Chicago'nun duyması için avazım çıktığı kadar "RYAN'IN ELİNİ TUTUYORUM!!!" diye bağırarak için büyük bir istek duyuyorum.

Ve bu dürtüyle hareket ediyorum.

"ğGğT, seni kaçık," diyor Ryan, ellerimizi geri çekerek.

Restorana girdiğimizde uslu duracağıma dair bana söz verdiriyor, ben de kabul ediyorum ama sadece bir elim arkamda, parmaklarım çapraz olduğu için. İçeri girdiğimizde uygun gördüğümü yapacağım.

Mutfığa girdiğimizde bir sessizlik çöküyor. Saygı ve korku eşit oranda. Ryan'ın karanlık gözleri her yüzeyde geziniyor ve tüm personel nefesini tutmuş bekliyor. Ryan'ın insanlarda bu tür bir korku yarattığını bilmiyordum (belli ki onu sarkık kot pantolon ve yeşil leprikon boksörü olduğu dönemde tanımıyorlardı). Ama yalan söylemeyeceğim; köşedeki zavallı adamı lekeli önlüğüyle titreten adamlarla el ele tutuşmak çok seksi.

Başımı kaldırıp Ryan'ın yüzündeki güzel ve sert çizgileri görüyorum ve artık onun hayatının bu tarafında olmanın tadını çıkarıyorum. Gülümsediğinde gözlerinin yanında kaç tane kırışıklık olduğunu ve gamzesinin sadece gerçekten ve gerçekten mutlu olduğunda patladığını bilen taraf.

"Şef, dönmüşsün," diyor bir kadın, birliğin önünde öne çıkarak. Gözleri Ryan'dan bana, oradan da ellerimize kayıyor. Yüzü biraz yumuşuyor, sanki birbirine geçmiş parmaklarımızı görünce rahatlamış gibi. Ondan hemen hoşlanıyorum.

"Resmi olarak değil," diyor, sesindeki yeni sert kalite beni biraz şaşırtıyor. Omurgamda dans eden mutlu bir ürperti gönderiyor ve bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. "Sadece uğrayıp mutfağın nasıl çalıştığını görmek ve June'a etrafı gezdirmek istedim." Elimi sıkıyor ve kısa bir süreliğine ciddiyeti kaybolup yine Ryan oluyor. "Nia, bu June. June, Nia benim yardımcı şefim. Ve inanılmaz bir şef."

Ryan'ın övgüleri karşısında Nia'nın yüzündeki ışıltıya bakılırsa, Ryan'ın övgü yağdırmasının olağan bir durum olduğunu sanmıyorum.

Sonraki on dakika boyunca mutfakta dolaşırken Ryan "ı takip ediyorum. Herkes titriyor ve hiç kimse Ryan "ın dikkatinden kaçmıyor. "Tim, akşamdan kalma mısın? Yarın bunun olmasına izin verme yoksa mutfağımdan çıkarsın. Sanders, ben yokken sosumu böyle kavurmadığını söyle bana." Çok acımasız.

"Sen," diyor, iri gözlü genç bir adamı göstererek. "Adını bile bilmiyorum ama salyangoz hızıyla kesmeye devam edersen, o siparişler Noel'e kadar çıkmayacak. İş berbat etme." Aslında, dilini biraz düzelttim. Anlaşılan Ryan'ın mutfakta ağzı çok bozukmuş.

Burası *Top Chef* gibi. Yüksek riskli yemek pişirme, ve eğer iyiysen, bir sonraki tura geçersin. Eğer kötüyse... Bilmiyorum, belki de sadece ölürsün? Bu insanlardan yayılan korkudan öyle hissediyorum.

Bu canlı bölümden ne kadar keyif alsam da, Ryan'ın burada benim çörek dükkanında olduğu gibi bir kez bile gülümsemediğini fark etmeden edemiyorum. Ama bilemiyorum. Belki de şeflerin dünyasında işler böyle gidiyordur. Bildiğim tek şey Ryan'ın gazabının bu tarafında olduğum için ne kadar mutlu olduğum.

Birkaç dakika sonra Nia "yı mutfaktan çıkarken takip ediyoruz ve o Ryan "la koridorda konuşurken ben de tuvalete gitmek için sıvıçıyorum. Dönerken kafamı tekrar mutfağa sokuyorum.

"Hey! Harika gidiyorsunuz! Devam edin!" Cesaretlendirici konuşmamı kocaman bir sırıtış ve başparmak işaretiyle yapıyorum. Personelin moraline yaptığım katkıdan dolayı kendimi gerçekten iyi hissediyorum, ta ki mutfaktan çıkıp Ryan'ın kalkık kaşları ve sırıtışıyla karşılaşana kadar.

"Az önce personeli me moral mi verdin?"

Gözlerim kocaman oldu. "Asla. Hayır. Ben sadece o adama sosla ilgili birkaç ipucu veriyordum."

"Mmm. Hepsinin el ele tutuşup kamp ateşi şarkıları söylemesini sağlamadan önce seni buradan çıkaracağım."

"Oooh, kulağa eğlenceli geliyor! Sence bunu yaparlar mı?"

Kolunu omzuma doluyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Belki bir dahaki sefere. Hazırlanmamız gereken bir randevumuz var."

Sözleri midemi bulandırdı. Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim Ryan'ın bu işi o kadar uzun zamandır uzattığı ki, eminim muhteşem bir şeyler planlıyordur. Bir erkek vasat bir randevu için bir kadını başka bir eyalete götürmez.

"Onu bu akşamki açılışa götürecek misin?" diye sorar Nia. "Açılış mı?" Ryan'a soruyorum.

Bana baktı. "Planladığım randevu bu değil. Aşçılık okulundan eski arkadaşlarımdan birinin restoran açılışından bahsediyor."

"Oh, gidelim o zaman! Eğer arkadaşınızın restoranıysa, ona destek olmak için orada olmalısınız."

Ryan çatık kaşlarıyla yüzümü inceliyor, yalana dair herhangi bir ipucu bulmaya çalışıyor. "Emin misin?"

Bu kadar ciddi bakmayı bırakmasını bekleyerek yanağını dürtüyorum. "Neden olmayayım ki? Eğlenceli bir geceye benziyor."

Tekrar Nia'ya bakar. "Pekâlâ, orada görüşürüz gibi görünüyor." *Biz* kelimesini duyunca içimi ürperten bir şey var.

Vedalaşıyorlar ve Ryan ve ben tekrar onun kamyonetine yerleştiğimizde, konsolun üzerinden eğilip beni öpüyor. Tam ağzındaki nanenin tadını almaya başladığımda, geri çekiliyor ve gülümsüyor. "Şimdi o randevu için hazır mısın?"

Kalbim göğsüme çarpıyor. Nedense bu geceki açılışın randevuyu ertelemek anlamına geleceğini düşünmüştüm. Bu seçeneği daha çok sevdim.

Bu gizemli randevuya hazırlanmak için Ryan'ın evine dönüyoruz ve salonda ayrılmadan önce, "Seni en seksi kadın gibi hissettirecek şeyi giy" diyor.

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu pek de yardımcı bir ifade değil - biraz tuhaf olduğundan bahsetmiyorum bile - ve kafamı söylediği andan daha fazla karıştırdı. Birkaç soru daha sormaya çalıştım ama sırtarak dudaklarını ilikledi ve odasına gitti. Kapıyı kapattı; aksi takdirde ne giyeceğime dair bir fikir edinmek için onu giyinirken izleyecektim. BAŞKA BİR NEDENİ YOK.

Giysilerimi yerleştirdiğim şifonyerin en üst çekmecesini açıyorum ve gözüm annemin bana aldığı *I HEART NICK* çoraplarına takılıyor. Kalbim burkuluyor. Ona gerçeği söylemenin zamanı geldi. Bunu bilmeyi hak ediyor.

Kendimi vazgeçirmek için hiç zaman tanımadan telefonumu kapıp yatağa uzanıyorum ve annemi arıyorum. Cevap vermeden önce üç kez çalıyor. "Selam, şekerim! Ben de tam düşünüyordum-"

"Anne. Ben beni aldattı!" Sonu kesilmiş bir balon gibi büyük bir telaşla ağzımdan kaçırdım. "Düğünden hemen önce öğrendim. Bu yüzden iptal ettim."

Bir dakika boyunca şaşkın bir sessizlik oldu ve bunu ondan bu kadar uzun süre sakladığım için bana kızgın olmasından endişelenerek gözlerimi kapattım.

Ve sonra beklemediğim üç kelimeyi duydum. "Biliyoruz, sevgilim."

Gözlerimi aralıyorum, omuzlarım yatağa yaslanıp gevşiyor. "Biliyor muydun?"

Bu kez dev ailemin akapella korosunu duyuyorum. "Evet!"

Yatakta ayağa fırlıyorum. "Neden on tane sinir bozucu ses duyuyorum?"

"Çünkü hepimiz birlikteyiz ve aradığında hoparlörde sen vardın," diyor annem.

"Selam, küçük kardeşim!" Bu Jake ve kulaktan kulağa sırtıyor; sesinde bunu duyabiliyorum.

"Chicago'da eğleniyor musun?" Bunu Evie söyledi.

"Pekâlâ, hepiniz tütün. June'un bu açıklamayı herkesin duymasını istediğini sanmıyorum." Teşekkürler anne.

"Tamam, gidiyoruz. Ama June, hepimiz Ben'i zaten biliyorduk. O yüzden tuhaf hissedecek bir şey yok," diyor Jake, sesi giderek uzaklaşarak.

İç çekiyorum. Garip hissedecek bir şey yok mu? Ailemin beş yıl boyunca dev sırrımı bilmesinden ve bilmiyormuş gibi davranmasından başka bir şey değil!

"Tamam bebeğim, artık yalnızız. Hoparlörde olduğun için üzgünüm ama içini bu şekilde dökeceğin hiç aklıma gelmezdi."

"Sorun değil," diyorum, nedense kendimi yorgun hissediyorum. Muhtemelen uzun zamandır taşıdığım ağır sırrı bıraktığım içindir. "Hepiniz biliyor muydunuz? Ne kadar zamandır?"

"Düğünü iptal ettiğın günden beri." "NE!"

"Bunun için teşekkür ederim. Şimdi erken bir zamanda işitme cihazına ihtiyacım olacak."

"Anne, nereden biliyorsun?"

Bir an sessiz kalıyor ve düşüncelere dalmış bir şekilde burnunu kıvırdığını hayal ediyorum. "Bilmek istediğine emin misin?"

"Evet."

"Senin ne kadar üzgün olduğunu ama konuşmak istemediğini görünce, Jake ve baban gerçeği öğrenmek için Ben'in evine gittiler." Şu küçük sinsiler!

"Ve Ben onlara her şeyi anlattı mı?" Bu beni şaşırttı.

"Şey... Jake onu yakasından tutup duvara yapıştırana kadar değil. Sonra, ağzındaki baklayı çıkarmaktan mutlu oldu. Yine de zavallı adam. Jake yine de burnunu kanattı."

Gülmekle nefes vermek arasında bir yerde nefes alıyorum. Keşke orada olsaydım da ağabeyimin Ben'in canına okuduğunu görseydim. Belki de Ben'in yaptıklarının yanına kâr kalmadığını bilmek iyileşmemi biraz daha hızlandırırdı. "Neden bana bildiğinizi söylemediniz? Neden bu kadar uzun süre devam etmesine izin verdiniz?"

"Sevgilim, hepimiz bunun kendi başına hissetmen ve kendi zamanında çözen gereken bir şey olduğunu biliyorduk. Hazır olduğunda bana söyleyeceğini biliyordum. Sana destek olmak ve seni sevmek için buradayız, seni boğmak için değil."

Harika, şimdi yine ağlıyorum. "Teşekkür ederim anne. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Oh, phooey. Tam zamanında geldiniz. Bazılarımızın iyileşme sürecinde konuşmak yerine yaşamaya ihtiyacı var."

Gülümsüyorum, keşke yanında olsaydım da beni kucaklamasına izin verseydim diyorum. "Hiç fal kurabiyesi yazmayı düşündün mü?"

"Bana akıl mı veriyorsun?" "Asla. Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, Sugar. Şimdi söyle bana, Ryan sana iyi davranıyor mu?"

Ryan "ın bana gösterdiği tüm Ğefkati düğünürken gözlerim kapalı kapıya doğru kayıyor. "Hiç bu kadar el üstünde tutulduğumu hissetmemiştim."

"Güzel, çünkü o çocuktan hoşlanıyorum ve Jake'in o güzel burnunu mahvetmesini hiç istemem."

Bir kakhaha attım. "Ben de."

Birkaç dakika sonra anneme koşmam gerektiğini, böylece randevuma hazırlanabileceğimi söyledim. Son beş yılda ailemin benim için yaptıklarını bildiğimden, onunla konuştuktan sonra hissettiklerimi kelimelere dökmek çok zor. Sanki biri taştan kalbime sıcak ve yapışkan bir şey enjekte etmiş gibi hissediyorum.

Ryan "ın muhtemelen beni beklediğini bilerek, kendimi *seksi* bir kadın gibi hissettirecek bir kıyafeti (yumuşak krem rengi bir kazak, yüksek belli bir kot pantolon ve uzun dalgalar halinde kıvrılmış saçlarım) çabucak giyiyorum. Odamdan çıkıyorum ve Ryan "ı koridorda buluyorum, üzerinde bir takım elbise var; bir daire çizip üstümü değırtmek için odama doğru geri dönmeye bağıladığımda ağzım açık kalıyor ve yerde sürükleniyorum.

"Whoa, buraya gel." Kollarımdan tutup beni kendine çekti.

Evet. Onu ikinci kez gördüğümde de ilkinde olduğı kadar göz kamaştırıcı. Takım elbisesi koyu gri ve üzerine bir eldiven gibi oturuyor. Rüyalarımındaki takım elbise ceketinin altında beyaz bir elbise gömleğı var, üst düğmeleri açık, ona süper prestijli işimden yeni çıkmış bir görünüm veriyor. Ayın geri kalanında her gece onu bu kıyafetle hayal edeceğim.

"Benden çok daha şıksın," diyorum, ses tonumu dehşet kaplıyor.

Gülümsemesi derinleşiyor ve beni kendine doğru çekiyor. Kolonyasının kokusunu alabiliyorum. Pahalı bir burbon gibi yumuşak ve onu çekiyorum. Sarhoş .

"Mükemmel görünüyorsun," diyor yanağıma doğru.

Teşekkür etmek istiyorum ama onun yerine küçük bir fare konuşuyor. Bu ben olamam çünkü sesi çok tiz ve utanç verici.

Ryan yanağımlı öpüyor ve tutmam için kolunu uzatıyor. Bu pozda baloya giden bir çift gibi görünüyoruz ama umurumda değıl. Aslında beni baloya götürecek kişinin Ryan olmasını dilememe neden oluyor. Bu takımı giyerken. Ve bu parfümle sıırıslıkla. Boş ver, genç bir anne olurdum.

Oturma odasında Ryan durdu. Kapaıya yöneleceğimizi sanıyordum, ama onun yerine bizi oturma odasına doğru çeviriyor. O sırada sehpanın üzerinde ucuz Çin yemeklerini ve televizyonda *En İyi Arkadaşımın Düğünü'nü* görüyorum. Bize iki kadeh şarap doldurdu ve sanki randevumuzu burada yapacağmışız gibi görünüyor.

Şimdi, randevuları için kaliteli bir yemek deneyimi talep eden o züppe kızlardan biri olmak istemiyorum, ama gerçekten kızarmış pilav ve bir civciv filminden daha büyüleyici bir şey bekliyordum.

"Şu anki yüzün paha biçilemez."

Ryan'ın sözleri kafama dank ediyor ve ağzımda rahatlamış bir gülümseme beliriyor. Gülümseyerek ona bakıyorum. "Oh! Bu bir şakaydı. Vay be. Beni yakaladın. Gerçekten-" Ryan'ın sırtışı benimle birlikte kahkahaya dönüşmeyince gülmeyi kesiyorum. "Tanrım. Bu bir şaka değil, değil mi?"

Seksi kafasını hayır anlamında sallıyor ve ben eriyip toprağa karışmak istiyorum. Ayağımı ağzımdan çıkarmaya başlarken yüzüm lavlara dönüşüyor. Sehpaye doğru koşarken, Çin yemeğini yabancı bir liderin bana verdiği narin bir barış hediyesi gibi ellerimde tutuyorum. Bu kutsal bir şey. Onu sonsuza dek saklayacağım. "Bu... mükemmel! Sadece mükemmel!"

Ryan hâlâ aynı yerde, aynı sırtışıyla duruyor ama elleri cebinde. Birisi onun fotoğrafını çekip *Vogue*'a göndermeli. Muhteşem biri ve onu kaybetmek istemiyorum. Saldırgan kanepeye uzanıyorum ve kıcıımı morarttığında biraz bile irkilmemeyi başarıyorum.

Aşırı parlak bir gülümsemeyle yanımdaki koltuğa vuruyorum. "Hadi şu randevuyu başlatalım."

Şimdi bana kafasını sallıyor. Ben onun gördüğü en aptal şeyim.

Ryan bana doğru yürüdü. "Yemeği bırak, June." Keşke her zaman kendinden bu kadar emin olmasaydı. Berbat bir ilk buluşma planlayan o ama yine de masanın altına sürünmek isteyen ben oluyorum. Ryan elini uzatıyor ve ben de ayağa kalkarak elini tutuyorum. İki elini çeneme koyuyor ve beni yavaşça öpmek için eğiliyor. Yumuşakça. Kışkırtıcı bir şekilde.

Bu sefer yere eriyorum.

Ben sıcak tavaya atılmış bir topak Crisco'yum. Ryan uzaklaşıyor ve ben ne incinme, ne utanma, ne de üzüntü görüyorum. Bir gülümseme. "Hatırlamıyorsun, değil mi?" diye soruyor.

Midem, bir gerilim filminin ortasında olay örgüsünü çözdüğümü sandığım anda birdenbire değişiverdiği gibi düşüyor.

Başımı salladım. "Neyi hatırlıyorsun?"

"Onuncu sınıf münazaramız için Chicago'ya yaptığımız sınıf gezisi."

"Yolculuğu hatırlıyorum, ama..." Bunun konuyla ne alakası var? Ryan kollarını belime doluyor. "Hepimiz metrodaydık, Otelimize geri döndük ve sana, Stacy'ye ve Logan'a Jennifer'ın

Summers benden hoşlandığını söyleyen bir not vermişti. Gözlerini devirmiştin, ben de seni kıskançlıkla suçlamıştım."

Ve aynen böyle, hatırlıyorum. O metro vagonunda tepinmek ve o şıfıntının saçlarını yolmak istediğimi hatırlıyorum.

"Gözlerimin içine bakıp, '*Seninle çıkmam için bana bir milyon dolar ödeyemezsin Ryan Henderson*' dedin. *Sözlerimi bir kenara yazın. Bir gün bu şehre taşınacağım ve sofistike bir adamla çıkacağım ve-*"

"*Sofistike, seksi bir kadın olacağım ve erkeğim işten sonra Çin yemeği alıp süslü dairemize geri getirecek, süslü işinden süslü bir takım elbise giyecek ve süslü şarap içip en sevdiğim filmi izleyeceğiz.*" İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Ve sonra sana asla böyle sofistike olamayacağını söyledim."

Şimdi o da kıkırdıyor. "Sanki Çin yemeği ve *süslü* şarap dünyanın en sofistike ve yetişkin şeyiymiş gibi."

Glk randevumuza yeni gözlerle bakacak kadar Ryan "dan uzaklaşıyorum. Parlayan ve dökülmemiş gözyaşlarıyla ıslanan gözlerle. "Bunu hatırladığına inanamıyorum."

"Unutamadım."

Ryan'a dönüyorum. "Bekle. Buraya bunun için mi taşındın?" diye soruyorum. "Hayır. İster inanın ister , o destansı özlem seviyesinde değildim. Bu bir

En iyi iş teklifinin burada olması mutlu bir tesadüf."

"Tesadüften daha fazlası. Kader." Bu sevimsiz cümleye aptal gibi gülümsüyorum ama umurumda değil.

Ryan bana bakıyor ve parmak eklemlerinin arkasını çenemde gezdiriyor. "Yine de arada sırada sana rastlamayı ummadığımı söylersem yalan söylemiş olurum, belki buraya taşınırsın ve tuhaf bir saatte küçük bir kafede yeniden bir araya geliriz diye düşünüyorum."

Uzanıp ellerimi boynunun arkasında kenetliyorum. "Ne kadar romantik." "Kimseye söyleme. İmajımı mahveder."

"Bunu bir reklam panosuna büyük harflerle yazdıracağım. *Ryan Henderson bir romantiktir.* Kelimelerin altında senin aşk tanrısı kıyafeti giymiş bir resmin var."

Eğildi ve ağzıma doğru fısıldadı, "Kapa çeneni ve öp beni, seni kaçık."

Ve ben de öyle.

Çin yemeği unutuluyor ve Ryan'la tüm film boyunca öpüşüyoruz. O kanepe bir şekilde daha da rahatsız oluyor, ama onunla ilişkilendirmek zorunda kalacağım bu yeni anılar göz önüne alındığında, bana büyüyor.

"Bekle," diyorum, acıyan dudaklarımı ondan ayırarak.

İnliyor ve başını boynumdan aşağı indiriyor. "Ne oldu?"

"Bana şu potansiyel işten hiç bahsetmedin."

"Ha?" diyor ve boynumu tekrar öpmeye başlıyor. "Önemli değil."

Tam tersine, kardeşim.

Ryan "ın iri göğsünü itiyorum, ama ciddi olduğumu anlayana kadar yerinden kımıldamıyor. Doğruluyor ve ellerini dağınık saçlarında gezdiriyor. Derin bir nefes alıyor ve bırakıyor. "Yeni açılan bir restoran için bir işti ve benim yönetici şef olmamı istediler."

"Öyle miydi?"

Koyu renk gözlerini bana dikmek için başını eğiyor. " çevirdim."

"Neyi? Neden?" Sesim paniklemiş gibi çıkıyor, çünkü öyleyim.

Ryan tekrar yanıma sokuluyor ve elimi tutuyor. "June, korkma. Bunu çok düşündüm. Ama bugün restorana gittiğimde bana uygun olmadığını gördüm. Ayrıca Charleston'a taşınyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

OceanofPDF.com

HAZİRAN

"Charleston'a mı taşıyorsun?!" Çığlık atıyorum - panik çığlık - ve Ryan'ın geniş dairesi bunu güçlendiriyor.

Gözleri büyüyor ve ben kaçmadan önce beni yatıştırmaya çalışır gibi ellerini önünde tutuyor. Belki de kaçarım. "Hayır, yapma June. Bu ani bir dürtüyle hareket etmiyorum." Duraklıyor ve kaşları çatılıyor. "Belki biraz düşüncesizce, çünkü seni tekrar görene kadar Charleston'a geri dönmeyi hiç düşünmemiştim, ama..."

"Davanıza yardımcı olmuyor."

Yüzü yumuşuyor ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekiyor. Şimdi kapana kısıldım. Buradan kaçmama izin vermeyecek. "June, olarak açıklayamıyorum. Ama bugün restorana gittiğimde, kendimi tamamen yanlış hissettim. Olmak istediğim yerde değildim."

"Ama bulunduğun yere gelmek için çok çalıştın Ryan! Bunu öylece bırakıp gidemezsin."

"Neden olmasın?"

Kollarından çekiliyorum. "Çünkü yapamazsın!"

"Aslında, yapabilirim. Sana bir randevudan fazlasını istediğimi söylediğimde ciddiydim. *Bizi* istiyorum. Bir hayat istiyorum. Bir aile. Rahat bir kanepe."

"Sana yeni bir kanepe alabilirim."

Yüzü düştü. "Ne diyorsun, June?" Ryan'ın gözleri ilk kez benden ayrılıyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor. "Bir ilişki istemiyor musun?"

Gitmesine izin vermeliyim. Onu serbest bırakmalıyım. *Hadi, git!* Kaderinde büyük şeyler ve ben sadece onu geride tutacağım.

Ama dirseklerini dizlerine dayamıŒ, ellerini saçlarında kavuŒturmuŒ hayallerimin erkeğine bakarken, kalbimin gerçekte ne istediğini inkar edemiyorum. "Seninle olmayı her Œeyden çok istiyorum Ryan."

Ellerini bıraktı ve yüzünü bana çevirdi. "Uzun mesafe yapmak istemiyorum."

"Ben de bilmiyorum."

"Ve fırınına sahip olmanı istiyorum. Her Œeyiyle. Bu süreçte sana destek olmak için yanında olmak istiyorum."

"Ben de," diyorum, kendimi dünyanın en bencil insanı gibi hissederek. Ben kendi hayallerime sahip olabileyim diye o kendi hayallerinden vazgeçmeye razı.

Önemli bir iş anlaşması yapmışız gibi başını sallıyor. Şimdi el sıkışmalıyız. "O zaman ben gidiyorum?"

"Sanırım öylesin," diyorum, sözlerimin ardından belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

Yüzü benimkini yansıtıyor ve ikimiz de donup kalıyoruz - hayatlarını değiştirecek bir karar vermiş, tam olarak gülümsemeden önceki anda yakalanmış iki insanı tasvir eden heykeller. Bu çok güzel. Dünyanın dört bir yanındaki müzelerde hayranlıkla izlenecek ve tartışılacak bir başyapıt.

"Tamam, ." "Güzel."

"Güzel."

Aynı anda ikimiz de çatlıyoruz ve Ryan'ın yüksek dairesinden engelsiz kahkahalar dökölüyor. O bana hamle yapıyor, ben de ona hamle yapıyorum ve ortada bir yerde çarpışıyoruz. Ona daha çok sorum var. Ona üçüncü derece *emin* misin demek istiyorum. Ama yapmıyorum, çünkü bu anla ilgili her Œey gerçekliği bozamayacak kadar mükemmel geliyor.

BaĒım tekrar mindere -ya da tuğlaya- yaslanıyor ve Ryan geziniyor, asla unutmak istemediğim Ēeytani gülümsemesi bana doğru . BaĒını aĒaęı eğiyor ve ben de parmaklarımı saçlarına dolayarak öpüĒürken kendimizi kaybediyoruz ve açılıĒa geç kalacağımızı garanti ediyorum.

"Otuz dakika sonra buradan ," diye söz veriyor Ryan, kaldırımından restorana doğru hızla ilerlerken. Neredeyse beni sürüklüyor.

Ryan bu açılışa gelmek için kanepede geçirdiğimiz zamanı kesmekten pek memnun değildi ama ben ısrar ettim. Eğer arkadaşı kendi restoranını açıyorsa, Ryan da orada olmalıydı.

"Ah, Ryan! !"

"Hayır. Oraya ne kadar çabuk girersek, o kadar çabuk çıkabiliriz."

O kadar çok gülüyorum ki artık yetişemiyorum. Elimini ondan çekip eğiliyor ve yüksek topuklu ayakkabımın kayışını tekrar ayağıma geçiriyorum. "Git. Kendini kurtar!" Yorgun bir el sallayarak söylüyorum.

Geri dönüyor ve beni kollarının arasına alıyor. "Hiçbir kadın geride kalmadı.

Bekle, Broaden."

Başımı Ryan'ın gömleğinin yakasına gömüyorum ve yürüyüşün geri kalanı boyunca gülüyorum. Saçma ve dramatik davranıyor. Buna bayılıyorum. Onu ve içinde yakalandığımız bu mutluluk balonunu seviyorum. Sanırım baloncuk gülme gazıyla dolu, çünkü Ryan'ın Charleston'a taşınmasına karar verdiğimizden beri yaptığımız tek şey bu.

Restoranın girişine yaklaştığımızda Ryan "ın beni yere bırakmasını sağlıyorum. Koyu renkli cam kapının üzerindeki sıcak ışıklı tenteye bakıyorum ve küçük kırmızı kokteyl elbisesi giymiş bir kadının yakışıklı bir beyefendinin kolunda içeri girişini izliyorum. Siyah kokteyl elbisemi yanıma almayı akıl ettiğim için sessiz bir şükür duası gönderiyorum. Bu gece restorana girerken gördüğüm kadın elbiseleri kadar süslü değil ama çok da uzak değil.

Tentenin altından geçerken Ryan'a biraz daha yaklaşıyorum ve "Burada tam olarak neyin içine giriyorum?" diye soruyorum.

Bana doğru eğiliyor ve nefesi kulağıma çarpıyor. "Sıkıcı bir gevezelik gecesi. Bu sadece ses getirmek için yapılan bir açılış. Yani, sadece gıda endüstrisinin üst düzey isimleri davet edildi."

"Yüksekte mi? Yani, senin gibi insanlar mı?"

Sırıttıyor. "Evet. Ve yemek blogcuları ve gazeteciler. Diğer şefler ve muhtemelen birkaç ünlü."

"Ne! Beyonce gibi mi?"

Ryan kapıya uzanıyor ve açıyor. "Umarım değildir, çünkü yüzündeki o ifadeye güvenmiyorum. Eğer Beyonce buradaysa, garip bir şey yapamazsın... ya da ona yirmi adım yaklaşamazsın."

Yanından geçiyorum ve geçerken omzumun üzerinden bakıyorum. "Eğlence emici."

Sonrisa'ya adımımı attığımda bir hava dalgası saçlarımı savuruyor ve gözlerimin alçak ışığa alışması bir dakika sürüyor. Ryan yanıma geliyor ve elini koyarak beni sabitliyor. Kendimi anında daha rahat hissediyorum. Gözlerim

loş ışığa alıştım ve birden herkesi görmeye başladım. Keşke görmeseydim. Amazonlar ve muhteşem Hollywood tipleriyle dolu bir oda. Burada ne yaptıklarından bile emin değilim. Belli ki yemek yemiyorlar.

Henüz kimse oturmamıştı, sadece restoranın etrafında dolanıyorlardı. Sanırım biz içeri girmeden önce de öyle yapıyorlardı. Şimdi, sanki mekandaki tüm kafalar Ryan'a dönmüş gibi görünüyor. Bütün gözler onun üzerinde, geniş, meraklı, arıyor. Bunu hayal mi ediyorum?

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve yüzüne bir maske çektiğini fark ediyorum. Daha önce açık olan gülümsemesinin yerinde donuk bir gülümseme duruyor. Omuzlarının duruşu bana daha önce personelinin yanında nasıl görüldüğünü hatırlatıyor, ancak ince dikilmiş bir takım elbise giymiş, etkisi çok daha korkutucu.

Ryan'ın olduğu her şeyin ağırlığı bir anda üzerime çöküyor ve sanki bu anı ağır çekimde görüyor gibiyim. Birkaç kamera yanıp sönüyor ve gözlerimde yanan halkalara göz kırpıyorum. Odayı yeni bir enerji ve vızıltı dolduruyor. Bu dünyada Ryan ünlü. Bu insanların hepsi onu tanıyor ve ona yakın olmak istiyor. Şu anda bile toplu halde bize doğru ilerliyorlar. Avuçlarım terle doluyor.

Bir sonraki anda, şef önlüğü giymiş bir adam köşeyi dönüyor. "Ryan! Başardın!" diyor, Ryan'ın elini sıkamak için yanından geçerken göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle sevinçten karnınıza yumruk atıyor.

"Tebrikler David. Burası inanılmaz bir yer." Ryan odaya doğru başını sallıyor ve David daha da parlak bir şekilde ışıltıyor.

"Bunu sizden duymak çok anlamlı. Ve bu gece burada desteğini gösterdiğin için teşekkürler. Artık böyle şeylere pek gelmediğini biliyorum." Ryan'ın elini gözlerindeki minnettarlıkla sıkıyor ve Ryan'ın buradaki varlığının büyük bir olduğuna dair şüphelerimi doğruluyor. David daha sonra bakışlarını bana çeviriyor ve elini uzatıyor. "Peki bu güzel bayan kim?"

Ryan sırtıyor ve sonra kolunu belime doluyor. Bu hareket hem gururlu hem de sahiplenici hissettiriyor. "Bu June, benim kız arkadaşım."

Bu başlık karşısında keskin bir nefes aldım. Bu sözleri söylediğini ilk kez duyuyorum ve evet, sanırım daha önce yaptığımız tartışma göz önüne alındığında bu doğru, ama yine de beni şok ediyor. Hem harika hem de dehşet verici. Tek randevu kuralım resmen bitti demek.

Bu muazzam bir şey ve bu anın tadını çıkarabilmem için dünyanın benim için durması gerektiğini hissediyorum. Ama durmuyor.

Yaşadığım şoka rağmen David'e restorani için iltifat etmeyi ve burada olmaktan ne kadar mutlu olduğumu söylemeyi başarıyorum

Bu gece. Yanağımdan öpüyor ve bir şekilde kendimi Ryan kadar önemli hissetmemi sağlıyor. Ondan aşırı derecede hoşlanıyorum ve eğer bu gece tanıştığım herkes David gibiyse, endişelenecek bir şeyim yok.

Tepemizde sessiz bir müzik çalıyor, ama David odanın ortasına çıkıp bir konuşma yapmak için bizden ayrıldığında her şey sessizleşiyor. Gözler Ryan ve benden David'e kayıyor ve sonunda nefes alabileceğimi hissediyorum. Ryan beni biraz daha yakına çekiyor.

"Herkes! *Sonrisa*'nın lansmanına geldiğiniz için tüm kalbimle teşekkür ederim! Bu kelime İngilizceye çevrildiğinde gülümseme anlamına geliyor, çünkü umarım benim restoranımdayken tek yaptığınız budur!" İki elini de ağzına götürüyor ve odaya bir öpücük konduruyor. "Keyfini çıkarın!" Ardından, garsonlar konukları çeşitli masalara yerleştirmeye başlarken, salondan gelen alkışlar eşliğinde mutfağa doğru ilerliyor.

Büyük bir dehşetle Ryan ve ben odanın tam ortasında oturuyoruz. Omzumun üzerinden bakıyorum ve yüksek kağ kemerli bir esmerin Ryan "a baktığını görüyorum. Sol tarafımda ise bir sarışın. Bakışlarımı odanın içinde dolaştırıyorum ve yelpazenin her renginden gözlerin Ryan "a baktığını görüyorum. Birkaçı ona bakıyor ve sonra bir deftere bir şeyler karalıyor. Bir adam masanın altından gizlice Ryan'ın fotoğrafını çekiyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum.

Birden Ryan'ın elinin elimi tuttuğunu ve bakışlarımı ona doğru çektiğini hissediyorum. "Nefes al," diyor beni anında rahatlatan zengin ve sıcak bir ses tonuyla. Nefes alıyorum ve omuzlarımın düşmesine izin veriyorum. Başıyla onaylıyor ve elimi sıkıyor. "Garip olduğunu biliyorum."

Biraz öne eğildim. "Senin *ünlü* biri olduğunu bilmiyordum." Biraz sırtıyor ama yine de farklı görünüyor.

"Sadece hayatın bu alanında. *New York Times* benim hakkımda bir makale yayınlayana kadar pek bir şey yoktu. Ondan sonra yemek dünyasında patladım." Bunu çok sıradan bir şeymiş gibi söylüyor.

Ona göz kırpıyorum, kameralı adamın yakalayıp beni bir gif'e dönüştürmemesi için ağzımın açık kalmasına izin vermemeye çalışıyorum.

"Makale ne hakkındaydı?"

Omuz silkiyor. "Dünyada üç Michelin yıldızı kazanan en genç şef olduğumu."

Cevap verme şansım olmadı çünkü bir sonraki anda parlak gri takım elbiseli kısa boylu bir adam ve ondan on santim daha uzun bir kadın yanıma geldi

Ryan'ın omzuna sarıldı. "Bu Ryan Henderson'ın ta kendisi değil mi? Bu gece seni gördüğüme şaşırdığımı söylemeliyim."

Ryan gülümsemiyor. Gözleri yavaşça adamın kendini beğenmiş yüzüne kayıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Noah, bu June, kız arkadaşım. Bu gece gelmemiz gerektiğine beni o ikna etti."

Yine kız arkadaşıyla! Ama bu sefer, beni o da şaşırtmadı. Bunun yerine, bir gurur dalgası hissediyorum.

Noah bana bir yılanı hatırlatıyor. Bana baktığında gözleri simsiyah oluyor. -Beni takdir ediyor. Ne aradığını bilmiyorum ama kesinlikle bir şey arıyor. "June, ha? Ryan "ın hayatında gerçekten söz sahibi olan biriyle tanışmak güzel. Daha sonra konuşmamız gerekecek." Bana göz kırpmıyor ve sonra sevgilisiyle birlikte odanın öbür ucundaki bir masaya yönlendiriliyorlar.

Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Burada garip bir hava var. Yine de Ryan görünüyor. Bu ortamda doğuştan yetenekli ve omuzlarının kendinden emin duruşu da bunu gösteriyor. Kendimi güvensiz hissettiğimden değil, ama burada kesinlikle rahat hissetmiyorum. Ryan ve ben gerçekten konuşabilseydik belki daha iyi olurdu, ama bize bir şans verilmiyor. kiGiler ardı ardına masamıza geliyor ve Ryan "ın dikkatini bütün akÇam boyunca tekeline alıyor.

Ananaslı empanadalar ve kızarmış sığır etli ızgara plantainlerden oluşan en lezzetli Kolombiya mutfağı servis ediliyor, ancak Ryan'a her yemekten bir ısırıktan fazlasını alma şansı verilmiyor. Her gazeteci onun yemekler hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyor ve Ryan da arkadaşına yardım etmek isteyerek hepsine övgü dolu sözler söylüyor.

Yeni şefler utangaç bir şekilde ona yaklaşp tavsiyesini soruyor ve birkaç kadın cesurca bekar olup olmadığını soruyor. Her zaman hayır diyor ve dikkatlerini bana yönlendiriyor, ama keşke yapmasaydı diyorum, çünkü gecenin geri kalanında tuvalete yalnız gitmek beni geriyor.

Bir buçuk saat sonra, keşke Ryan'ın otuz dakikalık önerisini kabul edebilseydim diyorum. Bütün gece karşısında oturmuş olmama rağmen onu özlüyorum. Aslında hayır. Bütün gece onun karşısında oturmam. Ünlü şef Ryan Henderson'ın karşısında oturuyordum. Arada büyük bir fark olduğunu fark etmeye başlıyorum.

Ryan bu durumda saldırgan değil. Aslında, bu masalardan birinde oturan rastgele bir kız olsaydım, benim de ağzımın suyu akardı. Sadece o daha rafine. Ciddi. Dengeli. Şöhretini iyi taşıyor ve bazıları için

Bu beni sinirlendiriyor. Tüm bu incelemeler altında burada rahat görünüyor. Neredeyse ait olduğu yer gibi.

Birden fazla kez kendimi önemli biriyle konuşurken onu izlerken yakalıyorum ve tüm bunlardan nasıl vazgeçeceğini merak ediyorum.

Vazgeçeceği için rahatlamam kötü bir şey mi? Bu tür gevezelikler bizim için düzenli bir olay olmayacak. Ryan taktığı şef maskesinin içinde güzel, soğukkanlı ve sert görünüyor ama ben gözlerinde alaycı bir parıltı olan Ryan'ı özlüyorum.

Biz ayrılmadan önce gidip David "i tebrik etmek istediğini söylüyor ve o giderken ben de bez peçetemi alıp minicik bir kare Geklinde katlıyorum. Kendimi bu restoranın ortasında, Ryan "ın bu geceki randevusu olduğum için nasıl bu kadar Çanslı olduğumu merak eden insanların arasında nasıl başıboş hissettiğime odaklanmaktan alıkoymak için katlıyorum.

Peçetemi kuğuya dönüştürmeye o kadar odaklanmışım ki Ryan'ın koltuğunun kapıldığını neredeyse fark etmiyorum. Simsiyah gözlere bakıyorum. "Ee, June, değil mi?" diyor daha önce tanıştığım Noah adındaki adam.

Başımı sallıyorum ve peçetemi kucağıma sıkıştırıyorum. "Evet. Ve sen de Noah'sın."

Gülümsüyor ve öne eğilip dirseklerini masaya dayayarak kendini rahatlatıyor, ben ise tam tersini yapıyorum. "Biliyor musun, bugün Ryan restorana bakmaya geldiğinde, işi neden geri çevirdiği konusunda kafam karışmıştı." Ah, demek bu adam buymuş. "Ama şimdi sana bakınca her şeyi mükemmel bir şekilde görebiliyorum."

Sözleri beni çimdikledi. "Ah?" Mutfağa doğru bakıyorum ve Ryan "ın geri gelmesini diliyorum.

Noah yüzümü ve vücudumun aşağısını işaret ediyor. "Çok güzelsin. Ve belli ki o da senin için deli oluyor. Bunlar Ryan gibi bir adamı tüm hayallerinden vazgeçmeye ikna edebilecek hayattaki tek iki şey." *Tüm hayallerinden vazgeçmek.* Gözlerimi Noah'dan kaçırıyorum, keşke onun sözlerine de aynı kolaylıkla sırtımı dönebilseydim.

Geri gel, Ryan.

"Bu tamamen onun kararıydı. Kendisi için uygun olmadığını söyledi." Sesim sessiz geliyor.

Noah boğazının bir yerinden alaycı, gırtlaktan gelen bir ses çıkarıyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor. "Tabii ki yaptı. Ryan gibi iyi adamlar verdikleri kadınlar için her şeyden vazgeçerler. Ama beş yıl sonra tüm o küçük kıvılcımlar söndüğünde ne olacak?" Ne yaptığını anlıyorum. Sözlerinin beni etkilemesine izin vermeyeceğim. . "Eh, ama bana aldırmayın. Ben

Sadece beni geri çevirdiği için kızgındım. Bu restoran ikimiz için de çok büyük olacaktı. *Destansı* bir kariyer değişikliği. Ama sorun değil. Size bol şans diliyorum. En azından benim şansımın daha iyi."

Ona ne demek istediğini merak ettiğimi belli etmeliyim çünkü masadan kalkıp kravatını düzeltirken şöyle diyor: "Bir zamanlar sevdiğim bir kadınla evliydim. Ama o kıvılcımlar söndü ve şimdi kariyerimi başlatmak için bu kadar uzun süre beklediğim için pişmanım. Umarım bu senin ve Ryan'ın başına gelmez."

Noah masadan kalkıyor ve o gidince peçetemi tekrar elime alıyorum ve *katlıyorum, katlıyorum, katlıyorum*. Ellerim titriyor. *Ryan nerede?* Başım dönüyor. *Hadi, Ryan*. Tekrar mutfak kapısına doğru bakıyorum ve açılmasını istiyorum. Açılmıyor ve bütün vücudum kontrol bir enerjiyle titriyor. Kendimi daha sert bir Çey yapmaktan alıkoymak için dizimi zıplatıyorum, ama kaçma ihtiyacının damarlarımda kabardığını hissediyorum.

O çakaldan nefret ediyorum, Noah. O adi biri ve ben de bundan bihaber değilim. Ama sözlerindeki gerçeği de hissediyorum. Ryan benim için çok fazla şeyden vazgeçiyor. Pişman olacak. Kavga ettiğimizde, bu konuyu açacak. Eğer şirketim büyürse, buna içereleyecek.

Bunu ona yapamam. Bana yapamazsın.

Tam olarak farkına varamadan masadan kalkıp çıkışa doğru koşmaya başladım.

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

OceanofPDF.com

RYAN

Mutfaktan döndüğümde June'un koltuğunu boş buldum. Banyoda olduğunu düşünerek oturuyorum ve bir içki daha sipariş ediyorum. İnsanlar bütün gece masaya geliyordu ve şimdi de bir istisna yok. Gülümsemek ve birkaç kişiyle konuşmak zorunda kalıyorum ama June masaya dönmeden geçen her dakikada içimde bir önsezi oluşuyor.

Sonunda sohbete ara verip June'a iyi olduğundan emin olmak için mesaj atıyorum. Ne kadar uzun süredir orada olduğu için hasta olduğunu söyleyen bir mesaj bekliyorum. Beş dakika daha geçti ve hala cevap yok.

Yeter artık.

Kadınlar tuvaletine doğru ilerliyorum ve kapıyı aralıyorum. "June. Burada iyi misin?" Böyle bir tuvalette seslenmek rahatsız edici ama başka ne yapabilirim ki?

"Ah, burada benden başka kimse yok," diyor kesinlikle June olmayan bir bayan.

Şimdi daha da endişeli hissederek kapının kapanmasına izin verdim. Eğer June banyoda değilse, nerede?

Koridorda bir daire çizip elimi saçlarımın arasından geçirirken Noah erkekler tuvaletinden çıkıyor. "Neden kadınlar tuvaletinin önünde dikiliyorsun?" diye soruyor, hiç hoşlanmadığım bir şekilde sırtarak.

"June'un orada olduğunu sanıyordum."

Kaşları havaya kalktı. "Otuz dakika önce falan çıktı. O topuklularla kapıdan o kadar hızlı çıkınca acil bir durum olduğunu düşündüm."

"Ne?" Sesim o kadar sert ki duvarlar titriyor.

Noah'nın kafası geriye atıyor ve ruh halimi doğru bir şekilde yorumlayarak uzaklaşıyor. "Sakin ol dostum. İyi olduğuna eminim. Gel Gazel ve benimle otur ve bir içki daha iç. Belki Bask'taki pozisyonu alman için seni ikna etmesini sağlayabilirim."

İçkiyle ilgilenmiyorum.

"June'a ne dedin?" Noah'yı gömleğinin önünden tutup duvara yaslayarak söyledim.

"Hiçbir şey!"

"Buna inanmıyorum. Onunla konuştuğunu biliyorum. Bana ne dediğini söyle." Göğsüne biraz daha baskı uyguladım.

"Önemli bir şey değildi. Ona sadece işi kabul etmeyerek hata yaptığını düşündüğümü söyledim. Çünkü yapıyorsun!"

Tişörtünü bırakıp uzaklaşırken Noah'yı itiyorum. Uzaklaşmaya başlıyorum ama sonra geri dönüp işaret ediyorum. "Onun işi almamı engellediğini mi ima ettin?"

Gözleri açılıyor ve adem elması gömleğinin üstünden sallanarak bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Yapmak istediğim şey Noah'yı duvara toslatmak ve hayatıma karışmasının bedelini fiziksel olarak ödetmek, ama June şu anda intikamdan daha önemli, bu yüzden onun yerine, bazı fısıltıları toplayacağından emin olduğum bir hızla ön kapıya doğru ilerliyorum.

Ayrılmadan önce hostes beni durdurdu. "Efendim," dedi, sesi garip geliyordu. Arkamı dönüyorum. "Siz Bay Ryan Henderson'sınız, değil mi?" Başımı sallıyorum ve göğsümü yeni bir korku kaplıyor. "Buyurun. Birlikte olduğunuz bayan bunu sizin için bıraktı. Gitmeye hazır olduğunuzda bunu aldığınızdan emin olmamı istedi."

Notu alıyorum ve onu rahatlatmak için kibar bir gülümsemeye başımı sallıyorum, çünkü şu anda sevgilisiz olmam onun suçu değil. Dışarı çıkıp meraklı gözlerden uzaklaştıktan sonra mektubu açıyorum.

Üzgünüm, Ryan. Gitmem gerekiyordu. Benim için hayallerinden vazgeçemezsin. Buna izin vermeyeceğim. Sen bunu okuduğunda, ben muhtemelen havaalanında olacağım.

Lütfen beni takip etmeyin. kestirip atarsak daha kolay olur.

Daha fazlasını hak ediyorsun.

- Haziran

Kâğıdı buruşturup koşarak kamyonuma gittim. Telefonumdan Chicago'dan Charleston'a olan uçuşları kontrol ettikten sonra, son uçuşun

Yarım saat. Bunu zamanında yapmamın imkanı yok ama denemek zorundayım.

Havaalanına giderken, incinmişlik ve hayal kırıklığı arasında gidip gelen öfkem kaynıyordu. İyi bir ilişkimiz olduğunu sanmıştım. June'la nihayet aynı fikirde olduğumuzu ve bana güvendiğini sanıyordum. Noah'la yaptığımız bir konuşmanın onu bu kadar sarsmış olması cesaret kırıcı. Ama belki de bu benim hatam. Kararımı yeterince açıklamadım. Ona planlarımı anlatmadım. Ona uzun zamandır mutsuz olduğumu söyledim, hatta o benim için hayattaki bir sonraki adımımın ne olması gerektiğini netleştirmeden önce bile.

Bilmiyorum. Tüm bu düşünceler bir ömür gibi gelen yolculuk boyunca kafamda dönüp duruyor. Sonunda kamyonetimi havaalanında park ettiğimde, dışarı fırlıyorum ve ana girişe doğru koşuyorum. Muhtemelen June Charleston'a dönene kadar bekleyip onunla telefonda konuşabilirdim ama bunu yapmak istemiyorum. Aramızda çok fazla zaman geçmesine izin vermekten korkuyorum.

Girişe doğru koşarken elbise ayakkabılarım kaldırımda tıkırdıyor ve tek düşünebildiğim, törenden önce ayrılan gelininin peşinden koşan kötü bir romantik damat klişesine ne kadar benzediğim. Bunu düşünen tek kişi ben değilim. Yanından geçtiğim herkes bana yan gözle ve acıyan bakışlarla bakıyor. Takım elbise ceketimi kamyonunda bırakmalıydım.

Havaalanının ana sürgülü kapılarına kadar geldim ve donup kaldım.

Havaalanından çıkarken bir elinde topuklu ayakkabıları, diğerinde siyah el çantası June'un elindeydi. Başını kaldırıp on beş adım ötesinde donmuş halde duran beni görüyor ve belli belirsiz gülümsüyor. Topuklu ayakkabılarını tekrar giymek için eğilmeden önce nefesi yüzünün önünde bulutlanıyor. Ayağa kalkıyor ve zümrütler bana bakıyor.

"Özür ," diyor.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

OceanofPDF.com

HAZİRAN

Ryan önümde duruyor ve kalbim sıkışıyor. Yüzü sert ve şu anda benim hakkımda ne hissettiği çok açık. Onu suçlamıyorum. O kara kaşları birbirine kenetlenmiş ve omuzları savaşa hazır. Korkutucu, öfkeli ve güzel görünüyor. Dizlerim birbirine vurmak istiyor ve belki de burada olmasaydı şu anda ondan kaçıyor olurdum - ona yapmamasını söylememe rağmen peşimden geldi.

İlk ben atıyorum ama o yerinden kımıldamıyor.

"Özür dilerim," diyorum tekrar.

"Gitmemeliydim."

Çenesini arkamdaki havaalanı kapılarına doğru salladı. "Uçağını mı kaçırdın?"

"Evet," diyorum ve çenesinin titrediğini görüyorum. "Ama bilerek yaptım. Bilet bile almadım." Kısa bir an yüzünün yumuşadığını görüyorum ama bir şey söylemiyor. Tekrar öne çıkıyorum. "Restorandan ayrılmamalıydım. Noah yanıma geldi ve senin vazgeçtiklerin hakkında konuşmaya başladı ve bu beni korkuttu. Kendimi denklemde çıkarırsam hayallerine devam edersin ve ben de sana engel olmam diye düşündüm."

"Yani, bensiz her şeyi çözdün, öyle mi?" Sesi o kadar sert ki neredeyse gök gürültüsü gibi.

"Yaptığımı sanıyordum. Ama yanılmışım ve havaalanına girene kadar kendi kendimi sabote ettiğimi fark edemedim." Bir adım daha attım. "Bu gece seni gördüm ve o atmosferde o kadar havalı ve kendinden emin görünüyordun ki Charleston'da benimle gerçekten mutlu olabileceğini hayal bile edemiyordum. Daha sonra bana kızacağından korktum. Ya da seni burada tutmak için yeterli olamayacağımdan.

ve sonunda beni terk edeceksin. Seni şimdi kesip atmak daha iyi geldi."

". "

"Evet, . Biliyorum."

"Benden kaçmayı bırakmalısın."

Şimdi onun önünde duruyorum. "Yapacağım."

"Çünkü seninle sağlıklı bir ilişki istiyorum June. Her kaçtığımda ya da kapıyı yüzüme kapattığımda seni kovalamaya devam etmeyeceğim. Eninde sonunda sen de bizim için savaşmaya istekli olduğunu bana göstermek zorunda kalacaksın."

Tamam, Şimdi bir adım geri çekiliyorum, çünkü hala kımıldamadığı için biraz sinirleniyorum. "Şu anda yaptığım şey de bu Ryan." Adını söylüyorum, her harfin sesini noktalayarak ve kızgınlıkla damlatarak.

Bu kez bana doğru bir adım atıyor. "Eğer daha yakından baksaydın, bu geceki Ryan "ın perişan halde olduğunu görürdün. Yalnız. Nadiren gülümsüyor. İşinden nefret ediyor ve uzun zamandır ayrılmak istiyor ama hiçbir zaman bir yol bulamadı. Gözlerimi açtın June ve seni istediğimi tüm açıklığıyla görüyorum. Seninle ve birlikte olduğumuz tüm çılgınlıklarla dolu bir hayat."

"Benden sıkılacaksın."

Bir adım daha atıyor. "Bütün gün oturup senin resmini yapacağımı nereden çıkardın? İşimi bırakıp da gelecekle ilgili düşüncelerim olmaz. Planlarım *var*."

Sert sesi kalbimi parçalıyor. Gururumu bir kenara bıraktım ve hatalarımı kabul ettim. Sanırım en azından biraz daha yumuşak konuşabilirdi. "O planları benimle hiç paylaşmadın."

"Haklısın. Donut dükkanının karşısındaki yeri satın aldığımı sana söylemeliydim." Ne! "Charleston'dan ayrılmadan önceki sabah bir emlakçıyla temasa geçtim ve oraya baktım. Bugün Bask'tan ayrıldıktan sonra istediğimin bu olduğundan emin oldum ve arayıp teklifte bulundum. Yaklaşık bir saat önce kabul ettiler."

"Tamam... Bununla ne yapacaksın?" Şoktayım. Omuzlarıma sarmak için şu parlak battaniyelerden birine ihtiyacım var.

"Kendi yerimi açacağım. Sana Fransa'da bahsettiğim küçük kafeyi hatırlıyor musun? Onu yeniden yaratmayı planlıyorum."

Nefes alamıyorum. Planları var. Fırınının karşısında. Planlar, millet! Planları var! "Kafe mi?"

"Küçük bir yer. Sadece birkaç menü seçeneği var. Son zamanlarda yaptığının tam tersi ve tam da ihtiyacım olan şey."

"Peki, HARİKA," diyorum ama sesim şimdi de sert çıkıyor, çünkü onun bastırılmış öfkesinden besleniyorum. Bir adım daha uzaklaşıyorum ama o beni takip etmeye devam ediyor. Havaalanının dışında tango yapıyoruz. "Bence büyük bir başarı olacak," diyorum, insanların öfkeleri sönmeye başladığında yaptıkları gibi, ama zaten bir kavgaya hazırlar, bu yüzden ses tonlarını kızgın tutuyorlar. "Bana bundan bahsetmeliydin! Beni karanlıkta bırakmayı bırak."

"Tamam, o zaman sana ne yaptığımı söylediğimde korkup kaçma.
için

." Ellerimi havaya kaldırdım. "Sana doğru koşuyordum!!"
Omuz silkiyor. "Her korktuğunuzda bunu yapamazsınız. Yapmak
zorundasın

Bana güven, eninde sonunda."

"Sana güveniyorum! Bu yüzden sana geri dönüyordum!" Ellerimle havaalanı kapısından durduğum yere doğru dramatik bir süpürme hareketi yapıyorum. İnsanlar bakmaya başlıyor ama kimin umurunda. "Gördün mü?! Bu benim sana güvendiğimi söylememdi. Geri dönüyordum ve senin bana sarılıp öpmen gerekiyordu! Filmlerde böyle olur. Bunu mahvettiniz Bay Darcy ve şimdi yine ayrılıyoruz."

İlk defa yüzünün köşesinde bir gülümseme görüyorum. Ama hayır. O kendini beğenmiş surattan nefret etmeye geri döndüm. O sırtıştan nefret ediyorum. Gamzesinden nefret ediyorum. İçine kocaman bir kremalı pasta sürmek istiyorum. "Sanırım bu tarihteki en kısa ilişki." Saatine baktı. "Beş saat. Sayıldığından bile emin değilim." "Artık bir önemi yok, çünkü bitirdik."

Meydan okurcasına kollarımı kavuşturuyorum. "Umarım mutlusundur. Beni kızdırdın, o yüzden işimiz bitti. Bu

Seni tanımak güzeldi Ryan. Kafende iyi şanslar." Eğik

bir gülümsemesi var. "Beni seviyorsun."

"Senden nefret ediyorum.

H.A.T.E." "Aşk."

"Nefret."

Ryan aniden eğilip beni kucağına alıyor ve omzunun üzerinden fırlatıyor.

"Yirmi birinci yüzyıldayız Ryan! Bunu yapmaya iznin yok! Kes , seni mağara adamı." O rahat adımlarla havaalanından uzaklaşırken ben ciyaklıyorum ve ayaklarımı tekmeliyorum. "ZİNA!" Kışımı örtmeye çalışırken bir yandan da bağıriyorum. Tüm havaalanını teşhir ettiğimden eminim.

Kimse benim çılgınlarıma aldırış bile etmiyor. İnsanların yanından geçerken Ryan başını sallıyor ve sadece bizim gösterimizi fark etmek için duranlar, sanki kaçırılma dünyanın en sevimli şeyiymiş gibi iç geçiriyorlar.

"İndir beni, seni aptal!"

Kıçımı okşadı. "Hiç şansın yok, Haziran Böceği." "UGH. NEDEN BU KADAR KORKUNÇSUN?"

Pes ediyorum ve kamyonu giden yolun geri kalanında topallıyorum. Tek tesellim Ryan'ın muhteşem poposunu yakından görmek oldu.

Kamyonetine vardık ve beni kamyonetin yanına oturttu. Tam üzerine atılmaya hazırlanıyordum ki, daha hızlı davranıp beni kamyonu yasladı ve ağzıyla susturdu. Onu itmek istiyorum, gerçekten. Ama ellerinden biri kalçama bastırıyor ve diğeri saçlarımın arkasında bir yerlerde kayboluyor ve bedenim zihnime karşı tartışmayı kazanıyor.

Teslim oluyorum ve ellerimi Ryan 'ın ceketinin arkasından kaslarının üzerine doğru kaydırıyorum. Ryan yüzüme açı verip öpücüğün kontrolünü tamamen ele geçirirken göz kapaklarım kapanıyor. Dudaklarının hafif portakal ve burbon tadı daha fazlasını istememe neden oluyor. *Daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını.* Daha önce hiç böyle bir dövüşü kazanmamıştı ama umarım sonsuza dek böyle olur. Çünkü işin sırrı şu: O kazandığını sanıyor ama bu öpücükte kazanan kesinlikle benim.

Ryan çenemi kavrayarak uzaklaşıyor, nefesi benimki gibi kesik kesik. Gülümsüyorum. "Aşkım."

Bir gözümü kısıyorum ve sırtıma çalışıyorum. "Gibi."

Başını eğiyor ve dudağımı ısıyor. "İnatçı, inatçı kadın."

Parmağımı gömleğinin yakasında gezdiriyorum, sadece tenine . "Yıllar önce senin için çenemi eğdiğimde sana karşı ne hissettiğimi söylemiştim. Şimdi sıra sende."

Şimdi gözlerimin içine bakmak için uzaklaşıyor, karanlık havuzlar beni hipnotize ediyor. Şefkatle kollarını bana doluyor ve beni kendisine yaslıyor. "Tamam, işte burada, Haziran Böceği. Her şeyi açıklayacağım ki kafa karışıklığına yer kalmasın. Seni seviyorum. Her zaman sevdim. Her zaman da seveceğimden eminim."

Onun sözlerini içime çekiyorum ve ciğerlerim dolduğunda gülümsüyorum. Hayatta hangi doğru dönüşü yaparak beni buraya getirdiğinden emin değilim ama beni buraya, Ryan'ın kollarının arasına getiren her cesaret eylemine, her kırık kalbe ve görünüşte yanlış olan her dönüşte teşekkür ediyorum. Birlikte geçireceğimiz hayat mükemmel olmayacak. Bundan çok uzağız. Her gün kavga edeceğiz. Ben onun dondurmasını tuzlayacağım, o da ben uyurken bana daha çok bıyık çizecek. Ama her bir parçasını dört gözle bekliyorum.

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı Ryan'ın dudaklarına değdiriyorum ve "*Ben kazandım,*" diye fısıldıyorum.

BİR YIL SONRA.

Haziran

Kendisi için hazırladığım Yılın En İyi Arkadaşı ödülünü acımasızca geri alacağım arkadaşım Stacy, "Ziyarete sizin tuhaf çapraz ateşinize yakalanmak için gelmedim," diyor.

Evet, oydurduğum gerçek bir kupa ve on dakika önce ona verdim. Ama gerekirse o küçük şiş parmaklarından zorla almayacağımı sanmayın.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Artık şikâyet etmek yok. O küçük, parlak kupaya elveda demek istemiyorsan kendini toparla." Önümdeki kahverengi kâğıt torbayı uzatıyorum ve başımı üzerinde futbol topuna tekme atan küçük bir çocuk olan bronz kupaya doğru çeviriyorum. İşin garibi, dükkânda tepesinde sarılan iki çekici kadının olduğu bir kupa yoktu, o yüzden bununla zorunda kaldım.

Stacy'nin nefesi kesildi. "!"

"Sanırım bu sorunun cevabını zaten biliyorsunuz."

Stacy kese kağıdına baktı ve sonra onu benden kaptı. "Hemen döneceğim. Ama Kaliforniya'ya döndüğümde Logan'a bana emirlerini nasıl yaptırdığını anlatacağım ve bu konuda kesinlikle sert bir mesaj alacaksın."

Tehditleri beni yıldırıyor ve şeytani bir deha gibi gülümsüyorum, çünkü öyleyim. Stacy'nin paytak paytak yürümesini izlerken pencereye çok yakın durmamaya çalışıyorum (o süper hamile, bu yüzden bunu söylememe izin var).

Ryan'ı mutfakta bulacağımı bildiğim Le Café'ye doğru ilerliyorum - baharatlar ve çeşniler bir ressamın boya seti gibi etrafına dizilmiş. Bütün ay boyunca yeni bir yemek yapmak için can atıyordu ve dün gece, gecenin bir yarısı ayağa fırladı ve "BEN YAPTIM!" diye ilan etti.

Lambayı yaktı, gözbebeklerimi acı veren bir ışıkla yaktı ve yatağın yanındaki not defterine bir şeyler karalamaya başladı. Evliliğimizin son altı ayında Ryan'ın en iyi fikirlerini geceleri bulduğunu öğrendim. Bu korkunç bir şey ve bu gerçeği bilseydim onunla evlenmezdim.

Her neyse, başyapıtını yazmayı bitirdikten sonra, ben tekrar uyuyana kadar bana sarılmasını sağladım, ama sonra bu farklı bir şeye dönüştü ve şimdi ikimiz de bugün çok yorgunuz. BUNA DEĞDI.

Ancak, ona derinden aşık olmam ve onun da beni sevmekte son derece iyi olması, çocukken başladığımız savaşın sona erdiği anlamına gelmiyor. İşte bu yüzden bundan sonra ne olacağını görmek için yüzümü cama dayamaktan kendimi alamıyorum.

Stacy caddeyi geçtikten sonra omzunun üzerinden bakıyor ve camın arkasından benimle doğrudan göz teması kuruyor. Ona önce baş parmağımı kaldırıp sonra kışkırtıcı bir hareket yapıyorum ve o da gözlerini deviriyor. Şimdi içeride ve midemde kelekler uçuşuyor.

Bir dakika sonra Ryan'ın kafesinin kapısı tekrar açılıyor ve Stacy dışarı çıkıyor, Ryan da hemen peşinde, elinde bir poşetle. Sırtımı duvara yaslayana kadar hızla kendimi pencereden uzaklaştırıyorum. Bekle, *meşgul*! Meşgul görünmem lazım. Ellerimi pembe önlüğüme siliyorum ve Sindirella gibi etrafta dolanmaya başlıyorum. *La-de-da*, burada şüpheli bir şey yok! Fırını toplarken hep şarkı söylerim.

Stacy ve Ryan içeri girerken kapı çalıyor ve onu görünce ürperiyorum. Muhteşem biri. Onu her gördüğümde daha da ateşli oluyor. Ve bugün, gözlerini daha da koyu zevk havuzları gibi gösteren lacivert bir gömlek giyiyor.

"Selam, bebeğim!" En neşeli, burada görülecek bir şey yok tonumda söylüyorum.

Tezgâhımın etrafında dolanırken gülümsemesi aksıyor. "Stacy bana bu çöreği getirdi. Senden olduğunu söyledi." Poşeti kaldırdı.

"Evet. Kahvaltı için vaktimiz yoktu, bu yüzden bir şeyler yediğinden emin olmak istedim."

Birbirimize kilitli ve dolu gülücükler atıyoruz. Bir şeyler olduğunu biliyor. Aslında, sanırım sırrı çoktan öğrendi. "Bana karşı çok iyisin."

"En iyisi." Çırpınıyorum.

Gülümsemesi azalıyor. "Çörekte ne var, June?"

İma ettiği şey karşısında dehşete kapıldım. "Neden hayatım, neden çörekte bir sorun olmasını bekliyorsun ki?"

"Çünkü dün diş macununun içine Orajel koydum ve ağzını uyuşturdum."

"*Ha, ha, ha!* Oh, Ryan! Bunun için hiç üzgün değilim. Çok komikti. Harika bir şakaydı." Şimdi biraz abartıyor olabilirim.

Başını bana doğru sallıyor. "Bu çöreği yememin imkanı yok, June. Ne yaptın, unun içine müşil mi kattın? Hayalet biber sosu mu enjekte ettin?" Hayalet biber sosu! Bunu neden düşünemedim ki?

"Yemin ederim. O çörekte yanlış bir şey yok."

Bana doğru yaklaşıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Bu sabah aldığı düşün vücut yıkama kokusunu alabiliyorum ve onu gömleğinden tutup mutfığa götürmek ve Stacy'ye kapıyı tutmasını söylemek istiyorum. Aslında görevde olmasaydım söylerdim.

Ryan yavaÇça, alaycı ve *tehlikeli* bir Çekilde eğiliyor ve ağzımın üzerinde geziniyor. "Ne. Ne. Sen. Yaptın. Yaptın. Donut'a. Donut'a?"

Onun kötü adam bakışlarını üzerimde tutuyorum, çünkü ben de onun gibi bir suikastçıyım. "Hiçbir şey," diye fısıldıyorum.

Gözleri kararıyor, çünkü oynadığımız bu oyunlar onu hep heyecanlandırıyor. Sanırım şimdi de arka odayı düşünüyor.

Etrafında dolanıyorum ve erkeksi duygusallığından hiç etkilenmemiş gibi yapıyorum. *Beni baştan çıkaramazsın, dostum.* Arkadan taze bir tepsi *Just Peachy* çöreği getiriyorum (Ryan'ın favorisi) ve parlayan sırlı ikramları vitrine yerleştirmeye başlıyorum.

"Pekala o zaman, Haziran Böceği. Eğer bu çörekte gerçekten bir sorun yoksa, sen onu ye, ben de tazelerinden bir tane alayım."

Omuzlarım çöküyor ve ona en sinirli bakışımı atıyorum. Düz bir gülümsemeyle eşleşti. "Aç değilim."

"Mmhmm."

Ama benimle alay etmesinden nefret ediyorum (seviyorum), bu yüzden çantayı elinden kaptım ve çörek için uzandım. Etrafımdan dolanıyor, elini çörek kutusuna daldırıp kendisi için şeftali aromalı bir çörek alırken arkama yaslanmak zorunda kalıyorum.

"Bunun bedelini ödemek zorunda kalacaksın," diyorum ve tamamen ciddiğim.

Stacy arkamızdan bir yerlerden sesleniyor. "Beni korkutuyorsunuz." Ryan'ın kalp eriten, yanlamasına gülümsemesi daha da büyüyor. "Aynı anda mı?"

ona yedirmeye çalıştığım uğursuz çöreği tutan elimi yüzüme doğru kaldırarak öneriyor.

Yere bakıyorum, midem görüntü karşısında geri tepiyor ve başımı sallıyorum. O çöreğini ağzına götürüyor, ben de benimkini.

"Geri sayacağım," diyor Stacy, belli ki duruma tahmin ettiğinden fazla ilgi duyuyor. "3...2....1."

Ryan ve ben ikimiz de bir ısırık alıyoruz ve Ryan'yüzü hemen buruştuğunda gülümsememi zar zor bastırabiliyorum. Küfür ediyor ve çöreğini tükürmek için bir peçete almaya koşuyor. Ağzım leziz, bozulmamış çikolata iyiliğiyle doluyken, dünyanın en tehlikeli soygununu gerçekleştirmiş bir dolandırıcı kadın gibi gülüyorum.

Ryan dilini ovuyor. "Bu da neydi?!"

Stacy ve ben gülmekten iki büklüm olmuştuk ve o, "Tam da söylediğin gibi işe yaradığına inanamıyorum!" dedi.

"Bana on dolar borçlusun!" Övünüyorum.

Ben hâlâ çöreğimi yutmaya çalışırken elini arka cebine atıyor ve on dolarlık bir banknot uzatıyor.

"Pekâlâ," diyor Ryan somurtarak yanıma döndüğünde. "Şimdi bana kötü adam monologunu anlat."

Hiç vakit kaybetmedim. Parmağımınla göğsünü dürterek başlıyorum. "Tabii ki kapına gelen rastgele bir çöreğe güvenmezsin! Ve tabii ki onu bana yedirirsin! Sen beni ne sanıyorsun Ryan? Bir amatör mü?" Ne kadar abarttığımı görünce gözlerini deviriyor. "HA! Ben bir dahiyim, işte ben buyum. Yeni cilalanmış şeftalili çöreklerimden birine karşı koyamayacağını biliyordum, bu yüzden tüm bu partiyi Elmer tutkalı, su ve özel bir karışımla cilaladım-"

"Orajel," diyor.

Sinsice gülümsüyorum. "Dilin uyuştu mu?"

"Oh, evet. , June. Bu raundu sen kazandın."

Görkemli zaferime o kadar kaptırmışım ki kendimi, dalgınlıkla çöreğimden bir ısırık daha alıyorum. Daha boğazımın yarısına kadar gelmişti ki, bir dakika önce midemi nasıl bulandırdığını hatırladım. Gözlerim büyüyor ve ağzım donuyor.

Ryan ve Stacy telaşlanmış görünüyorlar, görünmeliler de çünkü ayaklarının dibine fırlamak üzereyim. Tuvalete kaçmaya hazırlanıyorum ama Ryan

dev bir tek kullanımlık pasta kutusu alıp çenemin altına koyuyor.

Bunu bitirdiğimde, bir daha bir pasta kutusuna aynı şekilde bakabileceğimden emin değilim.

"O çöreğe bir şey yapmadığını söylediğini sanıyordum," diyor Ryan kusmam bittikten sonra sırtımı ovarken.

"Ben yapmadım."

"Sonra ne oldu?"

"Şey..." Sanırım şimdi her zamankinden daha iyi bir zaman. "Çok sevimsiz bir şey yapacaktım ve Noel sabahı Stacy'ninki gibi bir kupayla hediye açmanı sağlayacaktım. Seninkinde *Dünyanın En İyi Babası* yazması dışında. Ama sanırım bu daha çok bizim tarzımız, sana bir şaka savaşı üzerinden anlatmak."

Gözleri kocaman, altın ve siyahın her muhteşem pulunu görebiliyorum ve tek düşünebildiğim bu yılki Noel fotoğrafında Douglas Köknarı yerine onunla poz vereceğim için ne kadar heyecanlı olduğum.

"June," diyor Ryan yüzümü iki eliyle kavrarken sert bir ses tonuyla. "Bana bunu mu söylemeye çalışıyorsun... bunu..."

Çenemi Ryan "a doğru eğiyorum ve gülümsüyorum. "Ben hamileyim!"

SON

Okuduğunuz için teşekkürler! Umarım beğenmişsinizdir! Beğendiyseniz, lütfen bana bir yorum bırakın ve gelecekteki yayınlardan ve yaptığım garip şeylerden haberdar olmak için beni [Instagram](#)'da takip edin :) Şimdi, git bir çörek al!

OceanofPDF.com

AYRICA SARAH ADAMS TARAFINDAN

[The Match: Romantik Komedi](#)

Tarihi Romanslar:

[Bir Beyefendiyi Bir](#)

[Talibi Yakalamak](#)

[Meryem'i Görmek: Kısa Bir Hikaye](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

TEŞEKKÜRLER

Pek çok kişiye teşekkür ederim! Öncelikle, yazmayı bu kadar ödüllendirici kıldığınız için teşekkür ederim okuyucular! Bana gönderdiğiniz her güzel eleştiriye, e-postaya, Instagram mesajına ve blog haykırışınıza bayılıyorum! Teşvikiniz asla karşılıksız kalmıyor.

Sonsuz desteğiniz için teşekkür ederim ailem.

Chris, kocam, sadece sen olduğun için. Sana biraz takıntılıyım ve bunu herkes biliyor. Ayrıca Nick Lachey esprisi için de teşekkürler. Tamamen sendin!

Carina ve Ashley, siz en iyisisiniz. Sizi seviyorum çocuklar! Ve Ashley, Ryan'ın iyi sahnelerini kesmekle beni tehdit ettiğin için teşekkür ederim :)

Gigi Blume, bu kitabı eleştirmek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Bazı gerçekten korkunç şakalar ve yaltaklanmaya değer sahneler sen olmasaydın geçebilirdi! Harikasın.

Jen Lockwood, editörüm, yine başardın! Sen olmasaydın, korkunç ve olay örgüsünü tamamen değiştiren bir yazım hatası herkesin nefesini kesecekti! Bence sen arıların dizlerisin.

Bookstagram topluluğum, sevginiz için, kitaplarımın tanıtımına yardımcı olduğunuz için ve en önemlisi arkadaşlıklarınız için teşekkür ederim!

TEŞEKKÜRLER!!! Buraya kadar gelebilen herkese kucak dolusu sevgiler :) Şimdi bir sonraki kitabı yazmaya gidiyorum.

XO, Sarah

YAZAR HAKKINDA

Nashville TN'de doğup büyüyen Sarah Adams ailesini, sıcak günleri ve insanları gülümsetmeyi seviyor.

Küçüklüğünden beri yazar olmayı hayal eden Sarah, ilk romanını kızları uyurken yazmış ve artık ertelemek için hiçbir bahanesi kalmamış.

Sarah bir kahve bağımlısı, iki kız çocuğu annesi, en iyi arkadaşıyla evli ve kararsız bir içe kapanık. Umudu her zaman sizi güldüren, hatta belki ağlatan; ama her zaman okumaya başladığınızdan daha mutlu bırakan hikâyeler yazmak.

OceanofPDF.com

the ENEMY

It's been twelve years since I've seen him. Twelve years since he won our war of wits by outsmarting me with a tactic I didn't even know was allowed. But tonight...I resurrect the battle.

Ryan Henderson is back in town for our best friends' wedding, and I plan on showing him exactly how much I don't care about him—or the almost kiss he ruthlessly dangled in front of me after graduation.

But things have changed. I'm a successful bakery owner now, and I plan on rubbing every delicious detail of my life in his ugly face.

Just one problem: his face is gorgeous.

He wasn't supposed to look like this, or dress like that, or pursue me like a sexy guided missile. I can't lose my head though. I must stay strong until the wedding is over, and Ryan retreats back to the fancy life he came from. His interest in me is nothing but a continuation of the games we played in high school.

But the longer he stays, the more I wonder if I'm wrong and his tender smile and heated attention are genuine. Maybe it's not a game.

Ha! Who am I kidding? This is Ryan we're talking about. Of course it's a game. A game called war, and this time, I will win.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

